

د چونکښو آچار

(د طنزونو مجموعه)

ليکوال: عبدالنافع همت

کال: ۱۳۹۸ هـ ش

Ketabton.com

کتاب پښندنه:

د کتاب نوم:	د چونگینو آچار
لیکوال:	عبدالنافع همت
د چاپ کال:	۱۳۹۸ هـ ش
تصحیح:	خلیل احمد خاږن
د پښتنۍ ډیزاین:	
خپرونډویه ټولنه:	صداقت خپرونډویه ټولنه — کندهار
موبایل شمېره:	؟؟؟
برېښنالیک:	؟؟؟

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

اهداء:

هغو انسانانو ته چې د نورو د خوښيو لپاره خپل غمونه په خندا
پټوي.

عبدالنافع همت

فهرست

مخ

سرلیک

-
- ۱- د نورو لالا واده ----- ۱
 - ۲- مړی د کار په لټه کې ----- ۴
 - ۳- مدني فعالیت او که معدني فعالیت ----- ۱۰
 - ۴- انسانان څنگه مېرکان شول ؟ ----- ۱۶
 - ۵- مېرک چوک ----- ۲۶
 - ۶- د سرو او شنو غویو جگړه ----- ۳۱
 - ۷- بارانونه او سینګارونه ----- ۴۰
 - ۸- ناسننه وزیر ----- ۴۵
 - ۹- د غلو مشر ولي حج ته تللی دی ؟ ----- ۵۷
 - ۱۰- غیرت څنگه د جراحي عملیاتو په وسیله ایستل کېږي؟ ----- ۶۲
 - ۱۱- ناوې څنگه لېونۍ شوه ؟ ----- ۶۶
 - ۱۲- الوتونکی اوبښ ----- ۷۳
 - ۱۳- زیروړي او برېتوري مجسمې ----- ۷۸
 - ۱۴- سیاسي روغتون ----- ۸۲
 - ۱۵- دولسمشر مېال که د آله دین خراغ ؟ ----- ۸۸
 - ۱۶- تر دې وروسته پر عورت هم مسح کېږي ----- ۹۳

- ۱۷- دجال د افغانستان ولسمشرۍ ته ځان کاندیدوي ----- ۱۰۲
- ۱۸- د لوی لالا خر څنگه ورک شو؟ ----- ۱۰۷
- ۱۹- سیاسي اولیاء ----- ۱۱۳
- ۲۰- کلیوال بوډا او ژبپوه خبریال ----- ۱۱۶
- ۲۱- د چونگینو آچار ----- ۱۲۴
- ۲۲- د تخرگ ورېښتان څنگه په تاریخي اثارو کي شامل شول؟ ---- ۱۳۵
- ۲۳- حاجي غټ ماما ----- ۱۴۰
- ۲۴- ډیموکراټ خر ----- ۱۴۵
- ۲۵- تیاره خوبونه او رانه تعبیرونه ----- ۱۵۲
- ۲۶- ولسمشر خپلې مېرمنې ته څه وویل؟ ----- ۱۵۷
- ۲۷- چوپ شه بې ادبه مړی خبرې نه کوي ----- ۱۶۷

د نورو لالا واده

نصرو لالا چې به پر لاره روان و، نو لکه کبار بايسکل ټولو پرزو يې کړي او غرنجی کاوه. د زنگنو تکليف يې هم درلود، لکه غورازه موټر يې له ټپله کولو نه چالانېده. عمر يې تر اويا کالو اوښتی و، خو دا چې د تارياکو په پيسو مست و، نو په ودونو نه مړېده او دا يې څلورم واده و. که څه هم درې نورې ښځې يې ژوندی او په صورت جوړې وې، خو نصرو لالا لکه پوډري په ډېرو ودونو معتاد شوی و.

کله چې د آئينه مصحف وخت راغی، نو ښځو نارې کړې چې هلک راولی. نصرو لالا لکه کورکمن له شرمه تک ژيړ واوښت، پر يوه او بل انډي شو، لکه موټر چې گېر ته نه لوېږي، خر خر او غور غور يې پورته شو، خو بيا هم نه شواي ولاړېدای.

په دې وخت کې يې ځوان زوی راغی او په غېږ کې يې د ناوي خونې ته بوت. په لاره کې يې پښې لکه د الوتکې ټايرونه چې نه ايله کېږي هماغسې ټولې پاته وې.

نصرو لالا د شپاړس کلنې ناوي څنگ ته پر تخت ناست و. پر ژيړبخونه بريږه يې شنه نسوار داسې ځلېدل لکه د رسامۍ چټل نويسه کتابچه. نصرو لالا لکه د پرتوگابښ لرگی داسې ډنگر و، د اس غوندې اوږد اوربوز يې د ناوي خوا ته ورکوږ کړی و. اوږده غوږونه يې داسې ښکارېدل لکه د رکشې دوې دروازې

چې خلاصې پاته وي. د ناوي څنگ ته داسې ايسېده لکه توره پيشي چې په سپينه نيکلي پياله کې شيدې ختي.

نصرو لالا د چرسو سگرېتي هم واهه، کله چې به يې خبرې کولې، نو د مستريانو خبره رينگ يې اواز کاوه او سړو يې هم ښه په درز کې شپېلۍ وهله. آئينه مصحف لانه و پيل شوی چې زوم توخي شين کړ او توخي يې وار په وار پسې ډېرېده.

له توخي سره به يې سر، اوږې او زنگونه داسې په منظم ډول ښورېدل لکه ترکتر چې چالان پاته وي او ميتکاټونه، گېرونه او سترينگ يې ښوري. د آئينه مصحف نندارچيانو، په تېره بيا خسرگنۍ ته دا اندېښنه ورولوېده چې داسې نه وي خدای مه کړه زوم له توخي سره يو ځای له بلې خوا هم وټوخي او پزه مو راپرې کړي.

سهار ملا اذان مهال د نصرو لالا مشرې مېرور د ناوي د خونې ور وټکاوه. د خونې له دننه څخه يوازې د نصرو لالا غږومبۍ اورېدل کېده. د خونې ور له ټکېدو سره سم خلاص شو.

د ناوي تر خوله د ځگونو نرۍ برېښنده ليکه د زرین بالښت خوا ته تللې او په گربوان کې يې په نسوارو لړلو پلاستيکي غاښونو يوه زامه نښتې وه. نصرو لالا لکه مست اوښ تر خوله ځگونه بادول، په دې ځگونو کې يو و نیم زرین خالونه هم برېښېدل.

نصرو لالا تور او پنډه شونډان وښورول او د مېرکانو ضد دوا تشې قطی ته یې
اشاره وکړه: دا دی ورته وگوره! بدمرغي ځان په خپله وواژه، خپل شل منه تاريک
مې ارمان دي چې په ولور کې مې ورکړل.

میری د کار په لټه کې

په کور کې ناست وم او د راډیو له لارې مې یوه سندره اورېده، سندره په نیمایي کې بنده شوه او د راډیو ویاند وویل:

((اوس ستاسې پام یوه تازه خبر ته رااوو. د غور ولایت د پوهنې په ریاست کې د یوې بڼې چاودنې له امله د پوهنې رئیس ووژل شو. د پېښې په اړه د وسله والو مخالفینو ویاند وویل چې دغه چاودنه دوی کړې ده. دغه ډول د پوهنې وزارت ویاند هم پېښه ومنله او دا کار یې یو ناځوانمردانه عمل وباله)).

که رښتیا ووايم، نو له ډاره مې د وجود وېښتان جگ جگ ودرېدل، ما ویل عجیبه ده زه په جگ سر ژوندی یم، خو رښتیا مې مېرمن بولي. په رېږدېدلو لاسو مې د نوموړي راډیو خبریال ته زنگ ووايه: اې وروڼه! درواغ هم یو حد لري، زه په جگ سر ژوندی یم او تاسې مېرمن بولي؟

- په دې کې زما څه گناه ده؟ ما له چاودنې سره سم تاسې ته زنگ ووايه، خو ستاسې ټیلیفون بند و، ما داسې فکر وکړ چې تاسې وژل شوي یاست.

- څه شی! چاودنه؟ چاودنه چېرې وه؟

- نیم ساعت مخکې ستاسې په دفتر کې چاودنه وشوه؟

- زه خو دا څو ورځې کېږي چې رخصت یم، دفتر ته گرسره تللی نه یم.

خبريال لږ څر شو او په ارامه یې راغبرگه کړه: ډېره بېخښنه غواړم، زه نه وم خبر چې تاسې په کور کې یاست، ما چې د چاودنې اواز واورېد، سمدلاسه مې د وسله والو مخالفینو ویاند ته زنگ ووايه، هغه راته وویل چې هو دا کار موږ کړی دی. ته خو په ژورنالیزم نه پوهېږې، په ژورنالیزم کې د خبر سرعت یو مهم اصل

دی، نو د دې لپاره چې بل خبري اژانس دغه خبر خپور نه کړي ما وار د مخه کړ او خپلې راډیو ته مې خبر ورکړ.

تر دې وروسته مې نوموړي راډیو ته زنگ وواهه چې د خدای پر پار زه ژوندی یم. د راډیو ایډېټر راته وویل چې موږ دا خبر له ټولو ژورنالیستیکو اصولو سره سم خپور کړی دی، د دولت مخالفینو هم ویلي چې دا چاودنه دوی کړې ده، د پوهنې وزارت هم د خپل رئیس وژنه منلې ده.

کله چې ما پر خپله خبره ټینگار وکړ چې زه ژوندی یم، نو هغه راته وویل: موږ هیڅ وخت غلط خبر نه دی خپور کړی، یوازې موږ نه یو، ټولې رسنۍ وايي چې رئیس وژل شوی دی. ایا تا په دې دېرشو کالو کې اورېدلي چې د مرگ خبر دي درواغ شوی وي؟

له مجبوريه مې زموږ د وزارت ویاند ته زنگ وواهه چې وا وروره زه ژوندی یم، هغه هم نه راسره منله، ویل ته څوک یې چې زما څخه دا پوښتنه کوي؟ زه د پوهنې وزارت د ویاند په توګه وایم چې زموږ رئیس مړ دی، مړ دی، مړ دی.

ما ورته وویل چې زه خپله د پوهنې رئیس یم، ویاند زما خبره سمه وانه ورېده او داسې فکر یې وکړ چې ګواکي زه د وزیر د دفتر رئیس یم، په وارخطايي او ګڼګوره ژبه یې وویل: متأسفانه چې دا خبر رښتیا دی، ځکه چې وسله والو مخالفینو ما ته تیلیفوني پیغام راواستاوه او لیکلي یې وه چې ستاسې رئیس مو وواژه.

په دې وخت کې راډيوگانو هم پرله پسې زنگونه راته وهل چې تاسې په دې اړه څه وياست؟ وزير صاحب له بهرنيو مېلمنو سره ناست و، ما ته يې هدايت وکړ چې زه وخت نه لرم، ته اوس رسنيو ته يو څه ووايه بيا به يې وروسته گورو. هغه و چې ما هم د رئيس صاحب وژنه تائيد کړه او په دې اړه مې اعلاميه خپره کړه. تر دې وروسته مې د وسله والو مخالفينو وياند ته زنگ ووايه چې اې وروره زه ژوندۍ يم. هغه په درد جواړاکړ: موږ هيڅکله درواغ نه وايو، که زموږ خبره نه مني، نو د خپل وزارت خبره خو به مني؟ بله خبره دا ده چې ته خو هسې هم زموږ له خوا په مرگ محکوم شوی يې، که نن وي که سبا اخير دي وژنو.

تر دې وروسته له ليري ليري ځايونو څخه د خپلوانو او انډيوالانو تيليفونونه راغلل او د دې خبر په اړه يې پوښتنه کوله. که څه هم ډېرو خلکو د سر په سترگو وليدم او ډېرو خلکو مې تيلفوني خبرې واورېدې، خو دا چې رسنيو مې بللی وم، نو راته گرانه وه چې ځان ژوندۍ ثابت کړم.

يوه اوونۍ وروسته خپل دفتر ته ولاړم، مخکې تر دې چې خپلې شعبې ته ننوزم په لاره کې مې اشپز وليد چې په دېگ کې يې غوښه اخيستي او د پخلنځي خوا ته روان و. ما ويل کاکا ولې غوښه په بخاردېگ کې نه پخوي؟ اشپز په خندا راته وويل چې ولې ته لکه چي نه يې خبر، بخاردېگ خو يوه هفته مخکې وچاودېد. د دې خبرې په اورېدو مې په زړه کې تراه را ولوېده، ما ويل بس ټوله خبره له همدې بخار دېگ څخه را پيدا شوې ده. بخاردېگ چاودلی او د دولت وسله

والو مخالفينو ادعا کړې چې موږ د پوهنې په رياست کې چاودنه وکړه او د پوهنې رئيس مو وواژه.

تر دې وروسته خپلې شعبي ته ننوتم، گورم چې زما پر چوکۍ يو نا اشنا سړی ناست دی، سړي په ځير ځير را ته وکتل، ويل بخښنه غواړم تاسې کوم کار درلود؟

- نه صاحب کار مې نه درلود، تاسې زما پر چوکۍ ناست یاست؟

- څه شی چوکۍ؟ دا خو زما چوکۍ ده، تاسې څوک یاست؟

- زه د دې دفتر رئيس یم

- څه شی رئيس؟ د دې دفتر پخوانی رئيس خو شهيد شو او نوی رئيس يې زه

یم

- صاحب هغه خبره درواغ وه، دا دی ته مې وینې چې زه ژوندی یم

- ستا اعصاب خراب شوي دي؟ موږ يې په وزارت کې فاتحه هم واخيسته او ته

وايې چې پخوانی رئيس ژوندی دی؟

ما په خندا ورغبرگه کړه: رئيس زه یم او رسنیو زما په اړه غلط خبر خپور کړی

دی، خو نوي رئيس سترگې راباندې را غټي کړې، د دفتر د امنيتي کسانو په لاس

يې په کښولو کښوله له دفتره وايستلم.

اوس نو بله داسې سرچينه نه ده راپاته چې دا دي تائيد کړي چې زه ژوندی یم.

په اصطلاح له مرگه مې درې مياشتي تېري شوي دي، د کار لپاره چې هرې دولتي

اداري ته خپل اسناد وروړم، نو هغوی راته وايي چې دا د مړه شخص اسناد دي.

اوس حيران یم چې زه په جگ سر ژوندی یم، خو د مړه په شان چلند راسره کېږي.

له هغې ورځې راهیسې بیا تر اوسه پورې هره ورځ رسنیو ته زنگ وهم چې د خدای پر پار زه ژوندی یم، خو هغوی یې نه مني. تر اوسه مې داسې انگېرل چې یوازې حکومت، بهرني ځواکونه او وسله وال مخالفین خلک وژني، خو اوس پوه شوم چې رسنۍ هم خلک وژلای شي.

اوس مې دا خبره ښه زړه ته ولېده چې رښتیا هم رسنۍ په یوه هېواد کې څلورمه قوه ده، بس توپیر یې یوازې دا دی چې نورې قواوې په رښتیا سړی وژني، خو رسنۍ بیا سړی داسې وژني چې په جگ سر به ژوندی یې، خو په مړو کې به گنل شوی یې.

ډېر مې زړه غواړي چې بیرته ژوندی شم، خو یو څوک چې دولت، د دولت وسله والو مخالفینو او خپلواکو رسنیو وژلی وي، هغه به څنگه بیرته راژوندی شي؟

مدني فعالیت که معدني فعالیت؟

د کابل په هوایي ډگر کې له څو فرهنگیانو او محقق خپلو سره مخ شوم، موږ ټولو د الوتکې پرواز ته انتظار کاوه او کندهار ته تلو. دوی ویل په کندهار کې یو علمي سیمینار لرو. په دوی کې یو سرمحقق هم و، ویل د یوه شاعر د زېږېدنې سلمه کلوزه ده.

- استاده دا شاعر څوک دی؟ ما خو یې تر اوسه پورې نوم نه دی اورېدلی
 - په یوه تذکره کې یې یو بیت راغلی دی، خو لا چاپ شوی نه دی
 - نو ولې یې په کابل کې سیمینار نه جوړوئ چې لس نفره کندهار ته پسې روان یاست؟

- ځکه چې دا شاعر د کندهار د سیمې دی، باید چې په کندهار کې ولمانځل شي

- نو تاسې خو په کابل کې یوه میاشت مخکې هم د دې شاعر په اړه سیمینار جوړ کړی و، کندهار ته څه ضرورت دی؟
 - خیر هغه خو د کابل کار دی، خو باید په کندهار کې هم ولمانځل شي
 - ایا تاسې لس نفره ټول مقالې لولئ؟
 - نه یو یې هم مقالې نه لولو
 - نو بیا د څه لپاره ځئ؟

- زه د ولسمشر پیغام لولم، دا بل د اطلاعاتو او فرهنگ د وزیر پیغام لولي، دا بل د کابل پوهنتون پیغام لولي او هغه بل ځوانکی بیا د علومو اکاډمۍ پیغام لولي.
 ما ویل ښه دا نور ملگري مو څه کوي؟ سرمحقق لکه د اوبنو گودر پر خپل پلن سنت لاس تېر کړ او بیا یې په خندا راته وویل: ورورکيه زه به تا ته يوه کيسه وکړم، ما ويل ښه مهرباني وکړئ! وايي چې يو سړی له کوره ډېر ليري په سفر روان شو،

کله چې له کور څخه روانېده، نو یو زوی یې درلود، خو کله چې لس کاله وروسته بیرته کور ته راغی، نو گوري چې د کور پر غولي سر او نیم سر څو ماشومان گرځي، په کور کې ښادي ده او ښځې دایرې وایي او نڅاوي کوي، کله چې یې پوښتنه وکړه چې څه خبره ده؟ نو مېرمنې یې ورته وویل چې مبارک دي شه زوی دي پیدا شوی دی.

سړي ته درد ورغی، ویل زه خو لس کاله کېږي چې په کور کې نه وم، دا دومره ډېر ماشومان له کومه شول؟ ښځې ویل راشه چې حساب سره وکړو: یو زوی خو دې مخکې درلود، بل زوی مې ستا د تلو پر وخت په گېډه کې و، دابل مې داسې پیدا کړ چې ته مې په خوب کې ولیدې او هغه بل چې په خاورو کې لوبې کوي یو عجیبه کیسه لري. یوه ورځ مې ته ډېر ویادېدلې، ستا د لاس هیڅ ښه مې پیدا نه کړه، بیا مې ستا یو مردار پرتوگ پیدا کړ، هغه مې واغوست بس خدای دغه زوی راکړ.

سړي ویل ښه هغه بل کوچنی چې مستې او ډوډۍ خوري هغه څنگه پیدا شو؟ مېرمني یې په خدا ورغبرگه کړه: وا سړیه هغه هسې یو ډوډۍ خوره دی، ولاکه زما او ستا په جنگ او جنجال ارزي، لس کاله وروسته کور ته راغلی یې، بې خوندي مه جوړوه او ښادي مو په غم مه رالږه.

نو اوس هم درته و مې ویل چې موږ د بېلابېلو ادارو پیغامونه لولو، دا نور هسې راسره ملگري شوي دي، دوی ولاکه زما او ستا په حساب او جنجالي بحث ارزي. خو زه سرمحقق ته ټینگ شوم، ما ویل خیر دی د ډوډۍ خوره حساب زه هم نه درسره کوم، خو د خوب او مردار پرتاگه حساب به خامخا راکوې.

سرمحقق ويل ښه سمه ده، پوره حساب درکوم، بيا يې څو گامه ها خوا ته يوه پنډه سړي ته اشاره وکړه، ويل دی په جرمني کې اوسېږي او د کندهاريانو زوم دی، مېرمنې يې ورته ويلي دي چې کندهاري سپېده ډېره مشهوره ده بل ځای نه پيدا کېږي، ما ته به يې خامخا راوړې، دی نه په پښتو پوهېږي او نه لاره ورمعلومه ده، ما ويل راځه زه به دې د ليکوال په نوم سيمينار ته بوزم، ته به خپله سپېده رانيسې او موږ به خپل پيغامونه ولولو، متل دی وايي ((زه به صابون خرڅ کړم او خر به مې کونړ وويني)).

بيا يې يوه بل سړي ته اشاره وکړه چې په خپل موبايل کې يې د چينجي گېم کاوه، ويل دا سړی وينې، څو کاله کېږي چې راته وايي د کندهار انار به کله خورو؟ خو ما داسې موقع نه وه پيدا کړې چې دی کندهار ته بوزم. څو مياشتې مخکې مې خپل کتاب کوت چې ناڅاپه مې د دې بختور شاعر بيت ته پام شو او هغه هم ښه مناسبت، هغه دا چې نن د دې شاعر د زېږېدو سلمه کليزه ده. ما هم انډيوال د ليکوالو په لست کې شامل کړ، نو اصلي خبره دا ده چې دی د انارو د مېلې لپاره کندهار ته ځي.

هغه بل يو تاجيک، هغه بل هزاره او بل يې ازبک دی، دوی زما ډېر پخواني انډيوالان او ډېر ښه خلک دي، دوی مې د دې لپاره راسره ملگري کړي دي چې په دې تاريخي سيمينار کې نور قومونه هم ونډه ولري او ملي وحدت ټينگ شي. ما ويل هغه نجلی څوک ده چې برگر خوري؟ سرمحقق ويل بس دی ناڅوانه ته خو دومره ډېرې پوښتنې کوي لکه مستنطق يا څارنوال چې يې، هغه هسې يوه برگرخوره نجلی ده، نور مه پسې گرځه، ولاکه زما او ستا په جنجال ارزي، که باسواده او ليکواله نه ده، نو ښکلي خو ده، دا يو هنري سيمينار دی، له هنره چې

ښايست ليري کړې هيڅ هم نه پکې پاته کېږي، که نور هيڅ نه وي د جنډر بيلانس خو مې ورباندې برابر کړی دی، نن خو د جنډر بيلانس هم يو مدني ارزښت دی، په يوه علمي سيمينار کې چې ښځينه نه وي دا خو سيمينار نه شو، بس زما دا انتخاب هم يو مدني فعاليت وگڼه!

نجلۍ لنډ کميس او تنگ پتلون اغوستی و، ټوله شتمني يې له ورايه ښکارېده، زه پوه شوم چې سرمحقق صاحب مدني فعاليت نه، بلکې معدني فعاليت شروع کړی دی، که سپينه خبره وکړم، نو اصلا يې معدن ته نغم (تونل) کيندلی و.

د الوتکې پرواز څو ساعته وځنډېد، وخت نه تېرېده، سرمقق وويل چې راشئ تمرين وکړو، دريو نورو ملگرو يې هم له بکسونو څخه ليکلي پيغامونه را وايستل، سرمقق ورته وويل: زه به يو پيغام لولم تاسې ټول خپلو پيغامونو ته گورئ، اندېښنه مه کوئ پيغامونه ټول يو ډول دي، ځکه چې ټول ما ليکلي دي.

په دې وخت کې د هوايي شرکت مامور غږ کړ، ويل د کندهار الوتکه پرواز ته چمتو ده، راځئ له خير! مسافر په منډه الوتکې ته وختل او الوتکه والوته.

په سبا سيمينار جوړ شو، پيغامونه ولوستل شول، ښه تودې چکچکې ورته وشوې، خولې وپرې او کولمې غوړې شوې، علامه گانو په کندهار کې يوه اوونۍ چکر وواهه، خو چا هيڅ هم زده نه کړل.

يوه اوونۍ وروسته رسنيو د ملي اردو د يوه عسکر د ځوانې کونډې په اړه راپور خپور کړ، کونډه د سرک پر غاړه ناسته او په ژړا خيرات ټولوي، وايي مسلمانانو وروڼو يوازې وچه ډوډۍ راکړئ، که ډوډۍ را نه کړئ، نو ماشومان مې شامه او وري پاته کېږي. کونډې ته چا خيرات نه ورکاوه، لکه ږانده او کاڼه چې وی، يو يو کونډې ته په خوند خوند وگوري او بيا ځنې تېر شي، يوازې دوه ځوانان ورته

ودرېدل، پر شونډو يې په خوند ژبه تېره کړه، خو د کونډې سترگې له اوبښکو ډکې شوې او کښته يې وکتل. کونډې ته چا خيرات ور نه کړ او دولت هم وس نه درلود چې مرسته ورسره وکړي، ځکه چې ټولې پيسې په علمي سيمينارونو باندې لگېدلي وې.

انسانان ڇنگه موڙڪان شول؟

رئيس طاوس خان نن د غونډې تالار ته لږ ناوخته راغی. کله چې پر چوکۍ کښېناست، نو خورا خوشاله ښکارېده، پر غوړو شونډو يې ژر ژر ژبه تېروله، لکه پيشي چې تازه موږک خوړلی وي، ويل وبخښئ نن راباندې ناوخته شو، ډېر په منډه راغلم.

مژگان زموږ يوه ټوکی همکاره وه، د امريکا د بهرنيو چارو پخوانی وزير (جان کېري) به يې (جان بې ادبي معاف) باله. په دې وخت کې يې زموږ يوې بلې ښځينه همکارې ته په ماندار ډول وکتل او کرار يې ورته وويل: ((پايين ره سی کو)).

زه هم څنگ ته ناست يوه همکار په څنگل ووهلم، ويل لاندې وگوره! گورم چې وار په وار همکاران په يوه او بله پلمه تر مېز لاندې سر کښته کوي او د طاوس خان خوا ته گوري. ما هم قصداً قلم تر مېز لاندې واچاوه او بيا مې لاندې وکتل، گورم چې د طاوس خان د پتلانه ځنځير خلاص پاته دی او ښکري يې هم نه دی اغوستی، د پتلون پاڅې يې هم راپورته کړي او په لنډو سپينو جرابو کې داسې ښکاري لکه خر چې په چونه کې ختلی وي.

طاوس خان ډېر چالباز سپی و، په همدې چالبازی له عادي ماموريت څخه رياست ته رسېدلی و، ډېر درواغ يې هم ويل، داسې فکر يې کاوه چې څوک نه راپوهېږي، خو ټول همکاران ورباندې پوهېدل، ځکه ده به معمولاً درواغ په دې کلماتو شروع کول: ما تل رشتيا ويلي دي، زه رشتيا وایم، باور وکړئ چې کېسه دغسي ده، واقعا دغسي خبره ده.

نن يې هم لکه توتي همدا کلمات گردان کړل او بيا يې د مصنوعي موسکا په ډول خوله وپړه کړه او د غونډې برخه وال يې مخاطب کړل: وبخښئ چې نن يو

بد خبر لرو. تاسې به خبر یاست چې زموږ ټولې مرستندويه ادارې بهرنيان دي او هغوی په دې وروستيو کې خپلې مرستې کمې کړي دي، نو په دې اساس زموږ بودیجه هم لږ شوې ده، موږ مجبور يو چې خپل لگښتونه هم راکم کړو. زه د اداري او مالي مسئول سره په ګډه يو پلان جوړوم او بيا يې مشورتي بورډ ته وړاندې کوم، کله چې هغوی منظور کړ بيا يې عملي کوو، خو دا به د کاغذ پر مخ تش پلان نه وي، بلکې يوه داسې طرحه به وي چې تاسې به يې هره ورځ په خپل کار کې عملاً اغېز ووينئ.

موږ ډېر لوی دفتر درلود، يوه لويه زېرخانه يا تاکاوي يې هم درلوده چې تل به قلف وه. دا چې کيلي يې يوازې د دفتر له اداري مسئول سورگل سره وه، نو تر پايه له ده پرته دې زېرخانې ته څوک نه شو ورکښته او لکه د (برمودا مثلث) غوندې يوه معما پاته شوه، هيڅوک نه پوهېدل چې په دې زېرخانه کې څه شی دي؟ همکارانو به ويل چې ځينې وختونه د زېرخانې له کړکۍ څخه ستمی او خوږ زگېروی اورېدل کېږي. سورگل همکارانو ته په ټينګه اخطار ورکړی و چې دې زېرخانې ته مه ورځئ، ګرسره غوږ هم مه ورته نيسئ، ځکه د دې تعمير خاوند وايي چې په دې زېرخانه کې پېريان اوسېږي.

په سبا په دفتر کې د طاوس خان د طرحې عملي تاثيرات وليدل شول. لومړی يې د دفتر له لسو موټرو څخه پنځه موټرونه خرڅ او موټرچلونکي يې هم له کاره ګوښه کړل. سورگل ماڅيګر د رخصتۍ پر مهال خپله لکه کلېنر موټرو ته ولاړ او همکاران يې په موټر کې لکه د پروړو (بوسو) بوډۍ سره اوډل. سره له دې چې نر او ښځې يې يو د بل په غېږو کې سره کښېنول او په زور يې سره تخته کړل، خو بيا هم نيم همکاران په موټرو کې ځای نه شول. سورگل ډېر بې سړه او بې

خونده اواز درلود، دومره په لوړ اواز يې خندل چې سړي ته به يې د خره هينگاري وريادولې. کله چې موټر حرکت کاوه، نو سورگل د موټر د مخ له سیت څخه خپل اوږد وربوز را وایست او په قاه قاه يې وخندل: خیر تاسې نن په لایني موټرو کې کورونو ته ولاړ شئ سبا ته به یوه چاره وکړو.

سبا ماڅیگر گورو چې سورگل موټرو ته جنگلې ورجوړې کړي دي، په دې وخت کې يې لکه خيله مست اوبښ یو وار اسمان ته وکتل او بیا يې په فاتحانه انداز وویل: دا دی ستاسې چاره مې وکړه، یو تقسیم اوقات مې جوړ کړ، یو همکار به یوه میاشت په موټر کې دننه او بله میاشت به د موټر په جنگله کې کښېښي.

هغه مهال موسم تود و، په موټر کې دننه د ایرکنډېشن د نشتوالي له امله سړي اور اخیست، د موټر جنگله یو څه ښه وه، لږ تر لږه ازاده هوا يې درلوده، همکارانو څه و نه ویل او د سورگل فرمان يې ومانه.

زموږ یو سپین ږیری همکار و چې (اکبرخان) نومېده. داسې ډنگر و لکه د پرتوگابښ لرگی، ډېر ټوکې او خوش طبعه سړی هم و، همکارانو به له نازه مست بودا باله. یو زه، یو مست بودا او څو نفره نور همکاران د موټر جنگلې ته وختو او موټر حرکت وکړ، کله چې د کابل باغ بالا ته راوړسېدو، نو مست بودا په لوړ اواز دا سندره شروع کړه:

ښه شوه لایلا، لایلا ناجوړه وه بېگاه

ما گهيځ وليده، د گل په شاني ځلېده.

ده دا سندره وبله او موږ چکچکې ورسره کولې. په همدې ډول به دفتر ته تلو او راتلو. څو میاشتې وروسته هوا سړه شوه، نور نو د موټر په جنگله کې څوک نه

شوای کښېناستلای. تر دې وروسته سورگل د فرمانونو په اسهال اخته شو، داسې ورځ به نه وه چې یو نوی فرمان به یې نه و صادر کړی. دا فرمانونه به تل غرمه مهال صادرېدل.

کله چې به غرمه همکاران د ډوډۍ خوړلو لپاره له خپلو شعبو څخه راووتل، نو یو وار به یې په دالز کې د یادښتونو تختې (Notice board) ته کتل، ویل ته ودرېره چې نن بیا کوم نوی فرمان صادر شوی دی.

یوه ورځ سورگل زموږ پنځه نور همکاران له دې امله له کاره لیري کړل چې چاغ ول، ویل په موټر کې نه ځایېږي، هر یو یې د دوو نفرو ځای نیسي، خو له دې سره بیا هم همکاران په موټرو کې ځای نه شول. تر دې وروسته سورگل امر وکړ چې همکاران دي پنډه کالي نه اغوندي، په تېره بیا بالاپوښ، جاکټ، پوستین او چپنه اغوستل خو بیخي منع دي، ویل په موټر کې ډېر ځای نیسي.

په موټر کې مست بوډا ډېر سرېچن و، د مني په سر کې به یې لا بالاپوښ واغوست، کله چې یې د نوي فرمان له مخې بالاپوښ وکېښ، نو په لومړۍ ورځ سکاروی (سینه و بغل) شو او یوه میاشت په روغتون کې بستري و. ده به ویل زه د (بغل) په ناروغۍ اخته شوی یم، ځکه زه خو نارینه یم سینه نه لرم چې ووايم، سینه و بغل شوی یم.

د سورگل دې نوبت بیا هم د تیرانسپورټ ستونزه حل نه کړه، اخیر یې وویل چې باید هر همکار د ورزش له لارې خپل شل کيلو وزن کم کړي، خو دا امر یې هیچا هم و نه مانه، چا ویل وخت نه لرو او چا به بیا ویل چې د ورزش لپاره ځای نشته، اخیر دفتر پرېکړه وکړه چې باید د غذايي رژیم له لارې د همکارانو وزن کم کړل شي.

سبا گورو چې ډوډۍ د خوراک وړ نه ده. دېگ ته يې دومره مالگه وراچولې چې ځکه نه په کېږي. په هغه ورځ هېچا هم ډوډۍ و نه خوړه. په همدې ډول به هره ورځ ډوډۍ د خوراک وړ نه وه، کله ترخه، کله بلمنگه (بې مالگې) او کله بيا سوځېدلې. اخير همکاران مجبور شول چې د ځانونو لپاره له کورونو څخه ډوډۍ راوړي او يا يې له بازار څخه راوغواړي.

بله ورځ گورو چې د دفتر له څلورو تشابونو څخه دوه يې تړل شوي او همکاران د نوبت لپاره په ليکه کې ولاړ دي.

زموږ دوه همکاران صوفيان بلل کېدل، دوی به اودس په يوه ساعت کې تازه کاوه، خو لمونځونه به يې بيا يوازې په پنځو دقيقو کې کول. د رسماو په دوران کې به يې يوازې د ماپنين لمونځ کاوه، خو تر ماپنين پورې به يې پنځه شپږ واړه اودسونه تازه کول، کله چې به تشاب ته ننوتل، هلته به پسې غيب و غړوب شول، تا چې ويل هلته ویده شوي دي، کله چې به پر استنجا کښېناستل، نو دومره وخت به يې تېر کړ تا چې ويل يوه ژوره کنده کيني. په لږ وخت کې د صوفيانو په اړه د همکارانو شکايتونه ډېر شول، په دې وخت کې نوی فرمان راغی چې صوفيان د ډېرو استنجاوو په تور له دفتره وشړل شول.

همکارانو چې د تشابونو ستونزه وليده، نو خوراک او خښاک يې کم کړ. د دفتر مشرتابه فکر وکړ چې هسې هم څوک ډوډۍ نه خوري، هغه و چې دوه اشپزان يې هم له کاره وشړل، اوس نو يوازې چای پخول پاته شوه، سورگل ويل هر څوک به ځان ته خپله چای پخوي، خو همکارانو چای نه څښلې، ځکه چې چايو جواب غوښت او د چای جواب لپاره ځای نه و.

د يوه تشناب کيلی. طاوس خان له ځانه سره گرځوله، يوازې يو تشناب پاته و. يو همکار چې به تشناب ته ننوت، نو دوه درې نور همکاران به د نوبت لپاره ورته ولاړول، کوم همکار چې به په تشناب کې ډېر وځنډېد، نو بل به دروازه ورتکوله چې ژر راووزه!

مست بودا هم په دوهمه درجه صوفيانو کې راته او په تشناب کې يې ډېر وخت تېراوه. يوه ورځ په تشناب کې مصروف و چې بل همکار دروازه وروټکوله، ويل هله بودا ژر راووزه! نيم ساعت دي تېر کړ، ته اودس تازه کوې که برمه کارې؟ بودا په خندا ورغبرگه کړه: لږ صبر وکړه انټرنېټ کمزوری دی، نن فايل دروند دی، ژر نه ډاونلوډ کېږي.

تر دې وروسته سورگل امر وکړ چې هيڅوک په تشناب کې تر يوې دقيقې زيات وخت نه شي تېرولای.

په تش نس نهه ساعته کار کولو او مايعاتو نه اخيستلو له امله په لږ وخت کې همکاران هر يو داسې ډنگر شو لکه د بايسکل پمپ. بنځينه همکارانو سينگارونه پرېښودل، ځکه په يوه دقيقه کې اودس نه کېده، نو سينگار خو لا هلته پرېږده، اوس په دفتر کې هغه پخواني سينگارونه او رنگين مخونه نه وو پاته، هرې بنځينه همکارې ته چې دي کتلي وای تا چې ويل په تور او سپين ټلويزيون کې يې وينم.

پخوا چې به يې ماپښين اودسونه تازه کړل، نو په تشناب کې به يې ځانونه هم ښه خټه سينگار کړل. مست بودا به ويل چې دا ټول د لمانځه برکت دی، څوک چې لمونځ کوي په تندي کې نور له ورايه ښکاري، تاسې دوی ته وگورئ هره يوه

يې لکه حوره داسې ښکلې ښکاري، خو اوس د دفتر هره حوره يې نوره ښکارېده.

څه وخت وروسته سورگل وويل چې بوديجه نوره هم لږ شوه، بايد پنځوس فيصده معاشونه کم کړل شي، که داسې و نه کړو بايد دفتر يو مخ وتړو. تر دې وروسته څو همکارانو يو په بل پسې کارونه پرېښودل، اخير له سلو همکارانو څخه يوازي لس نفره پاته شول.

يوه ورځ چې دفتر ته راغلم، نو گورم چې سورگل لکه فيل مرغ تريو ولاړ دی او شونډک يې راڅرېدلی دی، ويل برائي (تېره شپه) ماښام دفتر ته غله را اوښتي او له مالي شعبې څخه يې شل زره ډالر غلا کړي دي، د همدې بې کفایتۍ له امله مو دوه چوکېداران او دوه صفا کاران له کاره وشړل.

سورگل وويل چې له انسان څخه اشتباه کېږي، خير دی چې له مالي مسئول څخه د تجرې (سيف) کيلۍ هېره شوې او پر مېز پاته وه، خو بايد چوکېدار او صفا کار پام ورباندې کړی وای. تر دې وروسته سورگل تقسيم اوقات جوړ کړ او هر همکار به په خپل نوبت د دفتر شعبې، دالېزونه او د دفتر غولۍ جارو کاوه.

څه موده وروسته سورگل په هره شعبه کې يوازې يو کمپيوټر پرېښود، انټرنېټ يې هم قطع کړ، څرنگه چې کار نه و او په دفتر کې د کار وسايل هم پاته نه شول، موږ ته د دفتر د صفايي او چوکېدارۍ پرته بل کار نه و راپاته.

يوه ورځ سورگل د دفتر ټول همکاران خپلې شعبې ته وروغوښتل، ويل تاسې اوس هسې هم له چوکېدارۍ او صفاکارۍ پرته بل کار نه کوئ، نو ښه به دا وي چې په قرارداد کې مو هم دغه وظيفه وليکم. همکارانو چې بله چاره نه درلوده، دا ډول قراردادونه يې لاسليک کړل.

څو ورځې وروسته چې دفتر ته راغلم، گورم چې څو مزدورانو د دفتر کمپیوټرونه، فرشونه، چوکۍ، مېزونه، الماری او نور سامانونه ټول کړي او په موټرو کې یې اچوي. سورگل پر تخته یو نوی فرمان ځوړند کړی او داسې یې لیکلي وه: ((څرنگه چې زموږ مالي وضعیت خراب او د دې تعمیر کرایه لوړه ده، نو له دې امله مو یو بل تعمیر نیولی او هلته کډه کېږو، د کډې کولو له امله د دفتر همکاران د یوې اوونۍ لپاره رخصت دي. کله چې مو کډه په نوي دفتر کې ځای پر ځای کړه بیا به د ټیلیفون له لارې ټولو همکارانو ته خبر ورکړو)).

مست بوډا له یوه مزدور څخه پوښتنه وکړه چې زموږ رئیس او نور مشران چېرې دي؟ هغوی زېرخانې ته اشاره وکړه، په دې وخت کې مو د پخوا برعکس له زېرخانې څخه بل ډول اوازونه واورېدل. زه او مست بوډا په ډار او نیولو گامونو زېرخانې ته ورکښته شولو، گورو چې په زېرخانه کې پنځه لوی لوی مورکان (سیو) (سیو) کوي او له خوشالیه پورته پورته ټوپونه وهي.

د مورکانو اوازونه ډېر اشنا ول، کټ مټ لکه د طاوس خان، سورگل او د دفتر د نورو دریو لوړپوړو چارواکو په شان، لکه هغوی چې مسخه شوي او په مورکانو اوښتي وي. مورکان لکه غوايي دومره لوی ول او د نس پوست یې د ښیښې غوندې صاف و، د هغوی په گېلو کې زموږ د پخوانیو او اوسنیو همکارانو سرونه، د ډالرو بندلونه او افغانستان د تعلیمي ادارو تعمیرونو انځورونه داسې ښکارېدل لکه د وینو په ډنډ کې چې لامبو وهي. هغه مورک چې اواز یې سورگل ته ورته و، سوکه سوکه زموږ خوا ته راروان شو، خو زموږ تراه ځنې وشوه او په منډه له زېرخانې راووتو.

خو ورځې وروسته په رسنيو کې راپور خپور شو چې د يوې نادولتي ټولنې دريو مشرانو د خپلي ادارې دوه مليونه ډالره بوديجه غلا کړې او له خپلو کورنيو سره يوه نامعلوم بهرني هيواد ته تېښتېدلي دي.

موبڪ چوك

د فرهنگي کميسيون دا غونډه د ښاروال په مشرۍ د دې لپاره راغونډتل شوې وه چې د ښار پر يوه څلور لارې باندې د افغانستان د يوه نوميالي او ښاغلي نوم کښېږدي. د کميسيون يو غړی چې نن يې تازه د سر وېښته رنگ کړي او ښی غوړ يې هم ورسره رنگ کړی و، د خبرو نوبت ونيو: ((زما خو د غازي امان الله خان نوم خوښ دی)).

مخامخ ناست سړی چې پزه يې لکه د توتي مښوکه کړه او پکول يې پر سر و، پزه په خپل برگ دسمال پاکه کړه، لکه مست اوښ غړومب يې وهل: ((نه دا بد نوم دی، امان الله خان يو بې دينه سړی و، بايد د يوه ښه مسلمان سړي نوم ورباندې کښېږدو، زما په نظر خادم دين رسول الله حبيب الله کلکاني ښه نوم دی)).

څنگ ته ناست لوېشتمی سړی چې برېتونه يې د چارلي چاپلين په ډول جوړ کړي وه له درده سور او شين واوښت، داسې ناارامه شو لکه غوا ته چې ډوول ووهي، پر يوه او بل انډي شو او بيا يې په لوړ اواز وويل: ((دا خو يو بې سواده، د انگرېزانو جاسوس او سور غل و، بايد د يوه روشنفکره، عالم او با شخصيته سړي نوم ورباندې کښېږدو، زما په نظر د نورمحمد تره کي نوم ښه دی)).

له دې خبرې سره سم د غونډې له تالار څخه د ښځو حمام جوړ شو، خبره سمه نه اورېدل کېده، په پای کې دې نوم پر خټ د کفر ټاپه وخوړله او رد شو.

تر دې وروسته د هيواد د بېلابېلو سياسي، علمي او فرهنگي شخصيتونو نومونه ياد شول، خو يو هم و نه منل شو. د کميسيون غړي لکه سترې جنگي چرگان تر غرمې پورې يو بل په مښوکو او لغتو سره ووهل، خو نه جنگ خلاص شو او نه يې يو بل مات کړل، اخير پر دې خبره پرېکړه وشوه چې د څلور لارې لپاره به د يوه حيوان نوم غوره کوي.

پکول والا وارمخکې کړ او ويې ويل: ((زما په نظر (وزه) ښه نوم دی)). لوېشتمی سړي يې خبره پرې کړه: ((نه بابا دا خو د يوې ځانگړي سياسي او قومي ډلې

سمبول دی، باید غیر سیاسي او غیر قومي نوم وټاکو)).

د وړاندیزونو او ردولو په دې په بهیر کې (اوبښ) بېچاره هم له دې امله رد شو چې د کوچیانو سمبول دی. (خر) هم له دې امله چا و نه مانه چې له روسانو سره د جهاد پر مهال به مجاهدینو وسلې او مهمات ورباندې وړل او جهادي سمبول دی. دغه ډول پسه هم کوچیانو ته منسوب وبلل شو. آس هم په دې تور رد شو چې د بزکشی سمبول دی او بزکشي د یوه ځانگړي قوم لوبه ده.

تر اوږده بحث وروسته خبره مرغانو ته راغله. په سر کې د چرگ نوم یاد شو، خو چرگ له دې خاطر و نه منل شو چې سهار وختي اذانونه کوي او خلک له خوبه باسي. ورپسې د فیلمرغ نوم د لست سر ته راغی، خو هغه هم له دې امله و نه منل شو چې پرتوگ نه اغوندي او د فحاشۍ سمبول دی.

یو چا د باز نوم یاد کړ، خو پکول والا لکه مست اوبښ تر خوله یې ځگونه باد شول او په درد یې وویل: ((دا خو په سلو کې سل د پښتونولۍ سمبول دی، خوشال خان د باز په اړه یو بشپړ کتاب لیکلی دی)).

څرنگه چې د کورنیو حیواناتو په اړه موافقه و نه شو، نو د وحشي ځناورو خبره راپورته شوه. په دې لړ کې لومړی د زمري نوم یاد شو، خو د کمیسیون یوه غړي یې واره وویل: ((دا خو هم د پښتنو سمبول دی. امیر کروړ دوولس سوه کاله پخوا ویلي وه چې:

زه یم زمري پر دې نړۍ له ما اتل نسته
پر هند و سند و پر تخار و پر کابل نسته
بل پر زابل نسته
له ما اتل نسته)).

پر دې خبره د کمیسیون د غړو تر منځ شور او غالمغال جوړ شو. ښاروال تر دې مهاله په غونډه کې په درانه خوب ویده و او داسې خرهاری یې کاوه لکه غویۍ

چې حلال کړې، په دې وخت کې په وارخطايي له خوبه راکښېناست او په لږېدلې اواز يې وويل: ((خه خبره ده، ولي غالمغال کوئ؟)). د ښاروال مرستيال د دې لپاره چې (تړت) په (پړت) پټ کړي خبره بلې خوا ته يووړه او په غوړمالۍ يې وويل: ښاروال صاحب وبخښئ چې د تلويزيون اواز جگ و، ها دا دی کښته به يې کړم. له دې خبرې سره سم يې وويل: ((زما په فکر (مورک) ډېر مناسب نوم دی)).

ښاروال د دې نوم په اورېدو دومره خوشاله شو لکه سپي ته چې هډوکي ورواچوې، خوله يې وپړه شوه او غير ارادي يې تر خوله ووتل: ((واه واه! ډېر ښايسته نوم دی)). له دې خبرې سره سم د کميسيون گډونوالو چکچکې وکړې. په دې وخت کې د کميسيون يو غړی چې تر دې مهاله يې خبرې نه وې کړي په ارام او معصومانه انداز وويل: ((صاحب دا نوم به د شر او فساد سمبول نه وي؟)). ښاروال يې ژر خبره ورپرې کړه: ((شر او فساد دومره عيب نه دی، متل دی وايي: د ښايستې نجلۍ يو عيب نه عيب دی)).

تر دې وروسته ښاروال بحث راټول کړ او ويې ويل: ((د ښاروالۍ د فرهنگي کمېټې وروستۍ پرېکړه دا ده چې د مورک نوم سم دی)). درې مياشتې وروسته په څلور لارې کې د مورک يوه لويه مجسمه جوړه شوه، مورک په خوله کې د افغانستان نقشه ښولې او څو ټوټې يې ځنې پرې کړي وې، دغه ډول يې پر خېټه د شهيدانو د جسدونو، سرتورو کونډو، يتيمانو او سوالگرو شلېدلو گروښتونو او کنډواله کورونو انځورونه کښل شوي ول.

لارويانو به د مورک مجسمې ته په خوند خوند کتل، خو نه چا څه ويل او نه يې د درد احساس کاوه، لارويان لکه گرسره چې افغانان نه وي او له بهر څخه افغانستان ته د تفريح لپاره راغلي وي.

د سرو او شنو غویو جگړه

پخوا ډېر ښه وختونه ول، چا د عقل پوښتنه نه کوله، بس يوازې يې سر ته کتل، د چا چې به سر هر څومره غټ و، نو هغه به يې ډېر هوښيار باله. هغه مهال چې به د چا سر غټ نه و، نو په وېښتانو، لنگوټې، قره قلي خولۍ، شپو او بلې خولۍ به يې خپل سر غټ ښوده، د چا چې به سر لوی و، نه يوازې دا چې هوښيار بلل کېده، بلکې مشر، شمتن او لوړ پوړی دولتي چارواکی هم بلل کېده، له همدې امله هغه وخت خلکو لوی حکومتي خلک سرداران بلل، لنډه دا چې هغه مهال د (سر)، (سردار) او (سرداری) خبرې خورا تودې وې.

په سندرغاړو کې د استاد محمد حسين سر هم غټ و، ځکه نو د وخت پاچا د هغه د يوه آهنگ په سر کې قيصه ور واچوله او (سرآهنگ) يې ځنې جوړ کړ، په دې ډول استاد سرآهنگ هم په سردارانو کې حساب او ارگ ته يې لاره وموندله، خو استاد اولمير بېچاره چې سر يې کوچنی و، حکومت په هنرمندانو کې حساب نه کړ او په پای کې له لوړې مړ شو.

هغه مهال خلک د چا د پاچهۍ، شتمنۍ، چوکۍ او سردارۍ په نښو نښانو دومره نه پوهېدل، بس هر غټ سړی به يې سردار باله. تور جبار زموږ باغوان و، ده يوه سپينه غوا درلوده چې خورا غټ سر يې درلود، له نازه به يې (سرداره) ورته ويله. زما يو ټولگيوال (انار) نومېده. لکه غونډه سړی مېړی ملا يې نری، خو سر يې ډېر غټ و. انار په ونه ټيټ و، کله چې به له ليري راروان و، نو يوازې به يې سر ښکارېده، د کلي سپين ږيرو به په ټوکو سردار صاحب باله چې وروسته په همدې نوم مشهور شو.

انار تر دريم ټولگي وروسته ښوونځی پرېښود، ښار ته کډه شو او هلته يې په ښاروالۍ کې ماموريت پيدا کړ. په ښار کې يې قره قلي خولۍ پر سر کوله، اوس

نو سم دم سردار ښکارېده، وروسته يې د سرداري دعوه هم وکړه، خلکو ته به يې ويل چې موږ محمدزي يو، زما يو نیکه د امير دوست محمد خان په وخت کې د هرات والي و.

د غوايي تر اړودو وروسته انار بيرته کلي ته راکاږه شو، اوس يې قره قلي خولي نه پر سر کوله، نور يې د سردار نوم بد ايسېده، ويل دا د پخواني استبداد پاته شوني دي. انار که څه هم په ونه تپت و، خو بيا يې هم سر ته لاس نه رسېده، ځکه چې ده هم د غوايي لکۍ نيولې او د نوي حکومت سردار بلل کېده. اوس يې (يرغل) تخلص کاوه او خورا غټ برېتونه يې پرې ايسې ول.

انار ځان د نوي زمانې په خم کې رنگ کړ، د دې زمانې رنگ سور و، هر څه په سره رنگ ولړل شول، داسي تک سره لکه وينې. بيرغ سور، سترگې سرې، خولې سرې، د دفترونو او دوکانونو لوحې سرې، د کورونو دېوالونه او دروازې سرې، بس هر څه په سره رنگ ولړل شول، آن دا چې تور جبار د خپلې سردارې غوا لکۍ او پښې هم په نکريزو ورسرې کړې.

لږ وخت وروسته لېونی باد راوالوت، په وطن کې د سره او شنه غوايي د ملگرو تر منځ جگړه ونښته. په دې وخت کې له پاکستان او ايران څخه د شنه غوايي ملگري راغلل، سره غوايي خو څه کوې، هر هغه څوک يې واژه چې له سره غوايي سره به يې انډيوالي درلوده.

يوه ورځ موږ څو کليوال په موټر کې ښار ته تلو چې انار هم راسره و. انار پر خپلو غټو برېتونو لاس تېر کړ او په خورا فاتحانه انداز يې وويل: مه وارخطا کېږئ دا انقلاب نه ماتېږي، ځکه چې شوروي اتحاد يې تر شا ولاړ دی، د دې بلاک زور هيڅوک هم نه لري. په دې وخت کې د يوې چاودنې اواز واورېدل شو او موټر

ودرېد، سپرليو په يوه خوله وويل: خدايه خير پېښ کړې! انار په وارخطايي وويل: دا دی وگوره دغه مو حال دی! خداى خبر چې بيا يې کوم انقلابي ځوان شهيد کړ؟ کلېنر وويل چې استاده د موټر ټاير پنچر شو. د انار برېتونو ته مې وکتل، ما ويل ياره نور به د وطن خوند نه وي، ځکه چې عقل له سر څخه برېتونو ته راکېه شو.

څو مياشتې وروسته نورمحمد تره کى ووژل شو او حفيظ الله امين يې ځاى ونيو. خلکو به ويل چې امين په خټه خروټى دى. انار هم د دې نوي موټر په شا پسې ځان څوړند کړ، په هر مجلس کې به يې ويل چې زما مور خروټې ده، مورني نیکه گان مي سل کاله پخوا د کابل له پغمان څخه کندهار ته راغلي ول، ماماگان مې د امين سکه تربرونه دي.

څو مياشتې وروسته د سره غوايي خاوند د خپلو غويو د ساتلو لپاره افغانستان ته څو لکه عسکر راواستول، امين يې ووژاه، هرې خوا ته جنگونه پيل شول، موږ هم پاکستان ته مهاجر شولو او هلته مو په يوه کېمپ کې واړول.

يوه ورځ زموږ کېمپ ته په موټرو کې څو وسله وال راغلل، دوى مسجد په مسجد گرځېدل او ځوانان يې هڅول چې د شنو غويو په ننگه جنگ ته ولاړ شي او که دا کار نه شي کولای، نو لږ تر لږه شنو غويو ته دي شوتله برابره کړي. کله چې زموږ د مسجد وار راغى، نو گورم چې انار هم ورسره دى، اوږده ږيره يې پرې ايښې، برگ دسمال يې په غاړه کې اچولى او خر پکول يې پر سر کړى دى، ما ويل اناره جوړ په خير! انار برگ برگ راته وکتل، ويل وبخښه زه انار نه يم، نوم مې مزمل او تخلص مي جهادوال دى. کله چې ما د خپل کلي نښې ورته وويلې، نو د سترگو په اشاره يې پوه کړم چې پر خوله لاس ونيسه!

زه او انار په مسجد کې يو ځای گوښه سره کښېناستو. انار ويل ما خو درته ويلې وه چې زما مور خروټې ده، ماما گان مې د استاد سياف سکه تېرونه دي، زه هم له همدې امله په اتحاد تنظيم کې جهاد کوم، بيا يې وويل: انشالله مجاهدين بريالي کېږي، ځکه چې ناټو يې ملاتړ کوي او ناټو تر اوسه پورې نه ده ناکامه شوې.

د انار اوږدې ږيرې ته چې مې وکتل، نو نور هم وارخطا شوم، ما ويل عقل بېچاره هم زموږ غوندې کډه په شا گرځي او دا دی اوس يې زموږ سره د برېتو پر ځای د ږيرو په کېمپ کې اړولي دي.

څو کاله وروسته له افغانستان څخه د سره غوايي ملاتړي عسکر ووتل، د اخيري سره غوايي ښکرونه هم مات شول او يوه گله شنه غوايي کابل ته ننوتل. له دې سره سم ځينو کډوالو افغانانو خپل وطن ته مخه کړل، زه هم د پېښور له لارې کابل ته روان شوم، ما ويل يو به خپل تحصيلي اسناد واخلم او بل به کابل ووينم. سروي ته چې ورسېدو پاتک والاوو راوگرځولو. پر پاتک يو لوېشکی ږيرور سړی ولاړ و، ما چې ښه په څير ورته وکتل انار و. ورکښته شوم او روغې مې ورسره وکړ. انار په خدا راته وويل: ما نه وه درته ويلې چې زموږ جهاد خامخا بريالی کېږي؟ انار رښتيا ويل، د ثور اوومه او اتمه ورځ څنگ پر څنگ سره راغلې وه، د روبلو پروړو (بوسو) د ډالري بوسو په کچه قوت نه درلود، په پای کې اووه سره غوايي خوارځواکه او له لوري مات شول.

انار ته مې په خدا وويل: ياره اناره ته هم عجيبه بلا يې، دلته څه کوي؟

- ما نه وه درته ويلې چې زما مور خروټې ده

- نو دا پاتک له خروټي سره څه اړه لري؟

- هې ساده، ته نه يې خبر چې حکمتيار صاحب هم خروټی دی
 - ښه اوس دا ووايه چې نوی نوم دي څه دی؟
 - نوی نوم مې قطب الدين اسلامي دی.

په دې وخت کې له وطن څخه نور هم لاس پر سر شوم، ما ويل ياره لکه چې عقل د سياسي ډيرو له کېمپ څخه راکډه شوی او اوس يې پر پاتېک اړولي دي. شنو غويو په افغانستان کې ټول شنه فصلونه وخوړل، نور يې شوتله نه خوړله، د ډاکټرانو خبره (ويجټېرين) نه ول، بلکې يوازې يې غوښې خوړلې، څه موده وروسته غوښې هم خلاصې شوې، اخير يې د وسپنې خوړل شروع کړل، په لږ وخت کې يې د افغانستان ټولې وسپنې وخوړلې، اخير يې د ملي اردو پر وسله تون بريد وکړ، په لږ وخت کې يې ټولې وسلې او مهمات وخوړل، ان دا چې روغ رمټ ټانکونه او توپونه يې تېر کړل، تر دې وروسته يوه سيوري ته پرېوتل او په شخوند وهلو يې پيل وکړ.

څرنگه چې ډگر خالي و، نو طالبان پولادي کېلونه په لاس راپيدا او شنه غوايي يې په وهلو وهلو له کابل څخه وشرل.

يوه ورځ د کوټې له ښار څخه کندهار ته تلم، کندهار ښار ته نژدې په لاره کې طالبانو پاتېک اچولی او خلک يې په زوره لمانځه ته کښته کول، زه هم کښته شوم، گورم چې انار کېل په لاس ولاړ دی او خلک په زوره لمانځه ته کشوي. له انار سره مې روغېر وکړ، يو ځای گوښه سره کښېناستو. ويل زما نوم اوس ملا غوړ هوتکي دی، زما خسرخېل د روزگان هوتک دي، مېرمن مې د لوی ملاصاحب سکه ترله ده، زه هم د خسرخېلو پر لاس طالبانو ته راغلم. د انار په

لاس کې پولادي کبېل ته مې په څير څير وکتل، نور هم ناهیلی شوم، دا وار مې ولیدل چې عقل له پاتېک څخه کبېل ته راکډه شوی دی.

د کبېل پاچهي هم تېره شوه او ډیموکراسي راغله، د ډیموکراسۍ هغه سېلاب چې څو تنه اوږدې ږیرې، غټ برېتونه، پکولونه، د سره او شنه غوايي څرمنې او لنگوتې یې له ځانه سره یووړې. د سرو او شنو غویو ښکرونه د (ډي، ډي، آر) د پروژې له مخې راغونډ او د سره او شنه غوايي په نوم جگړه همدلته پای ته ورسېده. دا یو عجیبه نظام و، سره او شنه غوايي بیرته پر یوه اخور سره راټول شول، داسې یې غاړې سره ورکړې لکه د دوی تر منځ چې هیڅ جگړه نه وي شوې.

یوه ورځ له څو سپین ږیرو سره د حامد کرزي مبارکۍ ته ورغلم. په ارگ کې یو خېټور سړی په مخه راغی چې خورا قیمتي دریشي یې اغوستې وه، برېتونه یې پاک خریلي او فرانسوی ږیره یې جوړه کړې وه، ویل زه (مزمېل پوپل) یم، د کرزي صاحب مشاور. ما ویل کوم مزمېل؟ په غوږ کې یې کرار راته وویل: په سترگو پوند شې انار یم انار. ما ویل ښه اناره دا ته یې؟ ولاکه مې بیخي پېژندلی یې، ما ویل مزمېل خو شوې، اوس دا راته ووايه چې څنگه پوپل شوې؟

په خندا یې راغرگه کړه: بل واده مې وکړ، نوي خسرخېل مې د (کرز) د کلي پوپلزي دي، د دوی پر لاس ارگ ته راغلم، په شیرپور کې دوه کورونه لرم، نور یې څه کوې کار مې جوړ دی. د انار لویي خېټې ته چې مې وکتل، نو یو مخ ناهیلی شوم، دا ځل مې ولیدل چې عقل د لوږې له لاسه له کبېل څخه خېټې ته پناه وړې ده.

د ولسمشرۍ انتخابات تېر شول او د (عین او غین) ډلو واک په لاس کې واخیست. یوه ورځ د ولسي جرگې له څو وکیلانو سره ارگ ته ولاړم، انار بیا په

مخه راغی. ما ویل پوپل صاحب جوړ په خیر. انار په خندا راغبرگه کړه: یاره لکه چې سپین ږیری شوی یې، اوس د خپل کلي خلک هم نه پېژنې، زه پوپل نه، بلکې احمدزی یم، شرافت احمدزی. ما ویل شرافت خو دې را معلوم دی، اوس دا راته ووايه چې احمدزی څنگه شوې؟ ده ویل زما میره د لوگر احمدزی ده، د هغې لارې په ارگ کې پاته شوم.

انار خفه معلومه، ویل ډېر ناهیلی یم، خلوېښت کاله مو مبارزه وکړه او وطن ته مو خدمت وکړ، خو هیچا مو قدر و نه کړ، اصلاً افغانان خپل اصلي خدمتگاران نه پېژني، بس دی نور ستړی یم، غواړم چې خپل پاته ژوند په خارج کې تېر کړم. انار ته چې مې وکتل، نو خېټه یې په رښتیا هم چې ویلي شوې وه، خو برعکس سرداري سر یې نور هم غټ شوی و، تر ټولو په زړه پورې خبره دا وه چې پښې یې خورا پندې او بل ډول راته ښکاره شوې، لکه عقل چې یې پښو ته تللی وي. د انار په پښو کې یوه نړۍ را ته ښکاره شوه، په دې نړۍ کې مې گڼ شمېر ډالري بانکي حسابونه، ښکلي کورونه، غصب شوي جايدادونه، جگړې، د مړو هډوکي، د کونډو او یتیمیانو څيري گربوانونه ولیدل، پر دې سربېره مې څو غټ غټ سره او شنه غوايي ولیدل چې غېره په غېره پراته او مړه شوي ول، د غویو غاښو ته مې وکتل، یو شیرپور شوتله یې په غاښونو کې بنده وه، داسې ښکارېدل لکه ډېره شوتله چې یې خوړلې او مړه شوي وي.

بارانونه او سينگارونه

په کابل کې بارانونو څو زره هلکانو او نجونو ته درانه مالي او جلدي زیانونه واړول. د سینگار خبري اژانس د راپور له مخې پرونیو بارانونو پنځه زره میټریک ټنه سرخي، سپېده، د سترگو زرین او سینگار نور مواد په اوبو لاهو کړل.

د سینگار پوهنې کمیسیون ویاند زلمی ارایشگر وايي چې د سېلاب ډېری قربانیان د دولتي او خصوصي پوهنتونونو محصلین او یا محصلو نجونو ته په لار کې ولاړ هلکان دي، په دې اړه څو محصلې نجونې داسې وايي:

((زما نوم سويتا ده. زه پرون ارایشگاه ته ولاړمه، په پنځه زره افغانیو مې ځان جوړ کړ، کله چې پوهنتون ته راتلم په لاره کې باران راباندې شروع شو، له سره تر نوکه یې لنډه خيسته کړمه، بې له دې چې کوم هلک مې وويني ټول سینگار مې خراب شو، نورې پیسې نه لرمه چې بیا ځان سینگار کړم، همدا مې د پلار ټول معاش و. سینگار موږ ته ډېر ضروري دی، همدا سینگار دی چې موږ پوهنتون ته هڅوي، که سینگارونه نه وي، نو درسونه به هم نه وي)).

((زما نوم تولسي ده، زه د یوه هلک ډېره خوښېدلېمه، غوښتل یې چې واده راسره وکړي، خو کله چې پروني باران زما سینگار پاک کړ او هلک زما د مخ اصلي بڼه ولیده، نو سمدستي پښېمانه شو، ویل زه ستا سره واده نه کوم، په دې ویر کې مې دا شعر ولیکه: زموږ دي یوړل د لکونو سینگارونه

بارانه وړانه دي شه خونه

په ویر اخته دي کړل هلکان او ټوله نجونه

بارانه وړانه دي شه خونه

که سینگار نه وي زه به څه کړمه درسونه

بارانه وړانه دي شه خونه)).

((زما نوم کامولیکا ده، باران مې ټول سینگار پاک کړ، سخته خفه شوم، باران یوازې زما سینگار پاک نه کړ، بلکې د خلکو یې راپام کړل، زه تل تنگې او نازکې جامې اغوندم، تر اوسه پورې دا کار چا بد نه ګاڼه، خو کله چې مې باران کالي لاندې کړل، نو ټولو راته کتل، ځوانان خیر دی، سپین ږيرو هم ډېر بد راته کتل، ویل نه شرمېږې چې داسې نازک کالي دې اغوستي دي؟ لنډه دا چې زه نور نرۍ جامې نه اغوندمه، یوه لنډۍ ده چې وایي:

بیا به نرۍ جامې و نه کړم

پرون باران و جانان ټوله ولیدمه)).

پرونیو بارانونو د نجونو تر څنګ ګڼ شمېر هلکان هم ځپلي او له خواریه یې ایستلي دي، په دې اړه دوه هلکان وایي:

((زما نوم ارمان فیشن یار او د ښکلو هنرونو د پوهنځي محصل یم، زما په مخ کې ډېونه دي، ما به هغه هره ورځ په گلگل وهل، یوه نجلۍ هم نه پوهېده چې زه څنګه یم، ټولو نجونو راته ویل چې ډېر ښه ایسې، خو کله چې مې پر مخ باران وشو، نو ټول گلگل یې پاک او د مخ ډېونه مې ښکاره شول، اوس فکر نه کوم چې نجوني به ما ته د پخوا په سترګه وګوري، زه څو واره په پوهنتون کې ناکامه شوی یم، خو دومره نه یم خفه شوی لکه اوس چې خفه یم)).

((زما نوم سورج دی، ما به هره ورځ سینگار کاوه او د پوهنتون په دروازه کې به درېدم چې نجوني رخصت شي او زه یې ووينم، خو پرون د رخصتۍ پر وخت ډېر تېز باران شروع شو، نجوني لکه باران وهلي کوترې په منډه ولاړې. تر ټوله بده دا چې زما د مخ سینگار پاک شو او یوې نجلۍ ولیدم، زه باور لرم چې دا نجلۍ به ډېرو نجونو ته ووايي چې زه په حقیقت کې بدرنګه یم، خو په سینگار ځان ښایسته کوم.

یوه نجلۍ چې دغه صحنه یې په خپلو سترګو لیدلې داسې وایي:

((زما نوم کترينا ده، پرون ډېره سخته ورځ وه، په نيم ساعت کې د سينگار څو زره ټنه مواد د نجونو له مخونو څخه کابل سيند ته ورتوی شول، يوه عجيبه صحنه وه، د کابل سيند يو مخ سور او سپين اوښتی و، څو ځله مې زړه را غونډ کړ چې سيند ته ځان ور واچومه چې له سره تر نوکه پورې سينگار شمه، خو ډارېدم چې سيند مې ډوبه نه کړي)).

خو د ښځينه چارو کارپوه ډاکټره برېښنا نرېښی بيا دا پړه د ماليې پر وزارت وراچوي:

((په گمرک کې د سينگار د موادو کيفيت سم نه کتل کېږي، له دې بارانه سره موږ ته معلومه شوه چې د سينگار د موادو کيفيت سم نه و، که يې کيفيت ښه وای، نو له يوه بارانه سره به له مخ څخه نه پاکېدای)).

د بشري حقونو يوه فعاله مېرمنه ساگر نرگلی وايي:

((د ښځو، په تېره بيا د محصلينو سينگار د هغوی لوړ شخصيت ښيي، کله چې د يو چا شخصيت ته تاوان رسېږي، نو دا يو بشري ناوړين دی، دولت بايد ددې کار لپاره تدابير ونيسي او هغه پيسې چې له طبيعي پېښو سره د مبارزې په لاره کې لگېږي، بايد يوه برخه يې د دغسې طبيعي پېښو لپاره هم جلا کړل شي)).

د ښځو چارو وزارت هم د يوې اعلاميې په خپرولو سره په دې ناوړين خواشينی ښکاره کړې او وايي: د دې لپاره چې دغسې بشري ناوړين بيا تکرار نه شي، نو په هر پوهنتون کې به يو يو سينگار تون يا ارايشگاه جوړوي.

عيني شاهدان وايي چې په همدې ورځ په کونړ ولايت کې هم سېلابونه راغلي دي، دغو سېلابونو پنځوس تنه ښځې او ماشومان وژلي او څلور سوه کورونه يې ويجاړ کړي دي، خو تر اوسه پورې په دې اړه نه دولت، نه نړيوالو بشري ټولنو او نه هم رسنيو څه ويلي دي.

نَاسُنتَه وزیر

د ټلويزيون پر پرده وليکل شوه: عاجل خبر. ور سره سم يو خبريال رابښکاره شو، ويل اوس ستاسې پام يوه تازه خبر ته را اړوو: د افغانستان ولسمشر د دولت ټول مهم غړي ارگ ته وربللي او غواړي چې هغوی ته خپله يوه مهمه او تاريخي فيصله واوروي. دا غونډه همدا اوس له ټلويزيون څخه په ژوندۍ بڼه خپرېږي. په ټلويزيون کې د غونډې تالار ښکاره شو، يو وزير ککو چاکليټ خوړل او پر سپينو غټو برېټو يې د ککو توره ټوټه پرته وه، داسې ښکارېده لکه پر برېټو چې يې يو غټ تور مچ ناست وي. د پارلمان يو وکیل له يوې پنډې ښځې سره خبرې کولې او خپل سر يې د هغې له ټټر سره لگولی و، فضا ډېره عاشقانه معلومېدله، لکه نن چې د عاشقانو ورځ وي.

يوه شېبه وروسته ولسمشر ستيج ته راغی، تندۍ يې خورا تريو او ډېر جدي ښکارېده.

د ولسمشر په ليدو د غونډې ټول برخه وال له خدا شنه شول او هر يوه خپلې خېټې ته اشاره وکړه، ځکه نن د ولسمشر خېټه دومره لويه ښکارېده چې له ستيج سره لگېده.

ولسمشر لومړی د تالار دروازې ته په ځير وکتل او بيا يې وويل: درنو حاضرينو! تر هر څه دمخه غواړم ستاسې څخه يوه پوښتنه وکړم: آيا غواړئ چې نن ملت ته رښتيا ووايست؟ په غونډه کې چوپه چوپتيا خپره شوه. يوازې د موبایل ټينگ و پينگ اورېدل کېده. دا د پارلمان هغه وکیل و چې د مخ په ليکه کې ناست او په خپل موبایل کې يې د چينجي گېم کاوه.

ولسمشر زياته کړه: دا دی لومړی يې زه له ځانه پيلوم. زه په ډاگه ملت ته وایم چې موږ په تېرو دوولسو کالو کې يو اساسي کار هم ونه کړ او هر ډول فساد ته

مو لاره اواره کړه، خو اوس زه غواړم چې دا فساد ورک کړم او دا کار همدا نن کوم.

د ولسمشر لومړۍ مرستیال له درده سور او شین واوښت، پر خپله چاغه پزه یې لاس تېر کړ او په ډډ اواز یې وویل: موږ څو کاله جهاد او مقاومت وکړ چې دغسې یو نظام راولو او تاسې یې فاسد بولئ؟

ولسمشر په درد ورغبرگه کړه: تاسې ملامت نه یاست، ځکه د وینې فشار مو لوړ دی او غوږونه مو څه نه اوري، ستاسې دا خو فشار نه، بلکې فېشهار دی فېشهار. د ولسمشر دوهم مرستیال نسوار خولې ته واچوله، خپله ږنگه ږنگه لنگوټه یې پر سر سمه کړه او په ډکه خوله یې وویل: دا د راتلونکي ولسمشر کار دی، موږ یې څه کوو؟ ولسمشر په ترڅه خدا وویل: هو انتخابات راروان دي، په تاسې کې به یو ځوان انتخابات وگټي، خو دا ځوان به نظام چېرې جوړوي؟ په افغانستان کې خو ټولې دولتي ځمکې زورواکانو غصب کړي دي، بس یوازې بارگ پاته دی.

یو وزیر چې په موبایل کې یې خپلې معشوقې ته پیغامونه استول، نیکتایي پر خپله لویه خېټه اواره کړه، غاړه یې لوړه کړه او ویې ویل: مگر موږ په تېرو دوولسو کالو کې ډېرې لاسته راوړنې هم لرو. ولسمشر یې خبره پرېکړه او په خدا یې وویل: بس پوه شوم، ستا لاس ته راوړنه خو دا ده چې ټوله ورځ نجونو ته پیغامونه استوي.

د سترې محکمې رئیس وویل: نو چاره څه ده؟

ولسمشر: یاره انډیواله دا نظام نور نه جوړېږي، لکه زړه غږکه چې یو ځای یې ورگنډې گوري چې بل ځای یې خیرې دی، زما خو داسې خوشه ده چې یوه

نوي غږکه رانيسو، خو له امريکايانو څخه يې نه رانيسو، ځکه چې د (بن) غږکه موږ او تاسې ټولو وليده چې څنگه وه؟

د انتخاباتو د کمېسيون رئيس: آيا خوښه مو نه ده چې دا کار نوي حکومت ته پرېږدئ؟ ولسمشر: وايي چې څنگه ځنگل هغسې يې کړبوري، نوی حکومت به هم د همدې ناولو کمیشنرانو د فساد محصول وي، یو به په موبایل کې د چينجي گېم کوي او بل به له نجونو سره په چټ لگيا وي.

د ولسي جرگې مشر: که تاسې امنيتي سند لاسليک کړئ، نو ډېرې ستونزې به حل شي. ولسمشر: د امنيتي سند په لاسليک کولو سره سوله نه راځي، بايد يوه نوي لاره ولټوو.

د بهرنيو چارو وزير د خپل کميس تنې خلاصې کړې: نور به خدای خير کړي، تاسې ژر دا امنيتي تړون لاسليک کړئ چې زه خپلو خارجي سفرونو ته ورخلاص شم، پوره درې ورځې کېږي چې دغه نژدې تاجکستان ته هم نه يم تللی، ډېر مې زړه تنگ دی.

ولسمشر: زه دا تړون گر سره نه لاسليک کوم. امريکايان له لومړۍ ورځې راهيسې زما سره صادق نه ول، زه اصلاً د دوی له لاسه دې ځای ته راوړسېدم چې اوس نه په ملت کې ځای لرم او نه دوی باور راباندې کوي، تېره شپه مې دومره چورت خراب و چې د (پولاد علمدار) ډرامه مې هم و نه ليدله.

يو سلا کار وزير چې پلن سنت او خړيته پزه يې درلوده ولاړ شو، د رکوع په ډول پر ملا کړوپ شو او په ټيټه اواز يې وويل: جناب رئيس صاحب! ستاسې فيصله څه ده؟ ولسمشر په صاف اواز وويل: دا چې امريکايان مې په مرموز ډول وژني،

نو ښه به دا وي چې ملت ته خو هم لږ خدمت وکړم او د عزت مرگ ولرم، د عزت مرگ دا دی چې همدا اوس ستاسې په مخ کې ځان وژنم.

په مجلس کې شور جوړ شو او هرې خواته چيغې پورته شوې، د بهرنیو چارو وزیر ولاړ شو او په ژړا یې وویل: ای زموږ گرانه رهبره! ای زموږ ملي مشر! د خدای لپاره دا کار مه کوه!

ولسمشر: کښنه منافقه! تاسې ټول ناخوانه یاست، زه مو د امنیتي تړون په برخه کې یوازې پرېښودم. په تالار کې ناست خلک ټول ودرېدل او چيغې یې کړې: د خدای پر پار دا کار مه کوه! خیر دی دا کار مه کوه...

ستیج ته نژدې یو نری او کمزوری اواز واورېدل شو، ولسمشر وویل: چوپ شئ! یو بودا په ژرغوني اواز وویل: دا کار مه کوه، ما خوب لیدلی دی چې امریکان ستا شرطونه مني او ستا د خوښې کاندید واک ته رسوي.

ولسمشر: په یوه شرط ځان نه وژنم چې تاسې ټول به هر یو پر خپل جرم اعتراف کوئ. په مجلس کې چوپه چوپتیا خپره شوه، هیچا هم څه و نه ویل.

ولسمشر: ښه نو تاسې یو هم پر خپله گناه اعتراف نه کوئ ها؟ زه همدا اوس ستاسې په مخ کې ځان وژنم. ولسمشر تر خپلې چپنې لاندې لاس ننه ایست. له دې سره سم په مجلس کې شور او زوږ جوړ شو: ای د خدای پر پار مه کوه! دا څه کوي؟ لمن درته غوړوو دا کار مه کوه!

د ولسمشر یو غوړه مال سلاکار وزیر چې د غونډې په لومړۍ لیکه کې ناست او د پتلانه کمربند یې ټینګاوه، له ډاره ولاړ شو او پتلون یې تر نیمایي پورې لاندې وښوید، تور مخ یې لکه بانجنې په تور رنګ کې شین واوښت: ای زموږ گرانه بابا! ته چې ځان وژنې موږ چا ته پرېږدې؟ که ته مړ شې، موږ ټول به یتیمان شو.

ولسمشر: بېغمه اوسه تاسې ټول راسره بيا يم، زه ځانمرگی برید کوم او تاسې ټول مفسدين به يو ځای راسره ووژل شئ. له دې خبرې سره سم يې ستيچ وډباوه او په جگ اواز يې وويل: ما ته وگورئ! په دې چپنه کې مې شل کيلو گرامه باروت ځای پر ځای کړي او همدا اوس يې چووم. موږ او تاسې يو ځای د بُن د فيصلې له مخې افغانستان ته راغلي وو او دا دی زما د فيصلې له مخې بېرته له افغانستان څخه څو، خو اروپا او امريکا ته نه، بلکې د خدای پاک حضور ته ورځو.

په دې وخت کې د ولسمشر د مرستيال سا بنده شوه، پزه يې لکه د فيل مرغ شونډک نوره هم وپرسېده، شا و خوا يې وکتل او ورو د دروازې خواته روان شو، خو ولسمشر نارې کړه: درېره چېرې څې؟ د ولسمشر د مرستيال په بنده بنده ژبه وويل: صاحب تشاب، تشاب؛ ولسمشر: دروازه مې تړلې ده، هېڅوک هم د باندې نه شي تلای.

د يوه قاضي رنگ لکه کورکمن ژير واوښت، لويه خپته يې څو واړه ژر، ژر پورته کښته شوه، سوکه يې خپل بوتونه او کورتي وايستل او د کړکۍ خوا ته روان شو، په دې وخت کې يې د اوبو بوتل له لاسه ولوېد، د ولسمشر ورته پام شو: قاضي صاحب څه کوي؟ غواړې د کړکۍ له لارې وتښتي؟ بېغمه اوسه! ټولې کړکۍ مې بندې کړې دي.

قاضي پزه کش کړه او کرار يې وويل: ما ويل دا کړکۍ به خلاصه کړم، په تالار کې يو قسم بد بوی دی.

ولسمشر: ددې فساد بدبويي پخوا لا ټوله دنيا پر سر اخيستي وه، خو ستا پزې ته يې اوس بوی درغی ها؟ نه وينې چې جنرال صاحب د خپل پتلانه پايڅې داسې کلکې تړلې دي لکه بزکشي چې کوي، بدبخته تا به هم دغسې يو (ساوندپروپ)

پتلون پیدا کړی وای. ولسمشر چېنې ته لاس کړ، له گرهوان څخه یې د ځانمرغي واسکت بټن راوایست چې سره اشاره یې بله او مړه کېده.

په دې وخت کې د موبایل ټینگ وپینگ واورېدل شو، ولسمشر په قهر وویل: وکیل صاحب څه کوي؟ کوم سفارت ته زنگ وهي؟ بېڅایه زحمت مه باسه، موبایلونه مو کار نه کوي، تاسې به ټول زما سره وژل کېږئ، خو په یوه شرط مو دباندې پرېږدم چې پر خپله گناه اعتراف وکړئ، ښه څوک تیار دی؟

د ولسمشر مرستیال په بنده بنده ژبه وویل: صاحب زه یو ملیارډ ډالره لرم، خو وسله والې ډلې او شخصي زندانونه لرم، یو ډېر خوروی او جنگي سپی لرم، یو چا له کشمیره په تحفه کې رالېږلی دی، ډېر غښتلی سپی دی، یو لک ډالره بیه لري.

ولسمشر په ترڅه خندا وویل: ستا په کیسو خبر یم، خو بیا هم ښه شو چې تا په خپله خوله اقرار وکړ.

د ولسمشرۍ یو کانديد چې پلاستيکي غاښونه یې په خوله کې سمول، په کنډوله خوله او گنگوړه ژبه وویل: صاحب زه اوس هم بهرنی تابعیت لرم، خو په رشوت مې ځان خلاص کړ.

ولسمشر: بې ادبه ولې ناست یې، په ولاړې خبرې وکړه! وایي تر اوسه استاد شوی نه یې بیا نهچې غلا کوي؟

کانديد: صاحب ستا قربان شم، نه شم ولاړېدای، پرتوگانې مې تښتېدلی دی.

ولسمشر: ښه پرتوگانې دې تښتېدلی دی؟ څه خیر په ناستې خبرې وکړه!

کانديد: یوه کانديد د رایو ورکولو یو لک کارډونه په موټر کې اچولي ول چې د انتخاباتو کمېسیون ته یې یوسي، کله چې زه خبر شوم، نو لاره مې ورته ونیوله او

هغه کارډونه مې ځنې غلا کړل، که رښتيا ووايم، نو ما پخوا په مسجد کې خپلې غلا کولې، بيا يو چا په يوناما کې مقرر کړم، هلته مې انگليسي زده کړه، بيا مې يو خصوصي شرکت جوړ کړ، يوه ورځ يوه خارجي راته وويل چې ځان ولسمشرۍ ته کانديد کړه، پيسې يې موږ درکوو، يو ميلون ډالر يې مخکې راکړل. ولسمشر: رښتيا هم که د لمانځه پر مهال خپليو ته گورو، نو لمونځ مو فاسدېږي، نو ښه به دا وي چې غل د امام پر ځای ودروو، تر سترگو به مو لاندې وي او خپلې به نه شي غلا کولای.

يو سړی چې د تالار په پای کې ناست و، په تلوار وويل: نو تا خو موږ په جماعت مصروفه کړي وو، خو وروڼو دې د شا له خوا زموږ خپلې غلا کړې. ولسمشر په قهر وويل: دا څوک و؟ سړي ځان د خلکو تر شا پټ کړ. په دې وخت کې د تالار په پای کې ژړا واورېدل شوه، ولسمشر په ځير ورته وکتل: وزير صاحب څه خبره ده؟

وزير په داسې حال کې چې له غاړې څخه يې نيکتايي خلاصوله داسې وويل: صاحب زما عمر پنځه ويشت کاله دی، خو جعلي تذکره مې جوړه کړې ده، د يوه مړه شوي ډاکتر تحصيلي اسناد مې خپل په نوم کړي دي، زه اصلاً يو پنځر مېن وم، خو وروسته په يوه سفارت کې مقرر شوم، هلته مې انگليسي زده کړه، بيا مې يوه امنيتي کمپنۍ جوړه کړه، په هغه کې مې شل ميلیونه ډالره غلا کړل، کله چې تاسې د اعتماد رايې اخيستلو لپاره پارلمان ته استولم، نو يو ميلون ډالر مې د پارلمان وکيلانو ته رشوت ورکړ، بل دا چې سنت شوی هم نه يم.

ولسمشر خټ وگراوه او کرار يې وويل: دا نو زما د دفتر د رئيس گناه ده چې خلک سم نه گوري او ماته يې اسناد رالېږي، د عامي روغتيا وزير هم ملامت دی

چې دومره لوی تخنیکي مشکل ته یې پام نه دی کړی، ما به هغه جراح ډاکټر ته د سرو زرو ملال ورکړی وای چې زما وزیر یې سنت کړی وای، زه خو تل د اصلاحاتو طرفدار یم، البته د هر ځای اصلاح چې وي، که تر نامه کښته او که پورته اصلاح وي.

د تالار په دوهمه لیکه کې د والي صاحب تر خولې یوه لویه چيغه ووته: زه اعتراف کوم چې د ولایت ټولې چارې مې د (پي، آر، ټي)، امریکایانو او گاونډیو هېوادونو په خوښه سنډال کړي دي، له طالبانو سره هم پټې اړیکې لرم، د هغوی په نوم مې لس مکتبونه او پنځه شفاخانې سوځولي دي، پنځوس بمونه مې جوړولي چې دوه سوه بې گناه خلک پکې وژل شوي دي، پردې سربېره مې شل پلونه هم په بمونو الوزولي دي. دا کارونه مې د دې لپاره کړي چې تاسې اوپراتيفي بودجه راکړئ او بل نو تاسې خو خبر یاست چې زه همجنس بازه یم.

ولسمشر: خوله دې بنده کړه رذيله! همجنس باز یې که هره بلا یې، دې خواته ودرېره!

قاضي صاحب ولاړ شو، پښې یې ورپرېدلې او پر ځمکه ولوېد، په پروتې یې په ژړا وویل: زه له قاجاق کوونکو سره ښه پخه انډیوالي لرم، په شیرپور کې دوه کورونه او لس ملیونه ډالره لرم او بل نو ته خو خبر یې چې چرس هم ځکوم، یو ځل خو ما او تا دواړو... ولسمشر یې خبره پرې کوي: چوپ شه احمقه!

د پارلمان یو وکیل چې کمیس یې ایستلی و، خولې پر راماتې وې، د معدني اوبو بوتل یې په لاس کې او پر خپله پرسېدلې خټه یې اوبه تویولې، خپله لنډه او پنډه غاړه اوږده کړه او په تکلیف یې وویل: قسم په خدای که ماته خپلې مېرمنې هم

رايه را کړې وي، په درغليو پارلمان ته راغلی يم، پيسې سفارتونو را کړې دي، اوس لس مليونه ډالره لرم، په دوبي کې هم پنځه کورونه لرم، بل دا چې تر اوسه پورې يوازې ته خبر يې چې زه نرېنځی يم، خو اوس بايد ملت هم خبر شي. ولسمشر: نرېنځی خو گناه نه ده، ما ډېره هڅه وکړه چې يو نرېنځی پيدا کړم او ستره محکمه په لاس ورکړم، ښځو به تل انتقاد کاوه چې هم د دولت رئيس او هم يې د درو گونو قواوو رئيسان نارينه دي. ما فکر وکړ چې د دولت قوه نارينه، دوهمه ښځې او دريمه قوه نرېنځي ته وسپارم، خو چا نه راسره منله، بل دا چې ما غوښتل د ولسمشرۍ لپاره د يوه نرېنځي کانديد ملاتړ وکړم، خو امريکايانو اجازه را نه کړه.

د تالار له کونج څخه يو رېږدېدلی اواز واورېدل شو: رئيس صاحب د خدای لپاره پر ما رحم وکړه! د تالار په کونج کې يو سړی څرگند شو چې د چاودنې له ډاره يې باطلدانۍ په سر اغوستې وه، څرنگه چې د سړي سر رېږدېده، نو له حليي باطلدانۍ څخه کړپهاری پورته کېده.

ولسمشر: هلکه کوم يو يې؟ بس بس و مې پېژندلې، ته خو هغه د (...) گوند رهبر يې، ښه وايه!

د سياسي گوند رهبر: صاحب ما په امريکا کې سپي پرېولل، له امريکايانو سره يو ځای افغانستان ته راغلم او د ماين پاکۍ سپيانو ته به مې خواږه تيارول، بيا يوه امريکايي جنرال په کابل کې د امريکا سفارت ته بوتلم، سفير راته وويل چې يو سياسي گوند جوړ کړه، موږ به مرسته درسره وکړو. هغه و چې ما هم گوند جوړ کړ، سفارت چې به څه راته ويل ما به هغسې کول. بل نو ته خو خبر يې چې زما عمر کم دی، تر اوسه پورې بلوغ ته نه يم رسېدلی.

ولسمشر: یوازې ته نه یې، د افغانستان اکثره سیاستوال نابالغه دي، که دوی بلوغ ته رسېدلي وای، نو اوس به افغانستان په داسې بد حال کې نه وای.

په دې وخت کې د تالار په یوه کونج کې چکچکې واورېدل شوې، ټول حیران شول چې په دې وخت کې څوک چکچکې کوي؟ گوري چې یو سړی تر چوکۍ لاندې پروت دی، خو سړی را ایستلی دی. ولسمشر چیغه کړه: ښه ته د فساد رئیس یې؟ ښه رئیس صاحب راته ووايه تا څه ناروا کړې ده؟

له اداري فساد سره د مبارزې د کمیسیون رئیس: صاحب ما د مفسدینو اتحادیه جوړه کړې ده، د دولت په درې گونو قواوو کې چې هر څومره مفسدین دي هغوی مې سره جوړ کړي دي. زه اوس اته سوه ملیونه ډالره لرم، ستاسې ونډه مې هم په کابل بانک کې هغه حساب ته در استولې ده چې تاسې راته ویلي و.

ولسمشر: بس، بس! کابل بانک پسې پرېږده.

په دې وخت کې د ولسمشر یو چا ته پام شو او ناره یې کړه: دا کوم یو دی چې تر چوکۍ لاندې پټ دی او پښې یې راوتلې دي، هلکه کوم یو یې راووځه! چوکۍ پورته شوه او یو لوی مخی سړی راپورته شو: صاحب زه د انتخاباتو د کمیسیون رئیس یم، ما د ولسمشرۍ لپاره ټول هغه کانديدان له لېسته وایستل چې تا راته ویلي ول، مثلاً: ...

ولسمشر یې خبره پرې کړه: اوف بس ده نوره حوصله نه لرم، زه خپله فیصله کوم: آی زما کړېدلیه او بېچاره ملته! هغه مکروبونه چې امریکایانو او د هغوی انډیوالانو د بڼ د پرېکړې له مخې افغانستان ته را استولي او ستاسې هر اندام یې په درد اخته کړی و، ما هغه مکروبونه بېرته راغونډ کړل او تاسې یې په دې تالار

کې وینئ. دا دی زه نن خپل فرض ادا کوم او دا مکروبونه له منځه وړم. دا دی زه همدا اوس ځانمرگی برید کوم: الله اکبر.

د ټلويزيون پر پرده سره لمبه ښکاره شوه او وروسته تیاره راغله. څو شپې وروسته وياند د ټلويزيون پر پرده راښکاره شو او ويې ويل: گرانو ليدونکو! د افغانستان ولسمشر په ارگ کې ځانمرگی برید وکړ او ورسره د غونډې ټول گډونوال ووژل شول، د خبر نور جزیات به وروسته درته وړاندې کړو.

د غلو مشر وټې حج ته تللی دی؟

جبار موبایل بندکړ او بیا یې د خپل ملگري سردار پر اوږه لاس کښېښود، بېرې وروځې یې لکه د تېرې خره راوځېدې: یاره سرداره خدای خبر چې دا دي هغه هلک وي چې حاجي صاحب موږ ته راښوولی و، ځکه چې زه د صراف اواز پېژنم او د صراف زوی مې هم لیدلی دی، د صراف د زوی پر ځای موبایل څوک راوستلی دی.

سردار ژبه تر غاښو لاندې کړه، یوه شیبه چورت یووړ او بیا یې سر راپورته کړ: رښتیا هم چې بل څوک مو راوستلی دی، خو څه وکړو؟ حاجي صاحب ته هم نه شو ویلای چې د یوه سړي پر ځای دې بل سړی راوستلی دی، هغه به وایي چې ولي مو پام نه کاوه او که هلک بیرته خوشي کوو مصرف مو شوی دی.

جبار خټ وگراوه او بیا یې د کوټې خیرن چت ته وکتل: رښتیا هم چې مصرف مو شوی دی، پولیسو ته مو څومره پیسې ورکړې، د کندهار له ښاره بیا تر چمن پورې مو د موټر کرایه ورکړه، که هلک خوشي کړو حاجي صاحب ته څه ووايو چې دا پیسې مو په څه شي مصرف کړې؟ حاجي صاحب خو درمعلوم دی چې که یو وار درد ورغی، نو مرگ خو څه کوي چې حلال به مو کړي او مړي به مو کارگانو ته ورواچوي.

د سردار په تندي کې گونځې وغځېدې او د موبایل پر ښښه یې گوتې تېرې کړې: د هلک پلار ته خو مو مخکې لا خبر ورکړی دی چې پیسې برابرې کړي، اوس به پوښتنه ځنې وکړو چې پیسې یې برابرې کړي که نه، څنگه دې خوښه ده؟ د جبار پنډې شونډې وښورېدې او په مات زړه یې وویل: ته خو زنگ ور ووهه چې څه وایي؟ سردار موبایل راپورته کړ او د احمد د پلار نمره یې ووهله: - بلې!

- خنګه شو پیسې مو برابرې کړې؟
- د مېرمنې سره زر مې خرڅ کړل، له وروڼو څخه مې هم پیسې پور کړې، خو ټولې لس لکه کالدارې شوې، قسم په خدای که بله یوه روپۍ هم لرم
- نو په دې خو کار نه کېږي
- د خدای پار دی څه وکړم له ځانه خو پیسې نه شم جوړولای؟
- نو بیا یوه میاشت صبر وکړه چې زموږ مشر راشي
- ستاسې مشر چېرې دی؟
- زموږ مشر حج ته تللی دی، بیا به هم زه خبرې ورسره وکړم او بیا به تاته زنگ درووه.

سردار لا تیلیفون نه و بند کړی چې د احمد د پلار دا خبره یې په ټیټ اواز کې واورېده: عجیبه ده! د غلو مشر هم حج ته تللی دی؟

سردار تندۍ تریو کړ او جبار ته یې مخ ورواړاوه: دې خلکو خو پر موږ بیخي د سرو کفارو گومان کړی دی، وایي د غلو مشر هم حج ته تللی دی؟ خبر نه دي چې حاجي صاحب هر کال حج ته ځي. موږ چې دلته په کال کې څومره پیسې گټو حاجي صاحب یې په یوه میاشت کې هلته گټي. دا ټول د خدای د کعبې برکت دی، که نه نو موږ دلته هره ورځ غلاوي کوو، ولې دومره ډېرې پیسې نه شو گټلای؟

جبار یې په خوله کې ورولوېد: یاره سرداره چې زه او ته هم حج ته ولاړ نه شو په دې یوه لک او دوه لکه مو گوزاره نه کېږي. جبار تندۍ تریو کړ او په بې صبرۍ یې ورغبرګه کړه: خیر ته اوس د حج خبرې پرېږده، حاجي صاحب ته زنگ ور

وواهه چې له هلك سره څه وكړو؟ سردار هم د تاييد په ډول سر وښورواه او د خپل مشر نمره يې ووهله:

- بلې!
- سلام عليكم
- وعلیکم السلام
- حاجي صاحب زه سردار خبرې کوم
- سرداره څنگه يې جوړ يې؟
- هو شکر جوړ يم، تاسې څنگه ياست حج په خير تېرېږي؟
- هو بيخي په خير تېرېږي، همدا اوس په عرفات کې ولاړ يم، د ټولو اسلامي ملکو حاجيان په عرفات کې راټول شويدي او خدای ته زاری کوي.
- بس خدای مو عبادتونه قبول کړه
- تاسې خپل کارونه څنگه کړل؟ هغه د صراف د زوی کار څنگه شو؟
- حاجي صاحب هغه د صراف زوی نه دی، د يوه غريب خياط زوی دی
- غريب مريب يې پرېږده، دا ووايه چې څومره پيسې ورکولای شي؟
- پلار يې وايي چې لس لکه کالدارې درکولای شم
- خير دی دغه لس لکه کالدارې ځنې واخلي، دلته څو ميلیونه حاجيان پر عرفات ولاړ دي، د خدای عبادت کوي او بل نو خوشاله هم دي، ځکه چې سبا اختر دی
- رښتيا هم چې سبا اختر دی، موږ هم دلته خوشاله يو چې سبا اختر دی
- بده خبره ده چې پر موږ اختر وي او د خياط کورنۍ په ویر لړلې وي، بس همدا
- لس لکه کالدارې ځنې واخلي او هلك خوشي کړئ، موږ ته به يې خدای په اخرت کې عوض راکړي.

غیرت څنگه د جراحي

عملیاتو په وسیله ایستل کېږي؟

د امريکا متحده ايالتونه، پاکستان او ايران دولتونه غواړي د افغانستان د ټولو هغو ناروغانو وړيا درملنه وکړي چې د ينې تريخی (صفرا کڅوړه) کې ډبرې ولري. دا خبره نن په کابل کې د امريکا، ايران او پاکستان د عامې روغتيا وزيرانو په يوه گډه خبري غونډه کې وکړه.

د امريکا د متحده ايالتونو د عامې روغتيا وزير تور ماما وويل: که څه هم دا په افغانستان کې يوه جدي او ډېره خطرناکه ناروغي نه ده، خو د دوی ملي گټې ورپورې تړلي دي. تور ماما زياته کړه: دوی تر دې مخکې هم د افغانستان يو شمېر لوړپوړي چارواکي، سياسي گوندونو مشران او پارلماني وکيلانو له ينې (جیگر) څخه تريخي ايستلي دي.

ښاغلی تور ماما وايي کله چې موږ په افغانستان کې د دولت له خوا د ملکي تلفاتو په اړه له جدي غبرگون سره مخامخ نه شولو، نو راته ثابته شوه چې زموږ دې کار ښه نتيجه ورکړې او غواړو دغه پروگرام نور هم پراخ کړو.

د ايران د عامې روغتيا وزير جمرود جنجالي نژاد وويل چې دا کار د خپلو ملي گټو پر بنسټ کوي. ده زياته کړه چې موږ تر دې مخکې هم له يو شمېر لوړپوړو دولتي چارواکو، په تېره بيا فرهنگي، تعليمي او سياسي شخصيتونو له ينې څخه تريخي ايستلي چې خورا ښه نتيجه يې ورکړې ده.

جنجالي نژاد وويل چې دوی ته هغه مهال خپل پروگرام بريالی او گټور ثابت شو چې کله يې په خپله خاوره کې د افغان دولت د تېلو ټانکرونه ودرول. په دې کار سره که څه هم عام افغانان ډېر په قهر شول، خو افغان دولت بيا هم داسې غبرگون و نه ښود چې زموږ دريځ او گټو ته دې جدي گواښ وبلل شي.

د پاکستان د عامې روغتيا وزير غلام گل خان وويل: دا کار زموږ لپاره حياتي ارزښت لري، موږ په دې کار کې تر هر چا ډېره تجربه لرو، هغه مهال چې روسانو پر افغانستان پوځي يرغل وکړ، موږ د افغانستان له يو شمېر سياسي رهبرانو، جهادي قوماندانانو او قومي مشرانو له ينې څخه تريخي و ايستل، موږ هغه مهال پوه شولو چې کار مو ښه نتيجه ورکړې ده.

تر دې خبرې غونډې يو ساعت وروسته د افغانستان د عامې روغتيا وزارت وياند وويل چې افغان دولت د امريکا، ايران او پاکستان دغه ډول مرستې ستايي او د يو شمېر لوږپوړو دولتي چارواکو، پارلماني وکيلانو، قومي سپين ږيرو، سياسي گوندونو او مدني فعالانو د مشرانو يو لست يې مخکې لا چمتو کړی چې ډېر ژر به دغه خلک يادو شويو هيوادونو ته د درملنې لپاره واستول شي.

يو شمېر سياسي کارپوهان وايي چې امريکا غواړي په افغانستان کې د تل لپاره خپلې نظامي اډې جوړې کړي، ايران بيا غواړي چې د افغانستان په لويديځو ولايتونو کې د اوبو د دريو بندونو د جوړېدو مخه ونيسي.

دغه ډول د پاکستان حکومت غواړي افغان دولت د ډيورنډ کرښه په رسميت وپېژني چې ددې کار لپاره يې له څو کالو راهيسې د افغانستان پر پوله راکټي بريدونه پيل کړي دي.

که امريکا، ايران او پاکستان دغه پلان عملي کړي، نو په نتيجه کې به يې افغان دولت پر يوه تريخي و نه لري، بيا چې ياد شوي دولتونه په افغانستان کې هر څه غواړي څوک به يې مخه نه نيسي.

روغتيايي کارپوه ډاکټر شين فوالذي په دې باور دی چې له کومې ورځې راهيسې چې افغانستان ته د نړيوالې ټولنې د مرستو بهير را مات شوی، نو په يوه

کې د ډېرو ناروغي هم ورسره ډېره شوې ده. څه موده مخکې يوې تحقيقاتي ادارې اعلان وکړ چې د انسان په وجود کې يې د (غيرت) په نوم جين (Gene) کشف کړی او وايي چې دا جين د انسان د ينې په تريخي کې وي. جينيتيکي اثرات هغه جسمي او ذهني جوړښتونه دي چې له مور او پلار څخه اولادونو ته انتقالېږي او ارثي خويونه بلل کېږي. طبي ډاکټران وايي که له سياسي مشرانو څخه د ينې تريخي وايستل شي، نو غيرت به يې هم ورسره ختم شي، بيا چې وطن هر چا اشغال کړ، دوی به يې بده نه گڼي او له پرديو سره به د وطن او ملت په اړه هر ډول سياسي معاملې ته غاړه ږدي.

د يادونې وړ ده چې د افغانانو په فولکلوريکه عقیده کې هم پر يوه تريخي نه درلودل د بې غيرتۍ مانا لري. دا فولکلوريکه عقیده له پخوا څخه پاته ده او ټول افغانان يې بد شگون بولي، خو سياستوال اوس ورسره عادي شوي او چندان حساسيت نه ورسره لري.

څه موده وړاندې د سترگو د يوې ناروغۍ په اړه هم يو طبي راپور خپور شو چې په افغانستان کې مخ پر ډېرېدو ده. دا ناروغي په څو سياستوالو کې پېژندل شوې وه، په دې ناروغۍ يوازې د دولت لوړ پوړي چارواکي اخته کېږي او نښې نښانې يې دا دي چې پر سترگو يې ډالري پردې غوړېږي او بيا د ملت هيڅ ډول ستونزې او ناخوالي نه ويني.

ناوې څنگه لېونی شوه؟

کله چې وړا د زوم په کور راننوته، نو له دايرو سره يې دا بدله ويله:

خور چيلم مو د چيني دى

د خداى سپين رشتيا به وايو

زوم تر ناوي فېشنې دى.

د شپې ناوخته چې د آئينه مصف وخت راورسېد او زوم د ناوي تر څنگ پر تخت کښناست، نو د عادت خلاف د ناوي پر ځاى د ښځو سترگې په زوم کې ښځې پاته شوې، نجونې خو څه کوې چې د مېړونو ښځو هم اوږه ورته تمام شول، يو کرکچو او زور جوړ شو.

د زوم په اړه د نجونو، مېړونو او سپين سرو ښځو تبصرو خونه پر سر واخيسته. يوې پخې ښځې پر شونډو ژبه تېره کړه او څنگ ته ناستې سپين سرې ته يې کرار وويل: يووو خورې دا څنگه سور او سپين نازک ځوان دى، سړى گرسره نه وايي چې دا دي هلک وي، دا خو داسې ښکاري لکه نجلى چې وي.

په دې وخت کې د زوم مور دا خبره واورېده او په لوړ اواز يې وويل: بي بي جانې ماشاالله ورسره وايه، زما زوى را نظر نه کړې. په دې وخت کې يوه نجلى په داسې حال کې چې سترگې يې په زوم کې هيښې پاته وې د خپلې خورلنې پر غوږ خوله ور کښېښووله او کرار يې ورته وويل: ته ورته وگوره څنگه گڼ او طلايي وېښتان لري، دا زوم خو تر ناوي ډېر ښايسته دى.

خورلنې يې د سر په ښورولو سره خبره تائيد کړه او ويې ويل: هو رشتيا هم چې ډېر ښايسته دى، ته يې سترگو ته وگوره، څنگه ښايستې شنې سترگې لري، لکه خارجي هلک چې وي.

يوه بودى چې ښځو (ببو خاله) بلله او تل به يې سپينې خبرې کولې شونډه بوڅه

کړه او څنگ ته ناستې سپين سرې (مورا خاله) ته يې کرار وويل: ته ورته وگوره د خلکو داسې ښه بختونه دي، موږ څه بلا وهلي يو چې نه مو خپله ښه بخت پيدا کړ او نه مو د لوڼو دغسې يو ښايسته هلک په نصيب شو، متل دی وايي: ((نه مو وکړې بربوکی، نه مو شکې کړې لکۍ)).

له دې خبرې سره سم مورا خاله يو وار د ناوي خوا ته وکتله او بيا يې په بخيلۍ وويل: رشتيا هم چې ښه انگور چغال خوري. په دې وخت کې د زوم مور د سپيلنيو له نيکلي غوري سره خونې ته راننوته. لومړی يې د سپيلنيو غوري د خپل زوی او بيا د ناوي مخ ته وگرځاوه.

په دې وخت کې د ناوي شونډک لکه د فيل مرغ راوڅرېد او وار په وار له قهره سره او شنه اوښته، اخير يې خپلې خورته وويل: دا څنگه ناسياله خلک دي، نور خلک ناوي ته گوري، خو دوی د نادیده اولادونه د زوم په صفتونو نه مېرېري، خپل د کور سړی يې دی او دوی داسې په ځير ځير ورته گوري لکه اوس تازه چې يې وليد، خور يې د توبې په ډول لاس يو وار پر پزه او بيا پر غوږو تېر کړ: بس خورې سړی به څه ووايي، شرم کله کړې ده.

په دې وخت کې ناوې ناڅاپه ولاړه شوه، خو مور او مشرې خور يې ژر د شال تر پلو ونيوله، ويل څه کوي؟ ناوي څه و نه ويل او بيرته کښېناسته، له دې سره سم د ټولو ښځو ناوي ته پام شو، ناوي ته دومره درد ورغلی چې نژدې ده شال وغورځوي او کوڅې ته منډه کړي.

ملا اذان مهال نابېره د ناوي له خونې څخه چيغې راووتې: ((بې شرمه ته څوک يې چې زما خونې ته راغلې ها؟ مورې! لالا! هلې راشی زما خونې ته پردی هلک راغلی دی، هلې ژر راشی! دا هلک څوک دی؟)).

په دې وخت کې د ناوي مور، خواښې، اينگې گاني او د زوم خويندې په وارخطايۍ او منډه د ناوي خونې ته ورغلې، ويل څه خبره ده؟ ناوي په بنده بنده ژبه وويل: ((يو ساعت دمخه (دې) تشناب ته ننوت، نه پوهېږم چې څه شو او چېرې ولاړ، خو څه وخت وروسته دغه هلک د تشناب له لارې خونې ته راغی. له دې خبرې سره سم ناوي په زوره زوره ژړا پيل کړه، خو خواښې يې سر په غېږ کې ونيو او په مهربانه لهجه يې ورته وويل: لورې قربان دي شم، سترگې دې له خوبه دي، د شپې کار دی، سم به دې نه وي ورته پام شوي، بل هلک نشته، دغه ستا مېړه دی، ته ښه ورته وگوره، دغه هلک فرید دی، زما زوی او ستا مېړه.

په دې وخت کې د ناوي مور له خولې لاس واخيست او په زوره يې چيغې کړې: تاسې هم ځانو ته پښتانه وياست؟ تاسې غيرت لرئ؟ تاسې هيڅ نه شرمېږئ؟ د واده په شپه مو يو هلک زما له لور سره يو ځای کړ، اوس مو بيا بل هلک راوست؟ بې شرمي هم خپل حد لري، وايي پکې مې ليدلی و، نو نه داسې پکې چې د سر ماغزه يې معلومېږي. تاسې پر مور د دومره ناپوهانو گومان کړی و چې په دې هم نه پوهېږو؟ تاسې ورته وگورئ د دې هلک کوم ځای د فرید دی ها؟ فرید داسې تورمخی و؟ د فرید څنگه ښه گڼ تلایي وېښتان ول، تاسې ده ته وگورئ! دا خو تر څټه پورې په سر پکې دی، د فرید څنگه ښايستي شنې سترگې وې، خو د ده سترگې لکه د پيشي تکې ژيږې دي.

فرید مړې سترگې ولاړ و او هيڅ يې نه ويل، لکه پوليسو چې لس منه تارياک ورسره نيولي او اوس يې خبريالانو ته ورښکاره کوي يا هغه د چا خبره لکه پر لندو چې يې نيولی وي.

ناوي مخ په شال پټ کړی او د خونې په کونج کې ولاړه او سلگۍ يې وهلې. د

زوم مور غوښتل چې د خپل زوی سپیناوی وکړي، خو د ناوي مور اجازه ور نه کړه، د زوم پر خوا یې ورمنډه کړه او هغه یې تر گړېوان کلک ونيو، ویل تورمخې راته ووايه، ته څوک یې ها؟ فرید څه شو؟ شیطان څر راته ووايه تاسې څه نقشه درلوده؟ فرید لومړی خپلې مور ته وکتل او بیا یې په بنده بنده ژبه وویل: زه رشتیا وایم، قسم په خدای که بله هیڅ خبره وي، زه فرید یم، هغه فرید چې تاسې یې عکس لیدلی و او پر آئینه مصحف مو هم ولیدم.

په دې وخت کې د ناوي خور له بکس څخه د فرید عکس راوایست، ویل دا دی د فرید عکس، ستاسې دې په خدای قسم وي چې رشتیا دا فرید دی؟ تاسې اول عکس او بیا دې تورمخې ته وگورئ! د ناوي مور چې عکس ته وکتل، نو لکه د سپي پر لکۍ چې پښه ورکښېږدې نور هم درد ورغی، په زوره یې چیغې کړې، ویل تورمخې څر راته ووايه، دا عکس د چا دی؟

- زما دی

- ته خو خپله ناپوه او شین خر یې، لکه چې پر مور دې هم د ناپوهانو گومان کړی دی، ستا او د دې عکس تر منځ دومره فرق دی لکه ځمکه او اسمان، رشتیا راته ووايه څه خبره ده؟

- قسم په خدای که درواغ درته وایم، دغه عکس زما دی، خو ...

- خو څه شی؟

- دا عکس مې په فوتو شاپ کې جوړ کړی و

- څه شی! فوتو شاپ؟ فوتو شاپ یې بیا څه بلا ده؟ شاپ خو موږ د قبضیت پر وخت کوچنیانو ته ورکوو.

په دې وخت کې د ناوي ځوانکی ورور هم راوړسېد او د مور په خوله کې ور ولوېد، ویل فوتو شاپ د کمپیوټر یو پروگرام دی چې عکسونه ډېر ښایسته پکې

جوړپري، بيخي له هلك څخه نجلۍ جوړوي.

په دې وخت کې د ناوي مور غاښونه سره وچيچل او زوم ته يې وويل: ښه دا خو به درسره ومنم چې د عكس پر وخت يې تا ته (شاپ) دركړي و، قبضيت دي مات شوي او ښايسته معلومېدې، اوس دا راته ووايه چې د آئينه مصحف پر وخت دې په ځان څه جادو كړي و چې داسې ښايسته ايسېدې ها؟

زوم په بنده بنده ژبه وويل: هغه مې سينگار كړي و؟ د ناوي مور په خوله كې ورولوېده: څه شي! سينگار؟ هلكان هم سينگار كوي؟ داسې سينگار چې تر ناويانو هم ښايسته ښكاره شي؟ درواغجنه درواغ مه راته وايه، سمه خبره وكړه. كه سينگار دي كړي واي، نو په دې يوه شپه څه بلا ووهلې چې تور دېب (ديو) درڅخه جوړ شو؟ تا په هينداره كې يو وار ځان ته كتلي دي كه نه؟ بيخي سړي درڅخه وېرېږي.

فريد په داسې حال كې چې كښته يې كتل په ټيټ اواز وويل: زه تشناب ته ولاړم او ولمېدم، هغه و چې له لمېدو سره سم مې سينگار پاك شو، كله چې له تشناب څخه راووتم، نو ناوي نه پېژندلم، دې چې ويل دا بل هلك دى.

په دې وخت كې ناوي له سر څخه شال ايسته كړ او په منډه له خونې څخه ووته، له دې سره سم ټولو په يوه خوله نارې كړې: هلئ ناوې لېونۍ شوه، راگرځوئ يې! په دې ډول واده په وير ولړل شو.

كليواله ناوې او پلارگنۍ يې تر دې مهاله نه د فوټوشاپ سافټ وېر پېژانده او نه په دې خبر ول چې اوس په ښارونو كې زوم هم د ناوي په شان سينگار كوي. پخوا به ناوې ماښام شاپېرۍ غونډې ښكلې ښكارېده، خو سبا سهار به روې (شيشكه) ځنې جوړه شوه، خو اوس د جنسيتي مساوات قانون په پام كې نيولو سره زوم ته هم د تقلب او درغليو موقع برابره شوه، ماښام گلالۍ شاهزاده غونډې ښكاري، خو سبا سهار تور ديو ځنې جوړ شوى وي.

الوتونکی اوبس

نن په کابل ښار کې یو شمېر مدني فعالانو او سیاسي څېرو د تابعیت تذکرو په اړه احتجاجي مظاهره وکړه. دوی له ځانو سره په لیکلې بڼه د (زه نر او که ښځه یمه؟) شعارونه په لاسونو کې نیولې ول.

د مظاهرې یوې ګاونوالې بودۍ ښځې چې خلکو د ډېر توروالي له امله (لونګینه) بلله، په زوره چیغه کړه: زه لکه شیدې تکه سپینه یمه، خو دوی په تذکره کې غنم رنګه لیکلې یمه. یوه شین سترګې هلک چې خلکو د شنو سترګو له امله (شینکوړی) باله وویل: زما سترګې شنې دي، خو دوی زما په تذکره کې د سترګو رنګ (میشي) لیکلې دی. میش یاني مېړه، ایا زه د انسان او که د مېرې زوی یم؟ یو بل دنگ ځوان چې خلکو د جګوالي له امله (جګلابو) باله نارې وهلې چې زه د افغانستان تر ټولو جګ سړی یم، خو د احصائیې میرزایانو په تذکره کې زما ونه میانه لیکلې ده.

یوه ښځه چې خلکو د پنډوالي له امله (شلنډه) بلله او تازه یې په سینګارتون کې خپلې وروځې لکه تار داسې نرۍ کړي وې، په ژیره غوني اواز وویل: دوی دي خدای په غضب اخته کړي زما وروځې یې پلنې لیکلي دي، تاسې ما ته وګورئ زه څومره ښې نرۍ وروځې لرمه.

د مظاهره چیانو په ډله کې څو تنو بانجنی رنګه کالي اغوستي او نارې یې وهلې چې موږ همجنس بازان یو، باید په تذکره کې زموږ هویت هم ولیکل شي. د بانجنی رنګه ځوانانو په ډله کې د (استاد تور خان) په نوم یوه ناځوانه سړي خپله تذکره په لاس کې کړخوله او نارې یې وهلې چې زه افغان نه یم، خو دوی زما په

تذکره کې (افغان) لیکلی دی.

یو بل ځوان چې څیري څیري کاوبای پتلون یې اغوستی او داسې ښکارېده لکه سپانو چې دارلۍ وي، په انگلسي ژبه وویل: زما مور انگرېزه او مورنۍ ژبه مې انگلسي ده، خو میرزایانو زما په تذکره کې زما مورنۍ ژبه پښتو لیکلې ده.

د (پنډ سردار) په نوم یوه چاغ سړي چې لکه مست اوبښ تر خوله ځگونه بادوله خپل ټټر ته اشاره وکړه او په قهر یې وویل: زه په قبيله (خرزی یم)، خو بې سواده میرزایانو زما په تذکره کې (خرزی) لیکلی دی.

ده پر حکومت تور ولگاوه چې د احصائې مامورین بې سواده او یوازې په یوه ژبه خبرې کولای شي، ده وړاندیز وکړ چې باید د دې ریاست مامورین په پښتو او دري ژبو هم خبرې او هم لیکل وکولای شي، که دې ټکي ته پام ونه شي، نو زما په شان به ډېر د سړي زامن د خره زامن یاني د (خرزي) په نوم ثبت کړل شي. له بلې خوا د نرښځیانو د اتحادیې مشر (سپینې پانتا) په دې اړه پر خپله فیسبوک پاڼه لیکلي چې د تابعیت په تذکره کې د دریم جنس یاني نرښځي لپاره ځای نشته چې دا کار ښکاره جنسي تبعیض دی، په داسې حال کې چې په افغانستان کې زرگونه داسې افغانان ژوند کوي چې نه نر او نه ښځې دي. سپینې پانتا د نرښځیانو یوه عمده نښه هم یاده کړې او داسې یې لیکلي دي: ((هغه څوک چې هم یې د حکومت مهم پوستونه اشغال کړي او هم په ورته وخت کې د اپوزیشن نارې وهي شترمرغان دي، ځکه چې دا مرغه د بار پر وخت ځان مرغه او الوتلو پر وخت اوبښ بولي)).

د سپينې پانتا د دې پوست په اړه يو چا په کمنټ کې ليکلي چې ته د فيل په غوږ کې ویده يې، بې سواده ته دومره هم نه يې خبر چې اوس اوبن هم الوزي، که نه الوتلاي، نو د افغانستان تاريخ څنگه تر امريکا او اروپا پورې رسېږي، دا اوبنان د ايران، ترکمنستان او ازبکستان تر پولې پورې پر پښو ځي او تر هغه وروسته الوزي.

د (ايکس) په نوم يوې تحقيقاتي ادارې په خپل ويب سايت کې ليکلي چې دوی د پنځه لکه تذکرو معلومات څېړلي او ورته ثابته شوې چې په دې تذکرو کې د ټولو افغاني اتباعو مشخصات يو ډول ليکل شوي دي.

د مدني فعالانو د اعتراض په ځواب کې د مرکزي احصائيې وياند (کهنه پيڅ خان) دندوره راډيو ته وويل: څرنگه چې د افغانستان د اساسي قانون له مخې ټول اتباع برابر حقوق لري، نو په دې اساس مو د ټولو افغانانو په تذکرو کې سترگې ميشي، ونه ميانه، پوستکي غنم رنګه، وروځې پلنې او جنس نارينه او يا ښځينه ليکلي دي.

کهنه پيڅ خان په دې اړه خلک هم په تمبلۍ گرم وبلل او زياته يې کړه چې خلک خپلو اولادونو ته په ماشومتوب کې تذکرې نه ورجوړوي. کله چې د نارينه عمر تر شپېتو کالو واوړي، نو لمسی يې را په شا کړي او زموږ دفتر ته يې راولي، وايي د حج لپاره تذکرې ته اړتيا لرو. د دغسې بوداگانو سرونه تر څټه پورې رژېدلي، پر ملاکروپ شوي، د پوستکي رنګونه يې بدل شوي، وروځې يې بېرې شوي او سترگې خو يې بيخي کار نه کوي، سړی نه پوهېږي چې کوم رنګ ورته

ولیکي.

بل ځوان بيا خپله اويا کلنه بودی انا را په شا کړې او وایي چې له دې امله تذکره ورته جوړوو چې د علاج لپاره یې هندوستان ته بیاو. دې ډول ښځو خپل د وړیو غوندې سپین وېښتان طلايي رنگ کړي او وروځې یې د ناوي په شان نرۍ جوړې کړي وي، که څه هم په اصل کې به توره توتکۍ غوندي وي، خو دې به په مخ پورې دومره پوډر وهلي وي چې سپینه کوتره به ښکاري. همدا دلیل دی چې د دوی د عمر تشخیص هم گران کار دی، په دې صورت کې موږ مجبور یو چې د دوی عمر ته ولیکو ((به رویت چهره ظاهري سن مذکور بیست ساله تعین گردید)).

د نرنښخي په اړه کهنه پیڅ خان وویل چې په نویو تذکرو کې به هغو خلکو ته (خنثی مشکل) ولیکي چې له یوې خوا د حکومت لوړپوړي چارواکي او په ورته وخت کې یې د اپوزیشن په نوم ډلې ټپلې هم جوړې کړي وي. کهنه پیڅ خان د افغان کلمې په اړه وویل: هغه څوک چې په افغانستان کې اوسېږي، خو ځان افغان نه بولي په تذکره کې به یې د ملیت پر ځای (مهاجر مرغه) لیکل کېږي.

د افغانستان د کورنیو چارو وزارت یوه چارواکي د نوم نه ښوولو په شرط (ډنپوره) راډیو ته وویل چې حکومت له غلو، تراهگرو او قاچاق کوونکو سره لاس پټ کړی او له هغوی څخه یې د الیکټرونیکي تذکرو د نه وېشلو په بدل کې ملیارډونه ډالر رشوت اخیستی دی.

دی وایي که چېرې په تذکرو کې د خلکو پېژندگلوي په دقیق او واقعي ډول

ولیکل شي بيا هيڅ يو مجرم له قانون څخه نه شي پټېدای.
بلي خواته د کورنيو چارو وزير (سرپرې کړی مجاهد) دا خبره ردوي او زیاتوي
چې دوی پلان لري د نړۍ له گوټ گوټ څخه د خوبونو د تعبیر ستر علما راټول
کړي چې په افغانستان کې د الیکټرونیکي تذکرو خوب تعبیر کړي.

ڊيروي او برېتوري مجسمې

زموږ د کلي څنگ ته يو کنډواله کلي دی چې خلک يې (د ترهگرو کلي) بولي. مشران وايي چې په دې کلي کې پخوا دوې قبيلې اوسېدې چې يوې قبيلې اوږدې او بېرې ږيرې او بلې قبيلې بيا لوی برېتونه درلودل، خو په دې دوو قبيلو کې يوې يې له ږيرو او بلې يې له برېتو سره حساسيت درلود، هغه و چې د دې حساسيت له مخې د دوی تر منځ شخړه جوړه او وروسته په لويه دښمنۍ واوښته. په دې دښمنۍ کې نه يوازې دا چې دوی يو د بل وينې توی کړې، بلکې ډېر عام خلک يې هم ووژل.

يوه ورځ چې کليوال سهار له خوبه راکښناستل، نو گوري چې د پورې غره په لمنه کې د ږيرو او برېتو لوی لوی څلي ولاړ دي. له ليري څخه د څلو غونډې ښکارېدل، خو له نژدې څخه د غرونو د څوکو غونډې جگ او تېره ول، يوې خوا ته شنه او بلې خوا ته سره څلي ولاړ ول، عجيبه دا وه چې شنو څلو د ږيرو او سرو څلو د برېتو شکل درلود، سم لکه لويې ږيرې او برېتونه چې قطار ولاړ وي.

د دې څلو شاته لويې لويې بلاگانې پټې وې، دوی به په کال کې يو وار پر ټاکلې نېټه پر کلي بريد کاوه. د ثور د مياشتې پر اوومه نېټه به د برېتو له شا څخه بلاوي راووتلې، په کلي کې چې به هر چا برېتونه نه درلودل هغه به يې واژه، د کورونو تر څنگ به يې مسجد او په مسجد کې قران شريفونو ته هم اور وراچاوه.

يوه ورځ وروسته، يانې د ثور پر اتمه نېټه به د ږيرو له شا څخه بلاوي راووتلې او د کلي په ويجاړولو به يې پيل وکړ، وروسته به يې د کورونو دروازې، کړکۍ او کورونو د چت لرگي هم وخوړل، د دې تر څنگ به يې ښايسته هلکان او نجوني هم له ځانو سره يووړې.

دې بریدونو څو کاله دوام وکړ، کوم خلک چې په دې بریدونو کې ژوندي پاته شول گاونډیو کلیو ته وتبتهدل او هلته یې په ډېرې بېوزلۍ کې ژوند کاوه. څو کاله وروسته له لمرلوېده خوا څخه شنه وریځ رابښکاره او د برېتورو څلو پر سر ودرېده، ورسره سم تېز باران شروع شو. مشرانو ویل چې دا باران (سوسیال) نومېږي. له دې باران سره سم سره ځلي ویلي او یومخ اوبه شول، د کلي ویالې له برېتو ډکې شوې.

کله چې باران ودرېد، نو د برېتورو څلو شاته پټ شوي خلک راووتل، دا هغه خلک ول چې پخوا په وحشي بلاگانو اوبښتي، خو اوس بیرته انسانان ځنې جوړ شوي ول، دوی ټول زموږ خپل کلیوال ول، څوک د کلیوالو ورور، پلار او یا زوی و، دوی اوس عادي خلک ول، خو بس یوازې یې برېتونه نه درلودل.

څو کاله وروسته یوه توره وریځ راغله او دا وار د برېورو څلو پر سر تېز باران شروع شو، مشرانو ویل چې دا باران ډیموکراسي نومېدله، دې باران شنه ځلي ویلي او اوبه کړل، په څو شېبو کې د کلي لښتي له برېرو ډک شول، ځینې برېرې دومره اوږدې او بېرې وې چې د اوبو لښتي یې بندي کړل، د برېرو سیلاب پر کورونو ور واوښت او د کلي څو کورونه یې له بېخه وایستل.

څو ساعته وروسته له برېورو څلو شاته پټ شوي خلک راووتل، دوی هم بیرته په عادي خلکو اوبښتي ول، بس یوازې یې برېرې نه درلودې.

څو ورځې وروسته یوه ډله خلک پر آسونو سپاره کلي ته راغلل، خلکو ویل چې دا د لویې کورنۍ پیران دي او د برېرو او برېتو تر منځ روغه کوي. د کلي تر څنګ زیارت کې جرګه جوړه شوه، دواړو ډلو جرګې ته واک ورکړ، پیرانو وویل چې باید دواړې ډلې تر خپل منځ پرتوگونه سره بدل کړي.

دواړو ډلو د جرگې پرېکړه ومنله، په څو شېبو کې سور کاليو شنه او شين کاليو سره پرتوگونه واغوستل، د يوې ډلې پرتوگ شين او کميس يې سور و، د بلې ډلې بيا پرتوگ سور او کميس يې شين و.

دوی اوس ډېر نرم شوي ول، د پرتوگابنونو پر ځای يې پرتوگونو ته کشک وراچولی و، آن دا چې د ځينو خو به عورت هم ښکاره و، خو دوی به بده نه گنله، د جرگې په پای کې دواړو ډلو يو بل ته غبرې سره ورکړې او په دې ډول يې د کلونو کلونو دښمني په دوستي واوښته.

په همدې ورځ يې د کلي تر څنگ د (فقير آباد) په نوم بل نوی کلی جوړ کړ، خو د دوی د پلرونو او نيکونو اصلي کلی کنډواله پاته شو او اوس يې خلک (د تراهگرو کلی) بولي.

سياسي روغتون

د ډاکټر د کوټې مخ ته مې غالمغال تر غوږ شو. یوه سیاسي رهبر ویل د ډاکټر کوټه دغه ده، بل یوه ویل نه هغه بله کوټه ده. گورم چې یو رهبر یوې خوا ته او بل یې بلې خوا ته زورونه وهي، یو رهبر بوډا او بل یې پوخ سړی دی، یوه یې وطني کالي اغوستي او بل ډېره فېشنې دریشي اغوستې ده.

کله چې ښه ورته څیر شوم، نو گورم چې د دوی د ملاتیر یو، خو سرونه، پښې او لاسونه یې سره جلا دي. په دې وخت کې سپین ږيري رهبر په زوره چیغه کړه او بل رهبر یې په ځان پسې کش کړ، په همدې کښولو کښولو کې د ډاکټر کوټې ته ورسېدل.

د ناروغ پایوازنو ډاکټر ته د معایناتو راپور ور وړاندې کړ. ډاکټر ټول معاینات په څیر سره وکتل او بیا یې وویل: دا ناروغي جان بې ادبي معاف (جان کیري) نومېږي او علاج یې له امریکا پرته بل ځای امکان نه لري، موږ یې هم علاج کولای شو، خو د جوړېدو چانس یې خورا کم دی. علاج یې دا دی چې باید دوی پنځه کاله نور هم یو ځای سره پاته شي، په دې ډول به یې د ملاتیر وروست شي او خپله به سره جلا شي، خو دا خطر ورسره تړلی دی چې دواړه مشران فلج شي.

د دې خبرې په اورېدو دواړو رهبرانو په خندا وویل: بس همدا علاج مو قبول دی، خو په امریکایانو علاج نه کوو، ځکه له دوی راپېښه ده. ډاکټر زیاته کړه: که دا ډول علاج مو خوښ وي، نو پرهېز به هم کوئ، هغه دا چې د روغې جوړې

او موقت حکومت په اړه به هیڅ ډول خبرې نه اورئ، ځکه چې ناروغي مو نوره هم پېچلې کېږي او بیا یې په امریکا کې هم علاج نه شي کېدای. یوه شېبه وروسته یې یو بل رهبر په کټ کې د ډاکټر کوټې ته راوړ. رهبر ډېر بودا او سترگې یې چونگنبې ته ورته وې. یو بل بودا سړی هم ورسره ملگری و چې تر ناروغ ډېر بودا و. ډاکټر وویل: ورورکيه دا دي زوی دی؟ پایواز بودا په خندا وویل: نه صاحب دا مې پلار دی، ډېر مبارک انسان دی، خو واره مې شوی دی، خو د خدای فضل دی بیرته راژوندی شي. پخوا یې صحت ډېر ښه و، بس کله چې ټرمپ له افغانستان څخه د خپلو عسکرو د ایستلو اعلان وکړ، د ده عقل کار پرېښود او ژبه یې هم گونگۍ شوه.

ډاکټر څو شېبې چورت یووړ، خو ناڅاپه موسکي شو، ویل بس پوه شوم، دا ناروغي (BSA) نومېږي، مستقېما د انسان پر عقلي او عصبي سیستم برید کوي او په نتیجه کې یې د ناروغ په مغز کې یو چینجی پیدا کېږي.

(BSA) په حقیقت کې حیواني ناروغي ده، په تېره بیا په غواوو کې ډېره پیدا کېږي، خو اتلس کاله کېږي چې انسانانو ته یې هم سرایت کړی دی. علاج یې ډېر اسانه دی، جراحي عملیاتو او درملو ته اړتیا نشته، په استراحت او پرهیز یې علاج کېدای شي.

باید ناروغ تر دې وروسته له هیڅ یوه بهرني سفیر سره و نه ویني، باید څوک د امریکایي عسکرو په اړه بحث ورسره و نه کړي، باید د ده په مخکې د غوا نوم هم یاد نه شي.

بل دا چې ناروغ به د نصرت فتح علي خان، لټا منگيشکر او استاد سرآهنگ سندري نه اوري، ځکه چې په دې ډول يې په مغز کې په خواږه خوب ويده چينجی له خوبه راويښېږي او نڅا پيل کوي. بله مهمه خبره دا ده چې د ښکلو نجونو اکروباټيک حرکات خو به گرسره نه ويني.

څو شېبې وروسته د ډاکټر د کوټې دروازه په درز خلاصه شوه، د ډاکټر تر خوله بې واره ووتل: خدايه فضل وکړې! يو ناروغ رهبر له اجازې پرته د ډاکټر کوټې ته راننوت. غوښتل يې څه ووايي، خو يوه پايواز يې خبره ونيوله: ډاکټر صاحب دا ناروغ څلوېښت کاله کېږي چې د گوند مشر دی.

ناروغي يې دا ده چې کله په اجرائيه شورا کې څوک د گوندي انتخاباتو نوم ياد کړي، نو دی وار ورباندې کوي او وايي چې زه مهدي اخر زمان يم، د هيچا خبرو ته غوږ نه نيسي، په ټول گوند کې بس يوازې د خپلو زامنو او زومانو خبره مني. له دې سره سم يې د التراساونډ او معيانتو راپور د ډاکټر پر مېز کښېښود.

ډاکټر د التراساونډ راپور وکوت او بيا يې په ډار وويل: د مشر په نس کې يو لوی چينجی پيدا شوی او د ده په معده او کولمو کې يې زرگونه هگۍ اچولي دي. هره هگۍ چې بچۍ شي، نو دا چينجی يې سمدلاسه خوري، بس همدا يې خوراک دی، ځکه خو دومره لوی شوی دی.

دا ناروغي (GHQ) نومېږي او په دالو کې پيدا کېږي. علاج يې هيڅ امکان نه لري، که جراحي عمليات يې وکړو او له خټې څخه يې چينجی راوباسو، نو په خټه کې يې هره هگۍ په خپل نوبت بچۍ کېږي او دې ته ورته بل چينجی ځنې

جوړپري، خو موقت علاج يې کېدای شي، هغه دا دی چې د يوې مياشتې لپاره به دال نه خوري، په دې ډول به چينجی د يوې مياشتې لپاره بې سده شي، تاسې بايد په يوه مياشت کې گوندي کنگره راوغوړئ او د گوند لپاره بل مشر وټاکئ! پايوازان د ډاکټر په خبرو ډېر خوشاله شول، خو ډاکټر پسې زياته کړه: دا علاج پرهېز هم لري، هغه دا چې ناروغ به له خپلو زامنو او زومانو سره نه وينی او هيڅ ډول پاکستانی خواړه به هم نه خوري.

له دې خبرې سره سم رهبر له علاج څخه انکار وکړ، خو پايوازانو د خبرو نوبت ور نه کړ، تر اوږو يې ونيو او په کښولو کښولو يې د ډاکټر له کوټې څخه وايست. څو شېبې وروسته څو نفرو يوه بوډی سياستواله تر اوږو نيولې راوستله. جالبه دا وه چې د خاصرې له لگن سره يې چوکۍ کلکه نښتې وه. پايوازانو وويل چې اتلس کاله کېږي دا چوکۍ کلکه ورپورې نښتې ده، مشر لومړی څه ښه وه ځوانه وه، خو اوس چې بوډی شوې، نو دا چوکۍ له ځانه سره نه شي وړای.

ډاکټر وويل چې دا ناروغي (تعصب) نومېږي، په پاکستان کې ډېره ده، په تېره بيا پوځي جنرالان اکثره په دې ناروغۍ ککړ دي، کېدای شي چې دې ته هم له کوم جنرال څخه د جنسي اړيکو له لارې ورغلې وي، دا ناروغي لکه ايلېز هيڅ علاج نه لري، ځکه چې چوکۍ هم په هډوکو بدله شوې ده، که جراحي عمليات يې کوو او چوکۍ ځنې جلا کوو، نو نورو هډوکو ته يې زيان رسېږي، وينه ځنې بهېږي او مړه کېږي، بس يوازې دومره مرسته ورسره کولای شو چې تر څو ژوندی وي لږ به ارامه وي، بايد په پرله پسې ډول ورته وويل شي چې ته په

افغانستان کې د بشري حقونو اتله يې، ستا له برکته په ټول افغانستان کې تعصب ختم شوی دی، ته د افغانستان نيلسن منډيلا يې، خو سپينه منډيلا.

دا هم ورته ووايست چې له طالبانو سره د سولې خبرې ناکامه شوي دي، هغوی به په زور خپل کبړي، بايد په مياشت کې يې يو ځل په مشهد کې د پاکستان د يوه پخواني جنرال زيارت ته هم ورولی!

د ولسمشر مډال که د آله دین خراغ؟

یو چا کیسه راته کوله، ویل شو کاله مخکې ولسمشر په ارگ کې ملال راځي، خو زه یې هغه مهال په ارزښت نه پوهېدم، ما ویل دا ملال نو څه په درد خوري؟ بچیانو ته به مې ډوډۍ ورکړي، کور به راځي او که به مې د ناروغي مېرمنې علاج وکړي؟ خو خبر نه وم چې دا ملال نه، بلکې سم د آله دین څراغ دی او هره ستونزه مې حل کولای شي.

په سبا مې له راډیو څخه واورېدل چې (گلخان) دنگرهار والي وټاکل شو. په پاکستان کې د مهاجرت وختونه مې سترگو ته ودرېدل چې د ځینو موټرو پر شا به لیکل ول: ((هم کیسي سي کم نهی)). ما ویل چې گلخان ته ولایت ورکول کېږي زه خو بیخي د وزارت وړ یم، په دې وخت کې مې د ولسمشر دا شعار رایاد شو: ((زه تاسې ته ډاډ درکوم چې د ارگ په دېوالو کې به نه محاصره کېږم او تل به ستاسې سره یم)).

بس لکه ملا صاحب چې مجردو زلمیانو ته د جنت د حورو وعدې ورکوي پر وچو شونډو مې ژبه تېره کړه او خولې مې اوبه وکړې، سمدلاسه ولاړ شوم او ملال مې راواخیست، د ولسمشر پورتنی شعار مې درې واړه ووايه او بیا مې پر ملال لاس تېر کړ، ملال رښتیا هم چې د آله دین څراغ و، له ملال څخه یوه لویه او جگه ماڼۍ جوړه شوه، په ماڼۍ کې د ننه یو ډاروونکی کیغ کیغ واورېدل شو، گورم چې یوه دومره لویه تکه توره بیزو ځنې راووته لکه اوبښ.

د بیزو په لیدو مې د غږو شیمه وخته او پښې مې مړې شوې، هرڅومره هڅه چې مې وکړه منډه مې نه شوای وهلاي، بیزو راته وخنډل، داړې یې سپینې کړې او

راټه ويې ويل: ډارپره مه، زه د ولسمشر خانگړې استازې او له خپلې ټولې کورنۍ سره په ارگ کې اوسېږم، زه ستا په خدمت کې يم، هره غوښتنه چې لرې زه يې ولسمشر ته رسولای او په هغه يې منلای شم.

په بنده بنده ژبه مې ورته وويل: زه غواړم چې په يوه وزارت کې معين مقرر شم. بې لکۍ بيزو په خدا وويل چې دا کار خو بيخي اسانه دی، همدا اوس يې کوم، له دې سره سم پر دوو پښو ځولۍ ځولۍ روانه شوه او په ملال نوتته.

يوه شيبه وروسته يې د ولسمشر فرمان راوړ، ويل مبارک دي شه د شهيدانو او معلولينو چارو معين وټاکل شوې. په سبا د معينيت مامورينو ته وروپېژندل شوم او په رسمي ډول مې کار پيل کړ.

تر کار وروسته د کور اندېښنو په مخه کړم، خو ژر مې په زړه کې راوگرځېده چې هيڅ اندېښنه مه کوه، د آله دين خراغ خو درسره دی، هره ستونزه دې ځای پر ځای حل کوي، هغه و چې بيا مې پر ملال لاس تېر کړ، دا وار مې د ملال له دننه څخه سيو سيو واوريد، گورم چې له ملال څخه لکه فيل دومره لوی موږک راووت، خو دې موږک بربټونه نه درلودل او په انگرېزي يې خبرې کولې.

دا وار بيا زما څخه ژړنده او مسجد ورک شول، پښې مې مړې شوې، منډه مې نه شواى وهلاى، موږک ويل ډارپره مه، زه دې په خدمت کې يم، وايه څه غواړې؟

- کور غواړم

- چېرې يې غواړې؟

- د کابل په ښار کې يې غواړم

- ما له ارگ څخه هرې دولتي ادارې او هرې سیمې ته نغمونه (تونلونه) ایستلي دي، ته یې یوازې نوم یاد کړه چې زه هلته کور درکړم
- که ارگ ته نژدې وي ښه به وي.

مورک سیو سیو شروع کړ او په منډه بیرته په ملال ننوت. یوه شیه وروسته بیرته راووت، ویل مبارک دي شه، نېکمرغه سړی یې چې د کور کار دې لکه د مېرمن شربت گلي داسې ژر خلاص شو، ها واخله دا یې د کور قباله او دا دې هم د کور کیلي.

لومړی مې فکر کاوه چې دا به یو فقیرانه کور وي، خو کله چې کور ته ورکډه شوم، گورم چې یوه ډېره لویه او ښکلې ماڼۍ ده. څرنگه چې دا ماڼۍ سپېدار ماڼۍ ته ډېره نژدې وه، نو ما فکر کاوه چې د دې ماڼۍ نوم به هم شاعرانه وي، مثلاً انار ماڼۍ او یا بهار ماڼۍ، خو د دې ماڼۍ نوم (اچار ماڼۍ) وه. له ځانه سره مې وویل: خیر نوم یې پروا نه لري، متل دی وایي: د ښایستي ښځې یو عیب نه عیب دی.

په دې وخت کې مې د ناروغې مېرمنې زگېروی تر غوړو شو، اوس نو د آله دین څراغ راسره و، هره ستونزه چې به راته پیدا شوه، نو پر ملال به مې لاس تېر کړ او هغه ستونزه به سمدلاسه حل شوه.

څرنگه چې د مېرمنې د علاج لپاره مې پیسې نه درلودې، نو بیا مې پر ملال لاس تېر کړ، دا وار د ملال له دننه څخه د اسونو شیشنی (شېهار) او ډاروونکي اوازونه واورېدل شول، گورم چې له ملال څخه یو لوی لښکر راووت، دا عجیبه عسکر

ول، يوازې سر او اوږې يې درلودې، نور نه ښکارېدل، ټولو ږيرې او برېتونه خريلي او اوږدې څڼي يې پرې ايښي وې. عسکر له راوتوسره سم له اسونو څخه راکښته او اسونه په منډه بيرته ملال ته ورننوتل. عسکرو څو شېبې يو بل ته سره کتل، که رښتيا ووايم سخت ووېرېدم، نژدې و چې چيغې کړم، خو په دې وخت کې څو منډې عسکرو قرسک سندرې شروع کړه او نورو اتني ورته شروع کړ. ما چې اتني ته وکتل، نو وېره مې لږ له زړه ووته، خو گورم چې ناڅاپه ټول عسکر د ډالرو په نوټونو بدل او هرې خوا ته چوپتيا خپره شوه، زه هينس پاته شوم چې دا څه پېښه شوه، ژر ژر مې څه ډالر راټول او ومې گڼل، گورم چې پوره يو لک ډالر دي.

په سبا مې د برېښنا محصول، د اولادونو د پوهنتونونو او کورسونو فيسونه او د پخواني کور د شپږو مياشتو کرایه ورکړه، ما ويل اوس به مې نو مېرمن د علاج لپاره هندوستان ته بوزم.

په دې وخت کې مې د ماشومانو چيغو په غوږو کې ازانگه وکړه، ويل هله بابا راشه په مور څه وشوه؟ گورم چې نه معينيت، نه اچار ماني او نه پيسې شته، بس هغه کرايي نمجن کور دی او د ژيرو يو وچ ملال مې په لاس کې دی، گورم چې د ملال په اړه د ولسمشر په فرمان کې مې د نوم املا هم غلطه ده.

ملال مې همدلته پرېښود او په منډه مېرمنې ته ورغلم، گورم چې د هغې تر خوله ځکونه راغلي او ماشومانو مې په ژړا کې کالي ورباندې خپرلي دي.

د مېرمنې د جنازې لپاره مې خپلوانو او اندېوالانو ته زنگونه ووهل، خو هغوی هم هر يو زما په شان د حکومتي او سياسي مشرانو درواغجنو وعدو مسموم کړي او په جواب کې يې راته وويل چې په غونډه کې يو.

تر دي وروسته پر عورت هم مسح کږي

دا د هغه کمیسیون غونډه وه چې د ولسمشر د فرمان په اساس له وچکالۍ سره د مبارزې لپاره جوړه شوې او د څو وزارتونو او خپلواکو ریاستونو له استازو څخه تشکیل شوی و.

د غونډې مشر حاجي ډیموکراټ لکه د چا له سر څخه چې شپږې راکاري د پیپسي پر قطی گوتي په څیر سره تېرولې، ایله چې دوې دقیقې وروسته یې پر کړۍ گوته برابره شوه، د پیپسي د قطی ټس د غونډې ټول برخه وال ووېرول.

د پیپسي په څښلو سره یې لکه د واورې لېوه تر خوله توبن (بخار) وخوت، وروسته لکه غوا چې رېمابه وکړي یو لوی تېغ وکینس او بیا یې د غونډې یوه یوه غړي ته داسې په څیر څیر وکتل لکه د هوس وړی زلمی چې د ښوونځیو او پوهنتون نجونو ته په لاره کې گوري.

کله چې یې د حج او اوقافو وزارت پر استازي ستر جنرال پنچرمن لنډي سترکې ولگېدې، نو خوله یې وپړه شوه او په موسکا یې وویل: جنرال صاحب تاسې د وچکالۍ د مخنیوي او اوبو د سپما لپاره څه طرحه لرئ؟ جنرال لنډی چې تر دې مهاله د خپلې خټې شا ته ناست و، لږ څه راوړاندې شو، څنگ ته ناستې ښځې ته یې د سترگو تر کونجو د مشتري په سترگه وکتل، لکه میلیونر خیرات خور پر شونډو یې ژبه تېره کړه او بیا یې په فاتحانه انداز وویل: زموږ وزارت له جیدو قوماندانانو، مقاومت سالارانو او مشهورو پنچرمینانو سره ډېرې سلا مشورې وکړې او په نتیجه کې مو یې دا طرحه چمتو کړه:

۱: په مسافر پسې پاكي اوبه شيندل حرام كار دى، ځكه چې دا د مجوسيانو رواج دى، خو د تفدانى مبيعات پروا نه لري، ځكه اكثره ملايان نسوار كوي، له همدې امله يې تفدانى ته هم د تقدس زيم وروتلى دى.

۲: په پاكو اوبو باندې استنجا وهل حرام كار دى، ځكه پاكي اوبه پر دبور او فروج باندې شيندل د اوبو ككړول او ضايع كېدل دي، بايد له پاكي لوتې او تشاب كاغذ څخه كار واخيستل شي، خو كه تشاب كاغذ او پاكه لوطه نه پيدا كېدل، نو د استنجا پر مقاماتو دې مسحه وكړي.

۳: د اهل سنت والجماعت د عقيدې له مخې كه په خوب كې د چا باد پرې شو، اودس يې نه ماتېږي، كه چا يې اواز واورېد، شاهدي يې د منلو وړ نه ده، ځكه چې شاهدي د ليدلو وړ فعل دى او باد په سترگو نه ليدل كېږي. ۴: په افغانستان كې ټول مرگونه او وژنې د كفارو د لاسوهنې نتيجه ده، فلهدا كه هر افغان مري او يا وژل كېږي پاك شهيد دى، غسل ته اړتيا نه لري او په خپلو كاليو كې دي دفن كړل شي.

۵: څرنگه چې موټر په اور چلېږي او شيطان هم له اوره پيدا شوى دى، په دې اساس موټر له شيطان سره پوره مشابهت لري، له همدې امله د موټر پرېولل حرام كار دى.

۶: څرنگه چې په احتلام (په خوب كې د شيطان غولولو) كې د انسان اراده نه ده شامله، نو كه څوك په خوب كې شيطان خطاايست، غسل نه دى ورباندې واجب.

۷: څرنگه چې ماشومان د فطري ايمان له پلوه د الله (ج) بې گناه او معصوم بنده گان دي، نو د بلوغ تر وخته پورې د هغوی مخونه، پښې او لاسونه پرېولل او يا هغوی لمبول د اوبو اصراف بلل کېږي، خو که د ځينو ماشومانو سنت د پزې بهېدلو له امله ډېر زير شو، نو مور او پلار يې د اوبو پر ځای له رېگمال څخه کار اخيستلای شي.

محترم رئيس صاحب! که موږ په دې اړه د افغانستان د ټولو مسجدونو ملاامانو ته حکم وکړو چې دا موضوعات په خپلو خطبو او ويناوو کې ځای کړي، خلک يې خامخا مني، په دې ډول به په ورځ کې شل مليونه متره مکعبه اوبه وسپمول شي.

تر دې وروسته د ښارواليو معينيت استازي بلند منزل خان شيرچور پکول پر تندي راڅوړ کړ، د توتي د مښوکې غوندې کره پزه يې په خپل برگ دسمال پاکه کړه او په ډډ اواز يې وويل: د ښارواليو معينيت تر گڼ شمېر څېړنو وروسته دا طرحه چمتو کړې ده:

۱: افغانان ټول زمريان دي، د زمري مخ چا په ځنگله کې ورپرېولی دی؟ زموږ طرحه دا ده چې تر دې وروسته بايد د ښاروالۍ ټول مامورين سهار تر راکښېناستلو وروسته خپل مخ او لاسونه پرې نه مينځي، ما د اوبو سپما لومړی له ځانه پيل کړه، همدا نن سهار مې هم مخ او لاسونه نه دي پرېولي.

۲: الله (ج) وعده کړې ده چې ټولو ژونديو موجوداتو ته روزي ورکوي او په روزۍ کې اوبه هم راځي، په دې اساس ونې هم ژوندي موجودات بلل کېږي،

موږ په پام کې لرو چې تر دې وروسته د ښار گلاتو او ونو ته اوبه ور نه کړو، همدا د باران او واورې اوبه کفایت ورته کوي.

۳: باید د ښار ټول حمامونه وټرل شي، خو د ښځو حمامونه دي پرانیستي پاته وي.

۴: هوټلونه باید خپل ټول لوبښي د اوبو پر ځای په بهرنۍ پیسې او معدني اوبو باندې پرېږلي.

۵: هیڅوک حق نه لري چې خپل موټر په اوبو پرېږلي، باید په ښارونو کې د موټر پرېولو ټول ځایونه وټرل شي.

۵: په ښارونو کې دي ټول تشابونه وټرل شي او باید ټول خلک پمپر وټري، دا دی ما خپله هم پمپر تړلی دی.

تر دې وروسته د عامې روغتیا وزارت استازي ډاکټر گلخان بقرط شکن ته د خبرو نوبت راوړسېد. گلخان د حیواني طب شپږ میاشتنی کورس ویلی او اوس تازه د صحي قوانینو د ارزونې رئیس ټاکل شوی و، د ښي لاس خچۍ (وږه) گوته یې تر نیمایي پورې په پزه ننه ایسته او بیا یې په لوړ اواز وویل: زموږ د وزارت پلان په دې ډول دی:

۱: عام خلک زموږ د وزارت پر سروې گانو ژر باور کوي. موږ څو کاله مخکې د چرگانو د والگي اوازه واچوله چې ډېر ژر ټولو خلکو ومنله، هغه وخت د وزیر صاحب د تجارتي شرکت دېرش ملیونه ماسکونه په یوه میاشت کې خرڅ شول، اوس هم په پام کې لرو چې د پوستکي د یوې ناروغۍ اوازه خپره کړو. غواړو

اعلان وکړو چې افغانستان ته له گاونډي هیواد څخه یو ترهگر وایرس راغلی دی، دا وایرس د ځان مینځلو پر وخت د انسان په پوستکي پورې نښلي، بیا له دې لارې له وینې سره گډېږي او انسان په دریو ورځو کې وژني، په دې ډول به خلک ووېرېږي او ځان به نه مینځي.

۲: د رسنیو له لارې به هم دا پیغامونه خپاره کړو چې د انسان د کالیو په خپرو کې داسې باکټریاوي ژوند کوي چې انسان له هر ډول جلدي ناروغیو څخه ساتي، نو له دې امله باید خلک په میاشت کې یوازې یو وار کالي تبدیل کړي.

۳: دا مهال په افغانستان کې څو لکه ځوانان په هیروینو معتاد دي، دوی په کال کې یو ځل هم ځانونه نه مینځي، نو موږ باید د دوی درملنه ودروو، ځکه که دوی جوړ شي، نو هره ورځ به څو ملیونه متره مکعبه اوبه مصرف کړي او د اوبو د سپما بهیر به له ځنډ او ځنډ سره مخ شي، موږ په پام کې لرو د دوی علاج په داسې ډول وکړو چې تر علاج وروسته بیرته نشو ته مخه کړي. که د ولس ځوانان معتاد وي خیر دی، خو باید دولت له بې آبی څخه وژغورل شي.

تر دې وروسته د زراعت او مالدارۍ وزارت نوبت راوړسېد. د دې وزارت استازي قوماندان غورک داسې ستونی صاف کړ، تا چې ویل په ستوني کې یې د بیت المال ټراکتور بند دی، تر ډېر (ټر، ټر) او (خور، خور) وروسته یې په نري اواز وویل: رئیس صاحب زموږ کار خو له حیواناتو او نباتاتو سره دی، د انسانانو په کارو چندان نه پوهېږو، خو بیا مو هم دا څو ټکي یادښت کړي دي:

۱: لکه څنگه چې د عامې روغتيا وزارت معين صاحب وويل دا مهال په افغانستان کې څو لکه ځوانان په هيووينو اخته دي، موږ پلان لرو چې په افغانستان کې د کوکنارو کښت دوه برابره ډېر شي، له دې کار سره به د پوډيانو شمېر هم دوه برابره ډېر شي، په دې ډول به څو لکه نور ځوانان هم په کال کې خپل ځان او کالي نه مينځي او اوبه به وسپمول شي.

۲: دا چې اوبس لږ اوبه څښي، بايد تر دې وروسته کوچيانو ته له اوبانو پرته د نورو څارويو ساتلو اجازه ور نه کړل شي.

۳: د راتلونکي مني لپاره دي د نياليگو پر ځای په ښارونو او پارکونو کې پلاستيکي نيالگي کښېښوول شي.

اوس نو د اطلاعاتو او فرهنگ وزارت د پلان نوبت شو، د دې وزارت په استازيتوب مېرمن زرافه چناره راغلې وه. دې مېرمنې تازه د ډيموکراتيک عدالت په زور له خپل زاپه مېړه څخه طلاق اخيستی او له يوه ښکلي (فولبرايتېر) ځوان سره يې واده کړی و، د مخ پخوانۍ گونځې يې تازه اوتو کړي او خورا جذابه ښکارېده، د غونډې مشر خو د سترگو پر ځای بيخي په خوله ورته کتل.

مېرمن زرافې پورنۍ راټول کړ، په دسکول کې يې واچاوه او بيا يې په ډيموکراتيکو کرشمو سره وويل: رئيس صاحب موږ تر گڼ شمېر څېړنو وروسته دا پلان چمتو کړی دی:

۱: افغانان ځينې اضافي او بې ضرورته کالي اغوندي، لکه سدری، لنگوټه، کورتي، چپنه، قره قل خولۍ، پټو او داسې نور چې په پرېمځلو يې ډېرې اوبه

مصرفېري، موږ په پام کې لرو چې بايد تر دې وروسته ټول خلک پتلون او کميس واغوندي، په دوبي کې خو يې يو ښکر هم بس دی.

۲: د ځوانانو چارو معينيت دي د ولور غندلو کمپاين ودروي، ځکه که ولور ټيټ شي، ودونه به هم ورسره ډېر شي او تر واده وروسته خو نو ټول پوهېږو چې ډېرې اوبه مصرفېري. د افغانستان د اوبو په سلو کې شل اوبه يوازې په غسلونو او اودسونو کې مصرف کېږي، موږ بايد په افغانستان کې غسلونه او اودسونه راکم کړو.

۳: اوس خو د ډيموکراسۍ عصر دی، پخوا وختونه تېر شول چې هرې ښځې به وېښتان چوټي کول، کله چې به يې وغوړول او بيا به يې پرېولل، نو دومره اوبه به يې ضايع کړې لکه يوه غالۍ چې مينځې، موږ به تبليغ وکړو چې بايد ټولې ښځې خپل وېښته لنډ کړي، يو شاعر څه ښه ويلې دي، بيا يې دا بيت په ترنم کې ووايه:

جانانه زلفي مې اوږدې دي، سبا يې لنډومه

نور يې وړای نه شمه درنې دي، سبا يې لنډومه

د مېرمن زرافې له دې شعر سره د غونډې تالار چکچکو او شپېلکيو پر سر واخيست، مېرمن زرافې غاړه نوره هم اوږده کړه او زياته يې کړه: ښځې به وهڅوو چې چادري، لوی کميسونه او لوی پورني ليري کړي، بس يو کميس او پرتوگ يې بس دی. که چېرې د چاپېريال ساتنې رياست د هوا د ککړتيا له امله اندېښنه درلوده، بايد ټول نارينه او ښځې يو څادر او يو تنگ او ساوند پروف يانې داسې پتلون واغوندي چې غږ نه ځنې تېرېږي، ها دا دی وگورئ ما خپله هم اغوستی

دی. دا پتلون د غبر ضد دی، پایڅې می یې کلکې ورتلې دي، نه اواز ځنې تېرېږي او نه بوی، ډېر ښه پتلون دی، په بوش بازار کې مې په سل افغانۍ رانیولی دی.

د غونډې مشر د غوړه مالۍ په ډول داږې جینګې کړې او په خدا یې وویل: آغلي دا خو ډېر ښه پتلون دی، زه هم اکثره وخت په غونډو کې ویده کېرم، خو اندېښنه لرم چې خدای مه کړه شرمنده نه شم. که څه هم باد پرې کېدل اوس په مدني ژوند کې هیڅ عیب نه دی، خو زموږ خلک ډېر زاړه افکار لري، پر دې کوچني او عادي کار هم په خلکو ملنډې وهي، زه هم غواړم چې دغسې یو دانه پتلون رانیسم، بیا یې په لوړ اواز وویل: دوستانو غونډه په رسمي ډول پای ته ورسېده، ما ته اجازه راکړئ چې ځان ته د آغلي زرافې غونډې یو سونډپروف پتلون رانیسم، له دې خبرې سره سم په چټکو گامونو د تالار د دروازې خواته روان شو.

څو گامه لا نه و تللی چې په تالار کې یې پر اړه، تېشه، خټک او نجاری پر نورو وسایلو سترګې ولگېدې، سمدلاسه یې په لوړ اواز وپوښتل: دا شیان چا دلته راوړي دي؟ د کانو او لاسي صنایعو وزارت استازي لاجوردخان پنج ټایري په غرور وویل: صاحب موږ د خبرو نه، بلکې د عمل خلک یو، دا مو نجار او دا یې وسایل. وزیر صاحب راته وویل چې که موږ هر څومره ښه پلان ولرو، خو چې چوکاټ مو نه وي ورته جوړ کړی نړیواله ټولنه یې نه مني، نو ما نجار او وسایل د دې لپاره راوړي دي چې د پلان لپاره یو د لرګي چوکاټ جوړ کړو.

د دې خبرې په اورېدو سره تالار خنداوو پر سر واخيست، خنداوي دومره په زوره وې چې د چا د غوږ پردې يې ورپرې کولې، لکه څو مليونه خلک چې په يوه لوی دښت کې راټول شوي او په زوره زوره خاندي.

دا د يوه برمه شوي ملت وجدانونه ول چې د زندان له پنجره څخه يې د ملنډو په ډول د خپلو واکمنو پر حماقت په زوره زوره خندل، خو د غوندې برخه وال لکه غوږونه چې يې کانه وي، يوه هم دا خنداوي نه واورېدې او يو په بل پسې له تالاره ووتل.

د جال د افغانستان

ولسمشرۍ ته ځان کاندیدوي

د (راسا) تحقيقاتي ادارې په تازه راپور کې راغلي چې خردجال (دجال) په مريخ کې ليدل شوی او ډېر ژر به په افغانستان کې رابنکاره شي. د دې ادارې تحقيقاتي ډله چې څه موده مخکې مريخ ته د څېړنو لپاره ختلې د خپلو څېړنو په بهير کې يوه غار ته ورننوتلي، هلته يې (دجال) ليدلی چې له خپل شپېته نفري اجرائيوي شورا سره يې غونډه درلوده.

دې څېړونکو د دجال غونډې ته پټ غوړ نيولی او د غونډې پوره جريان يې ثبت کړی دی.

دجال ويلي چې په ځينو اديانو کې د ده او تيم ځانگړتياوي، امکانات او عامو خلکو د غولولو تاکتيکونه ياد شوي دي، ځکه يې نو د خلکو د غولولو لپاره نوې ستراتيژي جوړه کړې ده.

دجال پلاستيکي سرجري کړې او ځان يې د ښکلي ځوان په ډول جوړ کړی دی، پلاستيکي سترگه يې هم ايښې، تورې عينکې يې پر سترگو کړي او خپله ظاهري څېره يې د روحاني شخصيت په ډول جوړه کړې ده.

په راپور کې راغلي چې دجال خورا پرمختللې ټيکنالوژي هم په واک کې لري، دی به په دومره لويه الوتکه کې ځمکې ته راکښته شي چې پنځوس زره کسه ځايوي او دا الوتکه دومره چټکه ده چې په يوه ثانيه کې زر کيلوميتره واټن وهلاي شي. دا الوتکه له اوږه جوړه شوې چې نه يې رادار موندلای او نه يې هم هيڅ ډول وسله په نښه کولای شي.

دجال ويلي چې دوی د خپل تبليغاتي کمپاين ستراتيژي بدله کړې او د ديني کرکټر پر ځای د سياسي کرکټر په نوم او لباس کې ځمکې ته راکښته کېږي او تر بريالي کېدو وروسته د خدايي دعوه کوي.

د جال پرېکړه کړې چې ځمکې ته د راکښته کېدو ځای يې افغانستان ټاکلی دی، استدلال يې دا دی چې په اوسنيو شرايطو کې افغانستان د دوی لپاره تر ټولو مناسب ځای دی، ځکه چې خلک له موجوده نظام او اپوزيشن دواړو څخه تنگ شوي او يوې معجزې او نامرېي قوت ته سترگې پر لاره دي. د جال مخکې لا افغانستان ته يو تخنیکي ټيم رالېږلی چې د انتخاباتو سيستم په لاس کې واخلي. د جال او ملگرو يې ځانو ته تذکرې او پاسپورټونه جوړ کړي دي. د راسا په راپور کې د جال د برياليتوب تر ټولو ستر راز دا ښودل شوی چې څو زره ټريليوڼه امريکايي ډالر او پرمختللي وسلې ورسره دي. دوی ځمکې ته د راکښته کېدو لپاره دا وخت ځکه مناسب بللی چې په افغانستان کې د ولسمشرۍ په انتخاباتو کې درغلی اسانه او خلک ورسره عادي شوي دي.

د جال سياسي مشاور (ډيويد خېټور) ويلي چې د دوی يو هيئت کابل ته رسېدلی او هلته د بهرنيانو په نوم په پټه د لويو سياسي گوندونو، سياسي ائتلافونو، سياسي شخصيتونو، قومي او قبيلوي دالانو او شیطاني مفتيانو سره په خبرو لگيا دی او هدف يې دا دی چې د هر مهم سياسي کرکټر هدفونه او د وجدان بيه ځان ته معلومه کړي.

د جال وياند (جورج سوېن) ويلي چې د ولسمشرۍ انتخابات به له سره کېږي او د جال به ځان کانديدوي، خو د کانديد کېدو اعلان به د افغانستان د يوه مشهور روحاني شخصيت تر استخارې وروسته کوي.

د راسا د دې راپور په اړه سياسي تحليلگر (گنګس ماما) اندېښنه لري چې که د جال سياسي مشران په پيسو رانيسي، د پرمختللي ټيکنالوژۍ په مرسته درغلی وکړي، په سلو کې سل امکان لري چې انتخابات وگټي.

سیاسي شنونکي له دې امله د دجال د بريالي کېدو چانس ډېر بولي چې هغه د افغانستان په ټولو ژبو باندې روانې خبرې کولای شي او هغه کانديدان به چيلنج کړي چې د خپل ملت په دوو رسمي ژبو نه پوهېږي.

د دجال لوی درستيز (ستر جنجال ميډکاپټ بېلر) ويلي چې د انتخاباتو تر گټلو وروسته به سمدلاسه يو لوی او مجهز پوځ جوړ کړي، خو تر هغو پورې چې دوی د نوي انساني پوځ تشکيلات جوړوي، د پاکستان پوځ به کرايه کوي او پرمختللي وسلې به ورکوي.

له بلې خوا د افغانستان يوه ديني عالم مولانا صراف هم ويلي چې همدا د دجال د راتلو وخت دی، ځکه چې ټولې نښې نښانې يې ښکاره شوي دي.

د افغانستان د انتخاباتو کميسيون يوه غړي په دې اړه اندېښنه ښودلې او د ولسمشرۍ په انتخاباتو کې د بايوميتريک په سيستم کې گډوډي او درغلي يې د دجال کار بللي او خپله اداره د دې پرمختللي ټيکنالوژۍ پر وړاندې کمزورې بولي، خو د دجال په غونډه کې يادونه شوې چې هغوی د انتخاباتو د کميسيون په تخنیکي سيستم کې مستقيماً گوتې نه دي وهلي، بلکې د هغوی مامورينو ته يې پيسې ورکړي او هغوی په خپله درغلۍ کړي دي. سياسي شنونکي باور لري چې په انتخاباتو کې له درغليو څخه داسې ښکاري چې انتخابات به خامخا دجال گټي.

د راسا د دې راپور له خپرېدو سره سم ولسمشرۍ ته د کانديد کېدو لپاره د خلکو لهوالتيا ډېره شوې ده. په دې کانديدانو کې اکثریت يې غواړي چې د پيسو په مقابل کې دجال ته تېر شي او خپلې کولمې غوړې کړي.

په دې ډول کانديدانو کې څوک د چرگو او څوک د پچو غله دي. په دې ډله کې د داسې (احتلامي) کانديدانو نومونه هم ياد شوي چې د دوو خرو اوربشي نه شي سره بېلولای، خو د ډالرو په ټولولو او غلا کولو کې هر يو مفکر دی.

د لوی لالا خر څنگه ورک شو؟

سهار لا د لمر سترگه د مخامخ غره له شا څخه نه وه رانېکاره شوې چې په کوڅه کې زوږ او شور پورته شو. په دې وخت کې لوی لالا کالي تبدیلول چې دا غالمغال یې واورېد، له ډېرې وارخطايۍ څخه یې پام نه شو چې پرتوگ یې چپه اغوستی دی، دوی پښې یې خپلې وې او دوی یې نورې پور کړې او په یوه سا له کوره ووت، گورې چې د مسجد مخ ته کلیوال راټول شوي او د تور ښادي لاسونه وربښکلوې.

تور ښادي پنځه ویشټ کلن ځوان و چې اووه کاله مخکې یې د حاجي اکرم پر خره جنسي تېری کړی و، خو څرنگه چې د دې صحنې شاهد ډېر درواغ ویله، نو دا خبره د کلیوالو زړه ته و نه لوېدله.

تور ښادي له شرمه کلی پرېښود او په کلي کې یې اواز ه وچوله چې په لاهور کې د لوی پیر مرید شوی دی. په کال کې به یو وار کلي ته راغی، اوږدې تسبیح به یې په غاړه کې وې او له چا سره به یې خبرې نه کولې، بس یوازې به یې خوله ښوروله، خلکو به ویل چې ذکر کوي.

لوی لالا لومړی نه پوهېده چې څه خبره ده، وروسته یو چا ورته وویل چې تور ښادي ته (پیر چوکا بکواس) برخه ورکړې او زموږ په ولایت کې یې خپل خلیفه ټاکلی دی. لوی لالا د خلکو په ګڼه ګوڼه کې په تېلو ځان تور ښادي ته ورورسواه او لاسونه یې وربښکل کړل.

ماښام مهال د لوی لالا خر نابیره ورک شو، لکه ځمکه چې چاودلې او خر په ننوتلی وي. لوی لالا تورې ځمکې ورپسې سپینې کړې، خو خر یې و نه موند.

درې ورځې وروسته يوه شپه د کاکو جان د باغ خوا ته د ډوول اواز واورېدل شو. لوی لالا ته اندېښنه ورولولېده او ژر له کوره راووت، گوري چې په کوڅه کې ډله ډله کليوال تېرېږي او د خليفه صاحب د ذکر خبره کوي.

په دې وخت کې د لوی لالا گاونډی حاجي سپين اکا هم له کوره راووت، ويل خليفه صاحب د کاکو جان په باغ کې ذکر کوي او ټول کليوال ورغلي دي. لوی لالا که څه هم د تصوف له ځانگړي طريقې او پير سره اړه نه درلوده، خو پيرانو ته يې ډېر احترام درلود او سخت ورباندې گران ول، بس هغه و چې لکه تازي په منډه يې ځان د کاکو جان باغ ته ورساوه.

د دې لپاره چې ځان ژر تور بنادي ته ور ورسوي، نو لکه غل باغ ته پر دېوال ورواوښت، څو گامه چې ولاړ، نو پښه يې له يوه تور شي سره ولگېده، سمدلاسه ودرېدل، له جيب څخه يې برقي څراغ راوکښ او ويې لگاوه، په دې وخت کې يې د خپل خړه بې رنجو تورې سترگې او ښکلي کاره بانوگان وپېژندل، ډېره يې خوا بده شوه، خو نه پوهېده چې خړ يې په کومه گناه او چا صحرايي محاکمه کړی او سر يې ځنې پرې کړی دی.

د خپل خړه سر يې همدلته پرېښود او دی تور بنادي ته ورغی. گوري چې د باغ په پای کې د تورو وڅکو (ميمزو) پر ډاگ يو ځوان ډوول وهي، تور بنادي نارې ورته کوي او څو څنورو ځوانانو آتن اچولی دی. تور بنادي دا ناره کوله چې لوی لالا ور ورسېد:

يو پيره لنډه کوه مزلونه

بل درېسې دي مريدان ببر سرونه.

لوی لالا په نیولو گامونو د نورو کلیوالو په قطار کې ارام کښېناست، سر یې پر زنگنو کښېښود او د آتن نارو ته یې غور شو، یوه شېبه وروسته حاجي اکرم هم راغی، ښادي چې ورته وکتل، نو ډوول یې بس کړ، ویل بس ده نور ذکر به بله شپه وکړو، بیا سهار لمونځونو ته نه شو راپورته کېدلای.

لوی لالا که څه هم د تور ښادي له خوا پر خرې باندې د جنسي تېري خبره یې زړه ته نه لوېدله، خو دا چې تازه یې د خپل تور سترگي خړه پرې کړی سر لیدلی و، نو د حاجي اکرم غټه سپینه خړه یې سترگو ته جگه ودرېده. یوه اوونۍ وروسته جانو لالا تور ښادي ته خپله لور (چمکلی) وروبڅښله او یوه میاشت وروسته یې واده وشو. د تور ښادي ملگري به د ورځې له خوا لکه اسمان ځکالي (شب پره کان) پټ ول او د شپې به د کاکوجان په باغ کې سره راټولېدل، ذکر معلوم و، یوه ځوان ډوول واهه، تور ښادي نارې کولې او مريدانو به یې آتن ورته کاوه.

څو ورځې وروسته د سالار اکا غوا ورکه شوه او سبا په سپینه ورځ د اسلم خان آس تری تم شو.

یوه شپه لوی لالا په کوڅه کې د یو چا د پښو د منډو تریې او سونپهاری واورېد، هغه و چې خنجر په لاس او لڅې پښې له کوره راووت، گوري چې لاپک تور ښادي تر گړپوان نیولی او په ټیټ اواز ښکښل ورته کوي: ((تورمخې غلا په موږ کوي او خورې یې یوازي ته ها؟؟)).

لوی لالا چې دا خبرې واورېدې، نو ورنژدې شو او په ارامه یې وپوښتل: لاپکه څه خبره ده، له خلیفه صاحب سره دي پر څه شي جنجال دی؟ لاپک په درد

وویل: لوی لالا مه رانژدې کپړه، دا خلیفه نه دی، سور غل دی، ستا خر هم ده حلال کړ او له خرمنې څخه یې ډوول جوړ کړ.

په دې وخت کې د کوڅې په بل سر کې د اسلم خان غږ واورېدل شو، ویل هلکانو څوک یاست، څه خبره ده؟ لاتېک چې د اسلم خان غږ واورېد، نو تور ښادي یې تر گرېوان نیولی روان کړ او په کوڅه کې بیرته چوپتیا خپره شوه.

په دې وخت کې د لوی لالا سترگو ته د خپل خره بې رنجو تورې سترگې او ښکلي کاره بانوگان ودرېدل چې سر یې په وینو لړلی او د کاکوجان په باغ کې پروت و.

سبا سهار چې خلک مسجد ته راغلل، گوري چې مسجد ته مخامخ د بې دانه توت په ښاخ کې د تور ښادي ډوول راځوړند او یوه ډله خلک ورته ولاړ دي. کلیوالو ویل چې تور ښادي د شپې په تیاره کې کډه بار کړې او یوه نامعلومه ځای ته کډه شوی دی.

له دې سره سم تصوفي حلقه هم ښکته او ذکر پاته شو، خو تر دې وروسته په کلي کې بیا غلا و نه شوه، دغه ډول د ښځینه خرو عزت او نارینه حیواناتو ژوند هم خوندي شو. اوس د ټولو کلیوالو زړه ته ولوېده چې د تور ښادي له خوا د حاجي اکرم پر خره جنسي تېری رښتیا و او غلاوي هم د تور ښادي ډلې کولې.

اوس چې هر وخت لوی لالا له راډیو څخه د صحرايي محکمې خبر واورې، نو خپل خر یې سترگو ته ودرېږي او سمدلاسه د لعنت په ډول نسوار توف کړي، خو اوس یې نه په خوله، نه په ژبه او نه په غاښونو کې پخوانی زور پاته دی، نسوار یې لیري واټن نه شي ویشتلای، لکه ناکامه توغندی په بریره کې راولېږي.

لکه څنگه چې تور بڼادي ورک شو، چمکلی هم تری تم شوه، نه یې د مرگ او نه یې د ژوند درک معلوم شو. د چمکلی مور په خپلې لور پسې په سترگو ږنده شوه او اوس یې د کلي ماشومان لېونی توپی بولي.

سیاسی اولیاء

په نيمه شپه کې د کور دروازه په زوره وټکېده، سخت وارخطا شوم، ياره که اميدواره ښځه وای، نو له وېرې به مې نقصان کېږي وای. دروازه مې خلاصه کړه، گورم چې د کور مخ ته يوه ډله مېلمانه ولاړ دي، يو نارينه او دوې ښځې ورسره دي او يوه ډله يې هم اولادونه دي، يو په نس کې، يو په غېږ کې او شپږ اووه نور ور پسې. سمدلاسه مې د ورا دا سندره را په ياد شوه:

د کلا پر سر کوچي دي
خېښه وزې ننوزي
سل اويا يې چنگوتي دي.

مېرمنې مې راته وويل چې په کور کې وچه ډوډۍ، هگۍ، پټاټې، پياز او روميان لرو، خو غوړي يو مخ خلاص شوي دي، اوس به څه کوو؟ ما ويل غم مه کوه زما يې چم زده دی، ته يوازې يو ستل پاكي اوبه راوړه، نور ما او کار سره پرېږده. مېرمنې ته مې درد ورغی، ويل دا وخت د ټوکو نه دی ژر يوه چاره وکړه، که د کوم رستورانټ والا شمېره درسره وي زنگ ورته ووهه چې پخه ډوډۍ راوړي.

ما په فاتحانه انداز ورته وويل چې د خپل کور پير چا ته نه معلومېږي، اوس يې گوره چې زه څه کوم؟ مېرمنې مې بله چاره نه درلوده، مجبوره وه چې دا صحنه وگوري، سمدلاسه يې منډه کړه او يو ستل اوبه يې راوړې.

ما ويل دا دی اوس يې گوره! سمدلاسه مې لاس جېب ته ننه ايست، له هغې خوا مې موټ کړی لاس راوکښ او په ستل کې مې وواهه، بس د خدای کړه دي او د بنده ورته کاته دي، له دې سره سم د ستل اوبه په ژيرو غوړو واوښتې.

مېرمنه مې هيښه او حيرانه پاته شوه، ويل ته لاس ښکاره کړه په موټ کې دي څه شی دی؟ ما په خدا موټ خلاص کړ، گوري چې په ورغوي کې مې يو فلش (ميموري کارډ) دی. ويل دا څه شی دی؟ ما ويل دا هغه ميموري کارډ دی چې د جمهوري رياست د يوه کانديد غوړې ويناوې مې پکې خوندي کړي دي.

د مېلمنو د ډوډۍ چاره خو وشوه، اوس هغه يو ستل غوړي لکه د کارېز اوبه گرسره نه خلاصېږي، خو ډلې نور مېلمانې هم راغلل، خو غوړي مو وړيا دي، بس په ستل کې اوبه واچوو او ميموري کارډ پکې ووهو او هغه ژير غوړي شي.

اوس دا وېره راسره ده که د ولسمشرۍ د نويو انتخاباتو موسم راغی، نو دا غوړي به تر وخت تېر شي، ځکه د نويو کانديدانو ويناوې به تر دې هم غوړې وي، کېدای شي چې د هر کانديد له وينا څخه پوره يوه وياله غوړي جوړ شي، نو ما

ويل تر څو چې د ولسمشرۍ بله دوره انتخابات رارسېږي او د دې غورځيو ميعاد
تېرېږي، زه بايد دا غورځي پر درباري او طالبې خياطانو او غورځمالانو باندې خرڅ
کړم.

کلیوال بودا او ژبپوه خبريال

خبريال: بابا (ښې چارې)

کليوال بوډا: ښې چارې له کومه شوې بچيه، سم د سره تناره پر سر ژوند کوي
خبريال: ستاسې په ولسوالۍ کې کله ناکله ناټو (شپني) عمليات کوي چې
(ناپوځي) وگړو ته مرگ ژوبله پکې اوږي، تاسې ولې په دې اړه (غبرگون) نه
ښاياست؟

کليوال بوډا: شپون خو خپله شپني کوي، هغه بېچاره به په تش لاس څنگه خلکو
ته مرگ ژوبله ورواووي، زموږ شپون عمليات نه دي کړي، روغ سړی دی، دا
هسې خوشي چټي خبرې دي

خبريال: نن ستاسې د ولسوالۍ خلکو (لاريون) کړی دی او خپل (هټوځي) يې
ترلي دي، تاسې ولې په دې لاريون کې برخه نه ده اخيستي؟
کليوال بوډا: (په قهر) ولې زه لېونی يم چې په لوی لاس په ناورين کې برخه
واخلم؟ خدای دي مو له ناورينه وساتي.

خبريال: بابا زه لاريون يادوم، ما ويل نن ستاسې د ولسوالۍ وگړي د افغانستان
(پلازمېنې) ته تللي او د هغو (ناپوځي) وگړو په اړه يې (دولتمشر) ته (غاو) کړی
چې څو ورځې مخکې د ناټو ځواکونو د چورلکو په هوايي بمباريو کې ووژل
شول

کليوال بوډا: نور پوه نه شوم، خو تا د غاو خبره وکړه. نن زموږ خلک پاچا ته په
چيغو او بوغارو ورغلي دي، خواران ښه وايي. د خدای پار دی حکومت موږ
ولې وژني؟ څه گناه مو کړې ده؟ نه مو بلوا کړې ده او نه پر حکومت راپور ته
شوي يو

خبريال: تاسې د نن په (غاو) او (پرلت) کې (شتون نه لرئ) ايا تاسې يې (غورځاون) نه ياست؟

کليوال بوډا: (په قهر) ته نه شرمېږې چې ما ته په دې سپينه ږيره (گوزاون) وايې؟ خبريال: بابا گوزاون نه يادوم، (غورځاون) يادوم، مانا تاسې د دې غورځنگ غږي نه ياست؟

کليوال بوډا: زه نه د چا (غږی) يم او نه (حلوا)، خپله خواري او بزگري کوم خبريال: څه موده مخکې ستاسې په کلي کې يو ډېر (وگړمين) قومي مشر حاجي عبدالله خان (ترور) شو، ستاسې په (آند) دا چارې به څوک کوي؟

کليوال بوډا: بچيه د بل چا په مخ کې ونه وايې چې عبدالله خان ترور شو، (ترور) د پلار خور ته وايي، حاجي عبدالله خان خو نر و

خبريال: زما موخه دا ده چې حاجي عبدالله خان ووژل شو

کليوال بوډا: خو دغسې ووايه چې ووژل شو

خبريال: ښه دغه ډول (موخنې وژنې) څه انگېزه لري؟

کليوال بوډا: دغه ډول وژنې (انگروزه) نه ده، رښتيا ده، زموږ خلک په سپينه ورځ

وژل کېږي او ټول يې ويني، خو څوک مو ناره نه اوري

خبريال: پوهان وايي چې دغه ډول موخنې وژنې د افغانستان په ټول (کرکېښ)

کې هيڅ (مخينه) نه لري، د ترهگرو دغسې (گروهه) له کوم (کېت) او (وند)

سره اړه لري؟

کليوال بوډا: تا (وند) دي ياد کړ، مطلب دي وندر دی؟

خبريال: نه زه بل څه وایم، خو خیر اوس بلې پوښتني ته راځم. که هره ورځ قومي مشران وژل کېږي، ایا تاسې (گروهمن) یاست چې په وطن کې به (ټیکاو)، (ستاره) او (خوندینه) راشي او اوسنی (ږنگن) حالت به پسې ډېر نه شي؟ کلیوال بودا: ږنگن حالت به ولې نه پسې ډېرېږي، چې ږنگن او سپره خلک مو مشران شي، نو ولس به ولې نه بدمرغه کېږي خبريال: دغې پوښتني ته (بیا ځلي) راځم، د ترهگرو (موخه) څه ده چې ناپوځي افغانان وژني؟

کلیوال بودا: موخه یانې موخې یادوې؟ خبريال: موخې څه ته وايي؟ کلیوال: موخې په پښتو کې د نجونو بدل ته وايي، خو شکر دی زموږ په کلي کې اوس خلک نجوني په موخې کې نه ورکوي خبريال: بابا څلوېښت کاله کېږي چې په افغانستان کې دغه (شخه شولانگه) او (اړنگ بړنگ) روان دی، ایا نور دغه حالت (بسنه) نه کوي؟ کلیوال: که دا اوسني خلک مو مشران وي، وطن به خود دغسې پنگ بنگ وي. خبريال: موخه مې دا ده چې دغه (شخړیز) حالت (بسنه) نه کوي؟ کلیوال بودا: په بس او بسنه دي نه پوهېږم، خو موږ نور له جنگه ستړي یو، کورونه مو له کونډو او یتیمانو ډک دي، په هر کور کې چیغې او ژړاوي دي، ټول وطن مو هدیره شو، اوس مو نو بیخي په سترگو کې اوبښکي وچې شوې، تر فرضي لمونځونو مو د جنازې لمونځونه ډېر دي خبريال: بابا ستا په اند په افغانستان کې سوله (شونې) ده؟

کلیوال بودا: هو زموږ کلی له شنو ډک دی، ډېر یې تنگ کړي یو، ټول چرگان یې نیولي دي، نه پوهېږم چې تا به شینې له نژدې لیدلي وي که نه؟ شینې یو ډول وړې خزندې دي چې د چرگانو په پوست پورې کلکې نښلي او بیا یې ناروغه کوي

خبريال: نو دا خو نه (نړۍ پنځۍ) او نه یې (څړۍ) وایي چې په خلکو کې تره خبره کړه، دا ترهگر ډېر (شاتگپالي) او (پورۍ پال) وگړي نه دي؟ کلیوال بودا: بچیه پوه نه شوم، په پښتو راته ووايه!

خبريال: ښه بابا اوس به ستاسې شخصي ژوند ته راشو، څه موده مخکې مو یو ځوان زوی (اورپکو) وواژه او تاسې هم بودا یاست، اوس د کور لپاره (لگښتوکی) او (خوړلتوکی) څنگه چمتو کوئ؟

کلیوال بودا: دا اوس ته څه وایې؟ زموږ په ژړاوو زاره وچاوده او ته وایې چې (ټوکی)، ته دا ناورین وگوره او ستا ټوکی وگوره، زموږ په کلي کې اوس ټوکی او ټوکیان خلک نشته

خبريال: بابا ټوکی نه، توکی یادوم

کلیوال بودا: توکی نه پېژنم، دا نوي خبرې بیا دا تاسې هلکانو راوايستلې

خبريال: په کور کې مو بل (کارندوی) زلمی (شتون لري)؟

کلیوال بودا: نه په کور کې مو (شپون) نشته

خبريال: شپون نه، شتون یادوم، شتون

کلیوال بودا: ما درته وویل چې په کور کې نه شپون لرو او نه شکون، زه یو زوی لرم چې سپین گل نومېږي او په مدرسه کې سبق وایي

خبريال: تاسې وويل چې يو زوی مې (زده کړيال) دی او ستاسې د ژوند (وټه ييز) اړخ هم ويچار دی، ستا د زده کړيال زوی (اړين) توکي لکه (ليکنی)، (يادښتليکچه)، (لوبڅی) او (لېږد چارو) لگښت څوک ورکوي؟

کليوال بودا: (په خدا) ياره بچيه که رښتيا درته ووايم په دې ټيز ميز دي نه پوهېږم. خبريال: بابا (ټيز) نه، (وټه ييز) يادوم، وایم پيسې به نه لرې زده کړيال زوی ته دې اړين توکي لکه (يادښتليکچه) او نور څنگه پېرې؟
کليوال بودا: نو زما زوی خو سبق وايي، بېلگه څه کوي؟
خبريال: موخه مې د اړينو توکو پېرل و .

کليوال: ياره بچيه که رښتيا درته ووايم په دې (کړ مکړ) نه پوهېږم، له (کارکړن) څخه دي مطلب وحشي کرگدن دی؟
خبريال: ما ويل (کارډگر) دي څه دی، ياني د کار ساحه دي څه شی ده، څه کار کوي؟

کليوال بودا: بزگر يم
خبريال: زه چې گورم ستاسې لاسونه تناکي شوي دي، لکه چې (شاقه) کارونه کوي که څنگه؟

کليوال بودا: نه د شاه کاکا کارونه نه کوم، خپله يوه ټوټه ځمکه لرم، هغه کرم.
خبريال: ډوډی له (ټيکليخ) څخه رانيستی او که يې خپله پخوی؟
بودا: نه له ټيکليخ کافر څخه به يې ولې رانيسو، شکر دی خدای لاسونه راکړي دي، خپله يې په کور کې پر تبي پخوو
خبريال: (په خدا) بابا له ټيکليخ څخه مې موخه نانوای دی

کلیوال بودا: نو خو دغسې ووايه چې نانواي، زه حيران شوم چې دا ټيکليخ يې بيا څه بلا ده.

خبريال: ښه بابا اوس دا راته ووايه چې (منگ) به دي څو وي؟

کلیوال بودا: پوه نه شوم؟

خبريال: وایم څو کلن يې؟

کلیوال بودا: ياره خدای مې دي غاړه نه بندوي سل کلن به يم

خبريال: ستاسې په کلي کې ستا (هم منگه) او (همپېری) خلک شته؟

کلیوال بودا: هو خلک وايي چې زموږ په کلي کې پېريان شته، خو ما تر اوسه پورې نه دي ليدلي.

خبريال: يوه سليزه منگ لرې او بيا هم بزگري کوي، ايا (تکړښت) کوي؟

کلیوال بودا: هو نو عمر دی کمپري، هره ورځ کمښت کوم

خبريال: بابا په ځوانۍ کې به دي خامخا (وختتېری) او لوبې کړي وي، کومې

لوبې دي کولې؟ (يخنځا)، (يخلوبه)، (وزلوبه) او که (خرځغلوڼه يا خردواني)؟

کلیوال بودا: ياره هر ډول لوبه مې کړې ده، خو دا خرتوبي ده که خردواني ده دا مې نه ده کړې.

خبريال: بابا ستاسې په کلي کې خو (کتوڅی) او (لنگتون) نشته، آن دا چې يو

عادي (هلهدرملی) هم نشته، نو که کومه مېرمنه مو (بلاربه) شي، د لنگواله لپاره

يې چېرې وړئ؟

کلیوال بودا: (په قهر) هرگوره چې مېلمه يې، که نه نو مردارولې مې او ځان مې

درباندې غازي کاوه.

خبريال: (په وارخطايي) ولې بابا ما کومه (نااړونده)، (نااړينه) او (ناجوته) خبره وکړه چې پر تاسې بده ولگېده؟
کليوال: بده خبره لا توره وي که سپينه؟ ته انسان يې که غويي؟ څوک اميندوارې
بنځې ته بلاربه وايي؟ بلاربه خو سړی اميندوارې غوا، اوبنې، وزې، مېرې يا
خرې ته وايي.

خبريال: ښه ښه اوس پوه شوم، کور مو ودان چې مرکه مو راسره وکړه
کليوال بوډا: ستا يې هم کور ودان، خو گوره بل وار که زموږ کلي ته راتلې، نو يو
پښتون ترجمان درسره راوله او له خولې سره دې هم لږ پام کوه، اوس هرگوره
چې مېلمه يې، که مېلمه نه وای، نو دغه د بېل لاستی به مې درباندي کتلی وای
او يا به مې دومره ډبولی وای لکه د پېشلمي ډوول، اوس دې سر خلاص شو؟
خبريال: هو سر مې خلاص شو.

د چونگښو آچار

سوسيالستي برېتونه

جهادي معده

د مقاومت کولنگ

د موچي تار

ډيموکراتيک پرتوگ

د جنسي تېري ضد ډال

د چونگوشو آچار.

دا اثار په يوه مجلې تالار کې د ليلا مېر لپاره پر يوه لوی مېز ايښودل شوي او حاجي غټ ماما د مېر شاته ولاړ و. مخ ته يې مېلمانې پر چوکيو ناست او د شا په قطار کې خبريالان ولاړ ول.

د دې اثارو رانيولو لپاره گڼ شمېر سياستوال او تاريخي اثارو مينه وال راغلي ول. د پلچرخي له زندان څخه يو شمېر مشهور غله او جنايتکاران هم په ضمانت راوستل شوي ول، په مېلمنو کې بهرني مېلمانې هم ول چې ډېری يې ښځې وې. حاجي غټ ماما په داسې حال کې چې پرتوگانې يې تر لمنې يوه لوېشت راوتلې و، مايکروفون راپور ته کړ او په جگ اواز يې وويل: درنو مېلمنو، آغلو او ښاغلو! ليلا مېر پيل کېږي، زه هر جنس راپورته کوم او ځانگړتياوي يې درته وایم، زما شا ته پر لويه پرده يې انځور هم ښه لوی او روښانه ليدلای شئ.

بيا يې يوه وچه کلکه کڅوړه راپورته کړه، خوله يې وپړه کړه او په جگ اواز يې وويل: ها دا دی وگورئ! دا د يوه مرحوم جهادي رهبر وچه معده ده. که څه هم په ظاهره يوه لوېشت ښکاري، خو په حقيقت کې تر ارام سمندر هم لويه او ژوره

ده. دا معده خورا ډېر کمالونه لري. يو کمال يې دا دی چې هيڅ نه ډکېږي. که د ټول افغانستان کورونه، ځمکې، موټرونه او ټولې نړۍ ډالر ورواچول شي، نو گرسره پکې معلومېږي هم نه.

بل کمال يې دا دی چې د ايکسرې شعاع نه ځنې تېرېږي، دې مرحوم رهبر په ژوند کې څو واره اروپا او امريکا ته تاريک پکې تېر کړي دي. دا معده د قاچاقو لپاره ډېره ښه ده، د افغانستان ټول تاريک په يوه وار پکې قاچاق کېدای شي، بيه يې يو ميليارډ امريکايي ډالره ده.

يوه بهرني سړي لاس پورته کړ، ويل زه يې رانيسم، ورپسې نورو مېلمنو يې لوړې کړې، دوه ميليارده، درې ميليارده، څلور ميليارده... لس ميليارده.

يو سړی چې وچ مغزی او نری کړه پزه يې درلوده، برگ دسمال يې په غاړه کې اچولی و، په قهر له ځايه پورته شو: ((دا اثر د چا پلار هم نه شي رانيولای، موږ جهاد او مقاومت کړی دی، دا معده زموږ حق دی، زه چا ته اجازه نه ورکوم چې بيه يې نوره لوړه کړي، زه يې رانيسم)).

له دې خبرې سره سم يې ورمنايه کړه، راواخيستله او بيرته پر خپل ځای کېښناست. په دې وخت کې يوه بل نري پزي ځوان چيغه کړه: ناره تکبير! خو چا سپون هم ونه واهه، يوازې د شا په صف کې يوه سړي کرار وويل: باوووو! وروسته حاجي غټ ماما يو څيري او سوری سوری پرتوگ راپورته کړ، په جگ اواز يې وويل: ها دا دی وگورئ! دا پرتوگ ډېر زوړ او شوږېدلی دی او د پرتوگابن پر ځای کشک وراچول شوی دی، خو که له کمالونو يې خبر شئ، نو د ايمان په بيه به يې هم رانيسئ.

دا ډيموکراتيک پرتوگ دی چې څو زره کاله پخوانی دی او له لرغوني يونان څخه راوړل شوی دی. يو کمال يې دا دی که چا واغوست، بيا که هر څومره ډېر جنايتونه وکړي، نو د خلکو زړه ته نه لوېږي، عام خلک فکر کوي چې دا سړی جنايت نه، بلکې عبادت کوي، ټول بد کارونه يې عالمانه او ستره فلسفه ورته ښکاري، که چا دا پرتوگ اغوستی وي، نو د دنيا هيڅ يو قانون او محکمه يې نه شي محاکمه کولای.

بل کمال يې دا دی چې سونډ پروف دی، هر چا چې واغوست بېغمه دي يې ولي، ملت يې نه اوري او نه يې بد بوی احساس کولای شي. دا پرتوگ يوازې په افغانستان کې لسگونو وزيرانو، سلگونو واليانو او زرگونو رئيسانو اغوستی دی، ډېره ښه نتيجه يې ورکړې ده، د سياستوالو لپاره ډېر گټور دی. څرنگه چې دا پرتوگ ميليارډونه پيسې گټلای شي، نو بيه يې په لس ميليارډه ډالره پيل کوو. د کابل بانک يو په ونه ټيټ او بيلر غونډې سړي له لاس پورته کولو سره سم د ستيج خوا ته ورمنډه کړه، په لاره کې يې داسې نارې وهلې: ((دا پرتوگ زما دی، اول ما اغوستی دی، دا زما حق دی، ولاکه يو سينټ لا ورکم...)). د حاجي غټ ماما له لاسه يې پرتوگ کش کړ او ژر ژر يې پر خپل کڅوړه پتلون سربېره واغوست.

له دې سره سم ټولو مېلمنو په يوه اواز چيغې کړې: ((هو تاسې رښتيا واياست، دا پرتوگ ستاسې حق دی، تاسې يو سپېڅلی انسان ياست، کابل بانک بل چا چور کړ، پر تاسې ناحقه د غلاتو پورې شوی دی. بايد تاسې ته دا پرتوگ وړيا درکړل شي)).

تالار د خلکو چکچکو، شپېلکيو او شور پر سر واخيست. حاجي غټ ماما په لکه غاړه او وياړ سره وويل: ((گورئ زه رښتيا وایم، د دې پرتوگ کمال مو وليد که نه؟ دې سړي چې پرتوگ واغوست اوس يې څوک بيخي پېژني نه چې دا د کابل بانک غل دی. زه باور لرم چې دا ښاغلی به له دې ځايه پلچرخي زندان ته نه، بلکې سيده به ارگ ته ځي)).

د مخ په ليکه يو لوېشتکی او پنډوگي سړی چې گيل ماله کړې لنگوټه يې تړلې وه، په ماته گوډه پښتو چيغه کړه: ژوندۍ دي وی ډيموکراسي، تل دي وي د افغانستان خپلواکي ... په دې وخت کې د غونډې برخه والو يو بل ته په حيرانۍ سره وکتل، په تالار کې ورو ورو بونگي پيل شو: ((کومه ډيموکراسي؟ کومه خپلواکي؟ دا سړی څه وايي؟ زه خو هيڅ پوه نه شوم)).

د خلکو شور لا پوره نه و ارام شوی چې حاجي غټ ماما يو نری تار راپور ته کړ او په موسکايې وويل: ((ښايي تاسې به دا ارزښتناک اثر سم نه وينئ، دا د موجي ساده تار دی، خو خورا ډېر کمالونه لري، په دې تار زرگونه انسانان پر نس حلال شوي دي.

کمال يې دا دی چې په ناریه او جارحه وسلو کې نه راځي، له همدې امله جواز ته هم اړتيا نه لري. تر ټولو ستر کمال يې دا دی چې په دې تار هر څوک حلال شي، نو هغه کافر بلل کېږي، که خپل سکه مسلمان ورور هم ورباندې حلال کړې، نو امريکايي، انگرېز يا بل کافر بلل کېږي، له دې تار سره زرگونه فتواگانې تړلي دي.

په دې وخت کې يو انگرېز جنرال اوچت شو او په جگ اواز يې وويل: ((دا تار زموږ دی او د بریتانيې په شاهي کورنۍ پورې اړه لري، خو کاله مخکې زموږ

ملکې يوه پاکستانی جنرال ته امانت ورکړې و، خو پاکستانی جنرال ویل چې زما څخه القاعده وو غلا کړ، دا دی اوس مې پیدا کړ. حاجي غټ ماما به ما ته هم دا تار وړیا راکوي او هم به راته وایي چې دا تار چېري و، له چا څخه یې تر لاسه کړ او څنگه یې تر لاسه کړ؟

د دې پر ځای چې انگرېز سټیج ته ورشي، حاجي غټ ماما پر څلورو ورغی او تار یې بهرني جنرال ته ورکړ. له دې سره سم هر چا یو وار د موچي نري تار ته وکتل او بیا یې په بېخوندۍ پر خپله گېډه لاس تېر کړ، ورسره سم په تالار کې بد بوی شو، د غونډې برخه والو یو وار شاته وکتل او بیا یې خولو ته د سملونه ونيول. تر څو ثانیه چوپټیا وروسته حاجي غټ ماما یو کولنگ راپور ته کړ او په لوړه اواز یې وویل: ((وگورئ دا یو عادي کولنگ نه دی، دا د مقاومت کولنگ دی چې په فرانسه کې په خاص فرمایش جوړ شوی دی، خورا ډېر کمالونه لري، په دې کولنگ د افغانستان د قیمتي ډبرو خورا ډېر کانونه را ایستل شوي دي، همدا اوس یې هم د بدخشان د لالونو، زمردو او لاجوردو بوی ځي. تر ټولو ستر کمال یې دا دی که هر چا رانیو، نو سمدلاسه ملي قهرمان کېږي)).

تر څو چې حاجي غټ ماما نور څه ویل، نو یوه ځوان یې کولنگ له لاسه وکینس او ویې ویل: ((دا کولنگ زموږ څخه ورک شوی و، هیڅوک یې نه خرڅولای او نه یې رانیولای شي، دا کولنگ زموږ دی)). د غونډې برخه والو یوه او بل ته وکتل، خو څه یې له وسه پوره نه وه.

بیا حاجي غټ ماما یو لوی پولادي ډال یا سپر راپور ته کړ، د سترگو تر کونجو یې بهرنیو بڼو ته وکتل او په موسکا یې وویل: ((دا د مدني فعالیت ډال دی او یوازې یې مدني فعالان رانیولای شي. دا ډال خورا ډېر کمالونه لري، مثلاً که

څوک يې د مخ او شا له خوا د شرم په ځای پورې وتړي، نو هيڅوک جنسي تېری نه شي ورباندې کولای.

بل لوی کمال يې دا دی که کومې مېرمنې د شرم په ځای پورې وتاړه او يوازې يو وار په ښار کې لوڅ مخ وگرځېده، نو د نړۍ هر پرمخ تللی هيواد ډېر ژر تابعيت ورکوي، خو يوه کمزوري لري، هغه دا چې د ملا لنډي د جنسي تېري مخه نه شي نيولای، نو هر چا چې دا سپر په ځان پورې وتاړه بايد ډېر ژر له افغانستان څخه اروپا يا امريکا ته ولاړ شي، بيه يې يو لک ډالر ده، خو دا ډال يوازې مېرمنې او همجنس بازان رانيولای شي)).

مېرمنو لا لاسونه نه وه پورته کړي چې د غونډې ټولو افغان برخه والو لاسونه پورته کړل. په دې وخت کې يو سپين ږيري سړی په ژړا له ځايه پورته شو او په عاجزۍ يې وويل: ((زه دومره پيسې نه لرم چې دا ډال رانيسم، خو ډېر ضرورت ورته لرم، ټوله نړۍ خبره ده چې څه موده مخکې د حکومت يوه لوړ پوړي چارواکي جنسي تېری راباندې وکړ، هيله لرم چې دا ډال ما ته وړيا راکړي)).

په دې وخت کې يوه سړي خپل څنگ ته ناستي د يوې بهرنۍ مېرمنې پر لوڅ ورانه لاس تېر کړ، هغې په لوړ اواز چيغه کړه: ((هللی ما وژغورئ! دا سړی غواړي چې پر ما جنسي تېری وکړي)).

يوې افغانې مېرمنې خپله لنډه لمن پر ورنو ورتوله کړه او په ژړا يې وويل: ((زما څخه څو واره د جنسي تېري غوښتنه شوې، خو ما نه ده منلې، زه ډارېرم چې اخير به جنسي تېری راباندې وکړي، هيله ده چې دا ډال ما ته راکړي)).

يوه بهرني ډيپلوماټ په جگ اواز چيغه کړه: ((دا مېرمن ښه وايي! ښځو ته بايد لومړيتوب ورکړل شي، بايد دې ښځي ته ډال بېخي وړيا ورکړل شي، که نه

ورکول کېږي موږ انتقاد کوو چې په افغانستان کې ښځو ته حقوق نه ورکول کېږي)).

حاجي غټ ماما هيڅ و نه ويل، مېرمن ولاړه شوه، ډال يې واخيست، د شاله خوا يې په ځان پورې وتاړه او سيده له تالاره ووته.

د حاجي غټ ماما بربټونه راڅوړ او تندي يې تريو شو، څه يې و نه ويل، خو ژر يې ځان کنټرول کړ، مصنوعي موسکا يې پر لويو شونډو خپره شوه، بيا يې د نسوارو يو دېلی (قطی) راپور ته کړ، خلک حيران شول چې دا به څه شی وي؟ ټولو څير څير کتل چې اوس به له قطی څخه څه شی راوباسي، خو حاجي غټ ماما دا شيبه لنډه کړه او په جگ اواز يې وويل: دا د بربټو يو تار دی، خو ډېر قيمتي تار دی، يوه شاگرد له خپل رهبر له بریت څخه کښلی، بيا اروپا ته وړل شوی او هلته د سوسيال په مقدسو اوبو اووه واره پرېولل شوی دی.

دا وېسته هم ډېرې گټې لري. يوه گټه يې دا ده چې څوک يې د سوسيال په اوبو اووه واره پرېولي او بيا هغه اوبه وڅښي، نو ټول پخواني چپي افکار يې له حافظې څخه پاکېږي، په اتومات ډول ليبرال ځنې جوړېږي، آن دا چې (کارل مارکس) د (ادم سمیت) په بڼه ورته ښکاري.

بل کمال يې دا دی چې په هر سياسي قالب کې جوړېږي او هيڅ وخت يې لاس نه بندېږي، د دې تار بيه لس ملیونه ډالره ده.

په دې وخت کې تالار د (هورا) نارو پر سر واخيست، يوه بربټور سپين ږيري ناره کړه: دوولس ملیونه، پنځلس ملیونه، شل ملیونه...) د بربټ بيه وار په وار پسې لوړېده، خو يو ډنگر بربټور جنرال چې بربټونه يې تازه تور کړي، په احساساتي او رېږدېدلي اواز وويل: دا بربټ زموږ د رهبر فکري ميراث او زموږ حق دی،

مور پيسې نه لرو، زه دلته د ناټو له قوماندان جنرال کريستل څخه هيله کوم چې مور ته د دې بربټ پيسې راکړي، ځکه مور خپله لاره پرې ايښې او اوس مو د دوی د غواټی په خوله کې دی. د ناټو جنرال هم د (هو) په ډول سر وښور او ده حاجي غټ ماما هم تار ډنگر جنرال ته ورکړ.

تر دې وروسته حاجي غټ ماما يو سريوښلی حليې قطی راپور ته کړ او بيا يې په خدا وويل: دا د چونگنبو آچار دی چې سياسي نوم يې (گلوبل آچار) دی او خورا ډېرې گټې لري، په تېره بيا د پيسو گټلو لپاره ډېره ښه وسيله ده، د سياسي سوداگرو لپاره ډېر گټور دی.

دا آچار که هر چا وخوړل، نو سمدلاسه به د چونگوبنې په شان ژوند ورته اسانه شي، لکه چونگوبنه چې (ذوحیاتين) حيوان دی، يانې هم په اوبو او هم پر وچه ژوند کولای شي، دغه سړی به بيا (ذوتابعتين) شي، هم به په خارج او هم به په افغانستان کې ژوند کولای شي. کورنۍ به يې له افغانستان څخه دباندې ارامه او خوندي وي، خو دی به دلته ولسمشر، وزير يا رئيس وي، بس دلته به يې گټې او په بهر کې به يې خټې.

بل کمال يې دا دی چې که په هر څومره غلا، چور، رشوت او فساد کې لاس ولري، نو د افغانستان عدلي او قضايي ارگانونه يې نه شي تعقيبولای، ځکه چې بهرنی تابعيت لکه د پير سوتي بابا تاويز له هرې بلا څخه يې ساتي. د دې آچارو بيه لس ميليونه ډالره ده، گورئ دا چانس له لاسه مه ورکړئ! که يوه پروژه مو واخيسته، نو سل ميليونه پکې گټلای شئ! هلئ واخلي!

په تالار کې شور جوړ شو، بيه په هره ثانيه کې پسي لوړېده: دوه ميليونه ډالره، درې ميليونه ډالره، پنځه ميليونه ډالره، لس ميليونه ډالره... سل ميليونه ډالره! په دې

وخت کې د خلکو خبرې غلي شوې. غټ ماما وويل: ((سل ميليونه ډالره والا د چونگوبښې آچار وگټل، ورته مبارک دي وي)). په دې وخت کې د خلکو په منځ کې يو فولبرايتډر ځوان په چټکو گامونو راتېر شو او د چونگوبښو آچار يې واخيست.

حاجي غټ ماما په جگ اواز وويل: درنو آغلو او ښاغلو! ليلام پای ته ورسېد، خو يوازې درې آثار پاته دي، دلته زما سره شپږو نفرو خپل نومونه ليکلي او وايي چې دوی د دې اثارو مينه وال دي، هيله ده چې نور مېلمانه ولاړ شي او يوازې دي هغه مېلمانه پاته شي چې زه يې نومونه وایم.

سبا په ورځپاڼو کې ليکل شوي وه چې د افغانستان يو څو سياستوالو د افغانستان خپلواکي، ملي غرور او تاريخ پر پرديو باندې يوازې په څو ميليونو ډالرو خرڅ کړل. ورځپاڼې په بازار، کوڅو، دوکانونو، دفترونو او کورونو کې لاس پر لاس وگرځېدې، ټول ملت خبر شو، خو نه چا مدني حرکت، نه لاريون، نه اعتصاب، نه انتقاد او نه هم تشه گيله وکړه، ځکه چې ضميرونه يې سياسي مشرانو خرڅ کړي ول.

د تخرگ وېستان څنگه

په تاريخي اثارو کې شامل شول؟

د مظاهره چيانو په مخکې څو خلک په منډه روان ول، سترگې يې تر دوو غوږو پورې تورې کړي، رنګارنګ دسملونه په لاسونو کې نيولي، ږيرې په نکريزو سرې کړي او دومره اوږدې تسبيح يې په غاړه کې وې چې د نامه له غوتې سره لگېدلې او سړي ته يې د آتن دا نارو وريادوله:

آتن مې د بوري نجوني کوينه

پر ملا کبرې وږې شي

امېل يې د نامه غوتې وهينه

د مظاهره چيانو دا ډلگۍ خورا ځلانده او برېښنده ښکارېدله، سړي فکر کاوه چې زيارت راروان دی. يو بوډا مظاهره کوونکی چې تر خوله يې ځگونه بادېدل او پر ږيره يې نسوار پراته وه په ژپړغوني اواز چينې وهلې: ((مرګ پر حکومت، مرګ پر کافرانو، موږ به د خپل پيرگل کسات خامخا اخلو)).

ما د رسنيو کارډ په غاړه، مايک په لاس کې نيولی او عاجز د سپرک پر غاړه ولاړ وم. يوه سپين ږيري ته مې اشاره وکړه چې خپل نظر راته ووايي. سپين ږيري هم لکه مست اوبښ په غږومبي زما مخ ته ودرېد. ما ويل بابا ولې مو مظاهره کړې ده؟ سپين ږيري د خولې ځگونه په زرغونه دسمال پاک کرل او په لوړ اواز يې وويل: ((د پيرگل سپکاوی شوی دی، د هغه مبارکه ږيره او څڼي يې ورخړيلي دي)).

په دې وخت کې له مظاهري څخه يو بل سړی هم راجلا او زما خوا ته راغی. دا سړی چې ښکلې دريشي يې اغوستې، ږيره او برېتونه يې پاک خړيلي وه د بوډا خبرې پرې کړې: ((دا پير صاحب زرغون شاه نومېده، تل به يې زرغونه کالي اغوستل، اوږده ږيره، بېرې څڼي او لوی برېتونه يې درلودل، کټ مټ (کارل مارکس) ته ورته و. دا دوه سمبولونه په افغانستان کې د دوو لويو سياسي

آیديالوژيو د نژدېوالي او پخلاينې سمبول و چې يو سوسياليزم او بل اخوانيزم دی. ده موږ ته دا درس راکاوه چې يو مجاهد رهبر چې د تحصیل کولو په جرم به يې د نجونو پر مخونو تېزاب ورشیندل، نن يې خپله لور ماډله ده او دی يې وياړ بولي او هغه برېتور کمونيست چې خلک به يې د (بي بي سي) راډيو د خبرونو اورېدلو په تور وژل، نن غربي ډيموکراسۍ ته مست آتن کوي او په لندن کې خورا په خوند خوند سوسيال خوري)).

د پېښې په اړه په سيمه کې يوه عيني شاهد راته وويل: ((زرغون شاه ملنگ يو لېونی و، نه يې خبرې کولې، نه چا پېژانده او نه يې چا عبادت ليدلی و، هيڅوک نه پوهېده چې دا سړی مسلمان او که کافر دی. خو کاله کېدل چې د خښتو په يوه کنډواله بټۍ کې اوسېده، خلکو به له زړه سوي څخه ډوډۍ ورکوله)).

دا جنجال هغه وخت راپيدا شو چې زرغون شاه ملنگ ناروغ او يوه خواخوږي سړي ډاکټر بشير زړه سواند ته بوت. په دې اړه ډاکټر بشير زړه سواند وايي: ((ما چې زرغون شاه ملنگ معاینه کړ، نو په سر او ږيره کې يې خورا ډېرې دانې راختلې وې، د دې لپاره چې ښه درملنه يې وشي بايد ږيره، برېتونه او د سر وېښتان مو يې ورخړيلي وای. د دې کار لپاره مي نايي ته واستاوه، خو زرغون شاه ملنگ لا بيرته زما کلينیک ته نه و راستون شوی چې څو نفره سوتي په لاس کلينیک ته راغلل او زه يې وډبولم)).

په دې اړه د اطلاعاتو او فرهنگ وزارت له خوا په يوه خپره شوې خبرپاڼه کې راغلي: ((د زرغون شاه ملنگ په وېښتانو کې داسې سپرې اوسېدلې چې په تاريخي اثارو کې گڼل کېدې، داسې بل ځای نه موندل کېږي او دا يې اخيری نسل و. ډاکټر بشير زړه سواند يو تاريخي اثر ضايع کړی دی، له همدې امله موږ له پوليسو څخه غوښتنه کوو چې ډاکټر بشير زړه سواند ژر تر ژره ونيسي او

څارنوالۍ ته یې معرفي کړي. باید خلک پوه شي چې کوم شيان تاریخي اثار گڼل کېږي. نوې لرغونپوهنه وایي که چا د یوه کال لپاره د خپلو تخرگونو وېښتان و نه خریل بیا حق نه لري چې ویې خريي، ځکه چې اوس د تخرگ وېښتان هم په تاریخي اثارو کې گڼل کېږي)).

د راپورونو له مخې نن پولیسو د نایي پر دوکان چاپه وهلې ده. د پولیسو هدف دا و چې د زرغون شاه ملنگ خریلي وېښتان راواخلي او د اطلاعاتو او فرهنگ وزارت ته یې وسپاري، خو نایي تر چاپې مخکې خپل دوکان جارو کړی او د دوکان ټول خریلي وېښتان یې پر ډېران غورځولي ول.

تر دې اخ وډب وروسته گڼ شمېر ولسي خلکو ته د خپل وجود د اضافي وېښتانو په اړه اندېښنې پیدا شوي دي. د سپین گل په نوم یو شپون وایي: ((خو کاله کېږي چې تر نامه لاندې او تخرگ وېښتان مې د ډېر مصروفیت له امله نه دي خریلي او اوس سخت څنې په تکلیف یم، خو ډارېرم چې دا وېښتان هم د حکومت ملکیت نه وي)). خو د زرغون شاه ملنگ پر سر راپورته شوي جنجالونه ناڅاپه هغه وخت ارام شول چې د امریکا د فرهنگي میراثونو ادارې رئیس (مایکل سمپل) د افغانستان د ځینو سیاسي مشرانو د جسدونو رانیولو اعلان وکړ.

ښاغلي سمپل وویل: ((د دې کار هدف دا دی چې د دې ډول سیاسي مشرانو په مغزو کې د انسانانو د لومړي نسل حجرات تر اوسه پورې هم ژوندي پاته دي. دې سیاسي مشرانو که څه هم په یوویشتمه پېړۍ کې ژوند کړی، خو فکرونه یې کټ مټ لومړنیو انسانانو ته ورته ول، کېدای شي دا حجرات زموږ سره په څېړنو کې مرسته وکړي، موږ به د دې جسدونو په مرسته وکولای شو چې د لومړنیو انسانانو جسمي او ذهني جوړښت په دقیق ډول مطالعه کړو.

حاجي غټ ماما د چرگ پښه په لاس کې نيولې او غوږونه يې د اذان لپاره د مسجد خوا ته څک نيولي ول. د چرگ غوږي يې د لستوني له لارې تر څنگلو پورې ورسېدل، خو د اذان درک نه و، اخير يې زړه تنگ شو، کړکۍ ته ورولاړ شو او پورې غره ته يې وکتل، لکه مست اوبښ غرومب يې وهل: ((ياره يو خو دا زموږ ملايان هم ولاکه په وخت پوهېږي، په خداى سم دم ماښام دى)). له دې خبرې سره سم يې د چرگ پښه خولې ته ورواچوله، لکه څرمښکۍ چې مچ ونيسي په يوه سا يې تر ستوني تېره کړه.

په دې وخت کې يې ځوانانو زامنو او مېلمنو هم پر دسترخوان بريد وکړ، په څو شېبو کې پر دسترخوان يوازې هډوکي، د مېوو پوستکي، د څښاک تش بوتلونه او د خوراک تش لوبښي پاته شول، د دسترخوان په يوه څنډه کې د پاکستانى (روح افزا) يو گلاس چپه شوي سره شربت لکه سرې وينې ډنډ ولاړ ول، دسترخوان داسې ښکارېده لکه تازه چې چاودنه شوې او هرې خوا ته غوښي، هډوکي او وينې ښکاري.

دسترخوان لانه وټول شوى چې حاجي غټ ماما پر توشکه اوږد وغځېد، داسې ښکارېده لکه مردار شوى خر چې پېسېدلې وي، پر لويه خېټه يې لاس تېر کړ او لکه د غوا رېمباره يو لوى ټېغ يې وکښ، تر نامه لاندې يې لمن جگه ښکارېده، لکه د چرگ پښه چې يې تر نس راوتلې وي، څو دقيقې همداسې ستوني سټخ پروت و او بيا په تکليف راپورته شو، پر خېټه يې لاس تېر کړ او دسترخوان ته يې وکتل: ((ياره قربان يې شم رښتيا چې روژه د برکت مياشت ده، په خداى که مې تر روژې مخکې په دريو وختو کې دومره ډېره ډوډۍ خوړلې وي لکه نن په روژه مات چې مې وخوړه، د روژې برکت ته وگوره پخوا به مو ماښام ته يو يا دوه

ډوله خواړه پخول، خو په روژه کې هر روژه مات ته لس ډوله خواړه پخوو، وچې او لنډې مېوې هم دغسې وېوله)).

حاجي غټ ماما ته مخامخ ناست مېلمه خانو لالا چې نسوار يې خولې ته اچولي په کنډو خوله ورغبرگه کړه: ((رشتيا هم روژه ډېره د برکت مياشت ده، په دې مبارکه مياشت کې بازار ته داسې ډول ډول خواړه او مېوې راشي چې سپرې يې گرسره نه پېژني. زموږ د کور مخ ته تازه يو رستورانټ جوړ شوی دی، ياره داسې خارجي خواړه پخوي چې سپرې گوتي ورسره خوري)).

د دې لپاره چې خانو لالا د رستورانټ کيسه ښه په تفصيل سره بيان کړي، د غالی څنډه يې راپورته کړه او نسوار يې توف کړه. ده لا خبره نه وه شروع کړې چې حاجي غټ ماما يې په خبره کې ورولوېد: ((خانو لالا خواړه خو لا څه کوي، دا داسې د برکت مياشت ده چې زموږ د ټول کال گټه يوې خوا ته او د دې مبارکې مياشتې گټه بلې خوا ته ده. زموږ اکثره خوراکي مواد تر وخت تېر دي، ښاروالۍ والا چې راشي يو څه خاوري يې په خوله کې ورواچوو، بيا مو څو مياشتې غوږونه پر ارامه وي، خو قربان يې شم د روژې له برکته د هېچا هم د خوراکي شيانو تاريخ ته نه پام کېږي. زما د يوه کال تر وخت تېر اوږه، غوړي، روب او نور شيان په يوه هفته کې خرڅ شول. په روژه کې نه د چا اعصاب چندان کار کوي، نه دومره حوصله لري چې هر شی سم وگوري او نه يې خوند کتلای شي، موږ هم دغه موقع غنيمت وگڼو او د لسو افغانيو شی په سلو افغانيو خرڅوو، متل دی وايي: پښو پښو ارمان کارئ غالی دي، نو موږ هم خپل ارمان کارو او تر وخت تېر خوراکي مواد ټول په روژه کې خرڅوو، څه وکړو په نورو مياشتو کې گټه نه شو کولای، کله چې روژه تېره شي بيا هر مشتري د پنځو افغانيو پر سر يو ساعت چنې راسره وهي او تاريخ تېره شيان خو بيخي ولاکه پر خرڅ کړې)).

مېلمه چې پر ږيره يې د شنو نسوارو شنو توتيانو سېل له ورايه ښکارېده د حاجي غټ ماما خبره پرې کړه: ((حاجي ماما تا د تاريخ تېره خوراکي موادو او گټې خبره وکړه.

یاره که دا د کفر مکتب نه وای هره میاشت به مو د روژې په ډول گټې کولای، اوس خو چې چا یو صنف مکتب هم ویلي وي، نو د خوراکي شیانو پر قټۍ په تاریخ پسې گرځي، که د خوراکي موادو پر یوې قټۍ یې تاریخ ته پام شو، نو ټول ښار خبروي)). خانو لالا خبره اوږدوله خو حاجي غټ ماما چې برېتونه یې په آمو لړلي وه خبره ونيوله: ((ستا خبره دې په گل بدله وي زه به ستا تر خبرې پورې یوه کیسه درته وکړم. وایي یو چاله خرې سره دا درنه معامله کوله چې د کلي ملک ورباندې راغی. درنې معاملې والا چې هر څه زاری وکړې چې چا ته مه وایه، خو ملک ویل خدای یو مالگې تروې دي که دې داسې پر ارامه پرېږدم، خو یوه ځواني درسره کوم، هغه دا چې کلي درخبر کم او که تور سردار؟ درنې معاملې والا ویل کلي خبر که، خو تور سردار مه راخبروه، ځکه چې هغه ناځوانه ښار هم راخبروي، نو مطلب مي دا و چې اوس بیا دا غم لړلی فیسبوک پیدا شوی دی، که یو شی دي گران خرڅ کړ او یا یې تاریخ تېر و، نو خلک لکه تور سردار ښار خو څه کوي چې ټوله دنیا درخبروي، خو د روژې داسې برکت دی چې د هر چا سترگي عین و غین وي، هر سړی کوشنې کوي چې ژر یو شی رانیسي او ځان تر کوره پورې ورسوي، په تاریخ پسې یې نه گرځي، په روزگان کې زما یو دوکاندار مشري دی، نن راغلی و یو موټر تر وخت تېر پنجابي اوږه مې پر یوه ځای ورباندې خرڅ کړل، ما ویل یاره رښتیا چې روژه د برکت میاشت ده، که روژه مبارکه نه وای دا اوږه به مې پر چا خرڅولای)).

په دې وخت کې د حاجي غټ ماما په نس کې د غایطه موادو یو لوی پان ونږېد چې گرمب یې ټول مجلس واورېد. لکه غوا ته چې ډول ووهې د حاجي غټ ماما سترگې رډې راوختلې، د دې لپاره چې د مجلس پام بلې خوا ته واړوي ولاړ شو او د خونې تر کږکۍ لاندې یې وکتل. تر پنځه پوړیز کور لاندې یو څو ډنگر او سپره ماشومان پر انبار (ډېران) باندې لڅې پښې گرځېدل او په چټلیو کې یې خواږه لټول.

ډيموکرات خر

دا د برابر زیو قومي شورا خانگړې غونډه وه چې مشري یې (آس بلو) کوله. تر ډوډۍ خوړلو وروسته آس بلو په خپلو غوړو گوتو اوږده بریره خلال کړه، لکه د غوايي رمباره لوی تیغ یې وکینس او بیا یې د غونډې برخه وال مخاطب کړل: ((ټول قومونه غواړي چې د ولسمشرۍ لپاره کانديد ولري، متل دی وایي: خر چې تر خره پاته شي لکی یې د پرې کېدو وړ ده. تاسې وواياست چې موږ تر چا پاته یو؟ باید موږ هم د ولسمشرۍ لپاره کانديد ولرو)).

تر دې وروسته (د خټو چاچا) په داسې حال کې چې په یوه لاس یې خپله واگه پرتوگابښ ورتول کړ او په بل لاس یې پزه پاکه کړه، د آس بلو خبره ورغبرگه کړه: ((حاجي وزير صاحب ښه وایي، هیڅوک د چا غم نه دی اخیستی، انتخابات انتخابات نشته، هر څوک خپل جیب ډکوي، زه وایم یارانو که پیسې گټئ، نو دغه یې وخت دی، بیا په خدای که دغسې موقع پیدا کړئ! یو څوک به کانديد کړو، بیا به یې یوه ښه غوښتن او شتمن کانديد ته تېر کړو، انتخابات خو دغه کار دی چې تېر شه، راتېر شه، وایي، واوږه راواوږه، غنچه گلونه راوږه. ټول خلک دغه کار کوي، موږ به یې هم وکړو)).

(سرفیکول ماما) لمن پر زنگنو ورکش کړه، اواز یې لکه نرېڅۍ نری کړ او بیا یې په فاتحانه انداز وویل: حاجي والي صاحب ښه خبره وکړه، خو دا کار دومره اسانه هم نه دی، هوښیاري غواړي، ژبه غواړي، تعلیم غواړي، زور غواړي، له خارجیانو سره انډیوالی غواړي، که دغسې وړ څوک په موږ کې شته بسم الله کړئ!!).

د سرفیکول ماما خبره لا نه وه خلاصه شوې چې (آکوک لالا) یې خبره ورپرې کړه: ((وا وروړه موږ تر چا کم یو؟ که د زور کار وي په زور یې ورسره معلوموو،

که لوچگي وي، لوچگي ورسره کوو، په رمبکي او خاشپاشک کې هم تر چا کم نه یو، وایم په هره لاره یې ورسره معلومو)).

(مار آغا) چې تر دې مهاله یې لکه وری په مېوه دانۍ کې نرۍ خوله وهله او د نخودو کړپي یې ټول مجلس اورېد، سر راپورته کړ: ((ښه سمه ده، داسې یې وبولئ چې په قوم کې مو یو ښه پهلوان او مناسب کانديد پیدا کړ، که خرڅ نه شو، بیا به څه کوو؟)). (کمیس رحیم) چې لمن یې لکه د طاوس لکۍ نیم متر مخ ته غوړېدلې پرته او د نسوارو د قطۍ په هېنداره کې یې خپل برېتونه سمول په ډډ اواز وویل: ((یاره حاجي وکیل صاحب په خدای بیخي د چوغکي (مرغۍ) زړه دي دی، انسان خو پرېره، نور قومونه شین خر کانديد کړي، څو کاله وروسته خیرالله خان ځنې جوړ شي، ته وایې که خرڅ نه شو بیا به څه کوو؟ ولې به نه خرڅېږي؟ په خالق تعالا چې په لس چنده گټه یې درخرځ کړم، ښه اوس پر دې موضوع خبرې وکړئ چې څوک به کانديد کړو؟)).

(حاجي خر سردار) لکه مار چې چونگوبڼه تېره کړې او په ستوني کې یې بنده وي، په پرسېدلي ستوني وویل: ((حاجي کوکو ماما به کانديد کړو، هم یې وزارت کړی دی او هم سواد لري)).

(صوفي تورک ماما) مخ ته پرته توفدانی ورپورته کړه، نسوار یې توف کړه، په سپینه بڼه ږیره کې یې لکه شنه توتیان چې ناست وي، د نسوارو څو ټوټې ښه روښانه برېښېدلې، په جگ اواز وویل: ((وا وروړه تاسې ولې ځان خطاباسی، زه دا منم چې حاجي کوکو ماما هم دینداره سړی دی، هم سواد لري او هم په سیاست پوهېږي، خو هغه کله پر بل کانديد خرڅولای شو؟ هغه زموږ شورا ته نه راځي، هغه په دې شورا گرسره شرمېږي، وایي دا قومي شوراگانې افغانان سره

وېشي او د قومي دلالانو د شخصي گټو دوکانونه دي، که زما خبره منی تر دې سړي به تېر شو، پر یوه بل چا به لاس کښېږدو)).

(حاجي غټ ماما) چې تر دې مهاله یې خبرې نه وې کړي، یو ځل د شاخوا ژر ژر وگړوله او بیا یې مجلس مخاطب کړ: ((زه خو چې مجلس ته گورم کاندید نه لرو، خو باید سر سره خلاص کړو، اصلي خبره دا ده چې موږ نه پاچهي گټو او نه یې گټلای شو، موږ غواړو چې هم موږ یو څه مشهور شي او هم یو څو غیرانه پیدا کړو، ښه نو چې پیسې پیدا کوو، بیا یې زما چم زده دی. زه له بدو سترگو دې خوندي وي یو زوړ خر لرم، نن مې یو زرنج هم رانیو، زرنج تر خره هم ډېر بار وړي او هم بې مصرف کم دی، نو خر بېکاره دی، راشئ چې دا خر کاندید کړو)).

پر دې خبره ټول مجلس وخنډل. شاگل ماما چې په دې وخت کې یې بادرنګ خوړل دومره په زوره وخنډل چې تر پزه یې لوی سغولی راووت، خو ژر یې په لمن پاک کړ. په دې وخت کې (چاچا ملنگ) چې تازه یې په (پیپسی) لاسونه پرېولي او د سگرېټي بوی یې د ټول مجلس تر سرې شو، مجلس ته راغی، یوه پنډه بالښت ته یې تکیه وکړه او بیا یې وویل: ((زه خو اوس مجلس ته راغلم، بس یوازې مې د خره خبره واورېده، زه د خره په کاندیدۍ کې ستاسې ملگری یم، زه ښه پوهېږم چې دا انتخابات نه دي سمه خربازي ده، خو که نور قومونه انسانان کاندیدوي او موږ خر کاندید کړو خلک به څه وایي؟ حاجي مولوي صاحب تاسې د خره په باره کې څه نظر لرئ؟)).

(حاجي ملا غور اخوند) لکه منتر چې پخوي، اول یې څو ثانيې خوله ښوروله، پر خپله لویه خېټه یې لاس تېر کړ او بیا یې په صاف اواز وویل: ((گورئ وروڼو خر په دین کې خورا لوی مقام لري، په قرانکریم کې یې دوه ځله یادونه شوې ده. زمور پیغمبر (ع) هم یو خر ساتلی و چې (يعفور) نومېده. حضرت عذیر (ع)

هم څر درلود او بل دا چې موسی (ع) هم څر درلود، آن دا چې تورات به د همدې څره په وسیله له یوه ځایه بل ځای ته وړل کېده. زموږ په وطن کې هم څرو اسلام ته ډېر خدمتونه کړي دي، له روسانو سره د جهاد پر وخت مجاهدینو وسلې، مهمات او خوراکي مواد پر څرونو باندې له یوه ځایه بل ځای ته وړل)). په دې وخت کې (لنډي اخوند زاده) چینه پر لویه خېټه راټوله کړه، لکه پېشي چې تازه موږک خوړلی وي، پر شونډو یې ژبه تېره کړه او بیا یې وویل: ((سبحان الله! زه خو ولاکه خبر وم چې څر په اسلام کې دومره لوی مقام لري. د حاجي غټ ماما یې کور ودان چې د قوم لپاره دومره لویه قرباني ورکوي، خو زه هم یوه اندېښنه لرم، هغه دا چې ایا دا څر به د انتخاباتو کمیسیون راسره ومنی؟)).

حاجي ملا غور اخوند بیا د خبرو نوبت واخیست، تر پخوا ډېر جدي شو، سترگې یې داسې رډې راوختلې لکه غوا ته چې ډوول ووهې، په لوړ اواز یې وویل: ((وا وروره څر څه مشکل لري؟ هسې هم په اساسي قانون کې د ولسمشر لپاره د پوهې او سواد یادونه نه ده شوې، څلوېښت کاله عمر یې شرط دی، هغه خو حاجي غټ ماما وویل چې څر زوړ دی، یانې هغه مشکل هم حل دی، بل شرط یې افغانیت دی، هغه مشکل هم حل وېوله، ځکه چې څر (ټامي) نه، بلکې خپل وطني څر دی. بل دا چې کانديد باید د با صلاحیته محکمې له خوا د کوم جرم په تور نه وي محکوم شوی، نو څر بېچاره به څه جرم کړی وي؟ دلته یوازې د اسلام مشکل پاته دی، په اساسي قانون کې د ولسمشر لپاره یو شرط دا دی چې باید ولسمشر د نورو شرطونو تر څنګ مسلمان هم وي)).

(ډاکټر خلنځی) چې په اصل کې د غواوو ډاکټر و او خلکو په غیاب کې (څر ډاکټر) باله او تر دې مهاله یې یوازې نخود خوړل، بې نوبته خبرې شروع کړې:

((بس هغه چم يې زما زده دی. زما يو زوی لږ لېونحاله دی، موږ يې له نازه (سورلنډی) بولو، داسې لېونی نه دی چې په هيڅ نه پوهېږي، خبرې، خوراک، فيشن ... بس په هر څه پوهېږي، څلوېښت کلن هم دی، خو دا يو مشکل لري چې عقل يې د ماشوم دی. داسې به وکړو چې خړ او زما زوی به چين ته بوزو، هلته به يې عمليات کړو، د خره ماغزه به زما د زوی د سر په کوپړه کې کښېږدو، هغه دی چې د کانديد زور او خويونه به د خره وي، خو رنګ او خبرې به يې د انسان وي)).

خره ډاکټر لا خپلې خبرې نه وې پوره کړي چې حاجي ملا غوړ اخوند دوعا وکړه، ويل بس خدای دي يې د خير کړي، شکر چې موږ هم د نورو قومونو په شان خپل کانديد پيدا کړ.

څو ورځې وروسته حاجي غټ ماما، خر ډاکټر او د قوم څو سپين ږيري په گډه چين ته ولاړل، هلته يې سورلنډي ته د خره ماغزه ورواچول، عمليات بريالي شول او د قوم سپين ږيري بيرته افغانستان ته راغلل. په سبا يې سورلنډی د انتخاباتو کميسيون ته بوت او هلته يې کانديد کړ، لومړی مرستيال يې حاجي غټ ماما او دوهم مرستيال يې لنډی اخوندزاده وټاکل شول.

سبا ته د ورځپاڼو په لومړيو مخونو کې د خړو لوی لوی تصويرونه چاپ شول او دا کار ډېر ستايل شوی و. يوې ورځپاڼې د يوه مدني فعال له خولې ليکلي وه: ((زه د برابرزيو د قومي شورا دا کار ستايم، په افغانستان کې يوازې انسانان نه، بلکې حيوانات هم اوسېږي، موږ خوشاله يو چې اوس په خړو کې هم مدني فعالان پيدا شوي او دا دی خړ يې ولسمشری ته کانديد کړی دی. دا ټول د غربي ډيموکراسۍ برکت دی، که افغانستان ته غربي ډيموکراسي نه وای راغلې، نو خړو به د پخوا په شان زوړ فکر درلودای او له امريکايانو سره جهاد کې به يې هم برخه اخيستې وای، خو شکر دی اوس خره هم ډيموکراټان شوي او له مدني فعالانو سره اوږه پر اوږه مبارزه کوي)).

تياره خوبونه او رانه تعبيرونه

که کوم والي خوب لیده چې برېښنا یې لږ مصرف کړې، خو څو میلیونه افغانۍ بیل ورته راغلی، نو تعبیر یې دا دی چې کار یې لږ او وعدې یې ډېرې کړي دي. که چا خوب لیده چې پلاستيکي ناوکی (نانڅکې) خرڅوي، نو تعبیر یې دا دی چې د (عروج بالفروج) کاروبار ته به مخه کړي، لوني به لوړپوړو دولتي چارواکو ته ورکړي او د خپلو زومانو په واسطه به غټه بلا ځنې جوړه شي.

که د ژبو او ادبیاتو یوه محصل خوب لیده چې پېغمبر شوی، نو تعبیر یې دا دی چې په پوهنتون کې به استاد شي او د ژبپوهنې مضمون به تدریسوي، ټول پخواني ژبپوهان او ژبپوهنه به باطله وبولي او ځان به د ژبپوهنې خاتم الانبياء ورته ښکاري.

که د ولسمشرۍ یوه کانديد خوب لیده چې په مجلس کې یې باد پرې شي او هيڅوک ورباندې و نه ځاندي، نو تعبیر یې دا دی چې په انتخاباتو کې به ناکام شي.

که د ولایتي شورا یا پارلمان یوې ښځینه وکېلې خوب لیده چې خپل زوړ موبایل یې مات کړی او نوی ماډل موبایل یې رانیولی، نو تعبیر یې دا دی چې خپل پخوانی مېړه به له کوره وشړي او پر ځای به یې له یوه نوي، ځوان او صفر کیلومیتر هلک سره واده وکړي.

که یوه جنگي مشر خوب لیده چې په پاکو اوبو کې ولاړ دی، خو د (بې آبی) احساس کوي، نو تعبیر یې دا دی چې خدای به په وطن کې سوله راولي او خلک به نور د ده بابولالو ته غوږ نه نیسي.

که کوم سپین ږيري سیاستوال خوب لیده چې غویي ځنې جوړ شوی، د خپل اخور کونجاړه یې خوړلې او د بل غویي اخور ته خوله ورغځوي، خو خوله یې

نه وررسېري، نو تعبیر یې دا دی چې د سیاسي قدرت لپاره به هر ډول روا او ناروا هڅې وکړي، خو بیا به هم تش لاس پاته شي.

که یوه وزیر خوب لیده چې په دالېز کې مراجعین لیکه ولاړ وي او دی له یوې ښکلي نجلی سره د فیسبوک له لارې مینه ناک چټ کوي، نو مانا یې دا ده چې ډېر ژر به ځان ته د ښایسته سالارۍ پر بنسټ یوه چټه پیغله مشاوره وټاکي او په بهرنیو سفرونو کې به هم ورسره ملګري وي.

که کوم حقوقپوه خوب لیده چې په زانډه بدل شوی او د خپلې اوږدې مښوکې په وسیله له سیند څخه کبان راکاږي، نو تعبیر یې دا دی چې په یوه مهم ولایت کې به د څارنوال په صفت مقرر شي، په یوه میاشت کې به د رشوت له لارې دومره ډېرې پیسې پیدا کړي چې په کابل او دبی کې به ښکلي کورونه رانیسي.

که د پولیسو یوه ظالم قوماندان خوب لیده چې خزدکې (ګونګټې) چټلي په پښو کې نیولې او د ده د موټر له مخکېنۍ ښینې سره لګېري، نو تعبیر یې دا دی چې ظلم به یې نور دوام و نه کړي، موټر به یې پر سړک پر یوه لویه او تکه ژپړه ډبه (بوشکه) وربرابر شي، تر څو چې ملګري یې وررسېري، نو د ده چټلی به مخکې لا خزدکو خپلو خوراکی گودامونو ته وړي وي.

که کوم نارینه محصل خوب لیده چې امیدواره شوی او په روغتون کې یې دوه غبرګولیان بچېان پیدا شوي، نو تعبیر یې دا دی چې لارښود استاد ته به پنځه سوه امریکایي ډالر رشوت ورکړي او هغه به یې مونوګراف له دفاع پرته په پټو سترګو ومني.

که کوم ارشد مشاور خوب لیده چې په زرافه بدل شوی او د ونو د لوړو ښاخونو پانې خوري، نو تعبیر یې دا دی چې په داسې لویو او غوښنو پروژو کې به ونډه

ورورسېري چې د بل چا لاس به نه وررسېري.
که چا خوب لیده چې لېونی شوی، لڅ لغړ ولاړ او خپله چټلي په ډېرو ولي، نو
تعبیر یې دا دی چې درواغ ویل به شروع کړي او دې درواغو ته به سیاسي تحلیل
وايي.

که یوه قومي مشر خوب لیده چې په شنه خره بدل شوی، د خوراک او څښاک
پر مهال د ویالې خرې اوبه نه څښي، خود ډېران وچه چټلي لکه نُقل په خوند
خوند خوري، نو تعبیر یې دا دی چې د خټې مړولو او پیسو لپاره به یوې دولتي
غونډې ته ورشي، په غونډه کې به ټول خلک د ملي سرود د درناوي لپاره ولاړ
شي، خو دی به مړې سترگې ناست وي او دا کار به گناه بولي.

که چا خوب لیده چې د خیاطۍ دوکان لري او یوازې غار غار او څيري پتلونونه
گنډي، نو تعبیر یې دا دی چې په یوه اداره کې به وياند مقرر شي.
که کوم مفتي خوب لیده چې اوبښ ځنې جوړ شوی، نو تعبیر یې دا دی چې په
خپل هیواد کې به هره ورځ د مسلمانانو وژل نه ويني او ورته مهم به هم نه وي،
خو د عراق، سوريې، فلسطين، میانمار او کشمیر د مسلمانانو په خواخوږۍ کې
به تر خوله ځگونه بادوي.

که کوم هلک خوب لیده چې د جراحي عملیاتو له لارې یې ځان نجلۍ کړی،
نو تعبیر یې دا دی چې په فیسبوک کې به د نجلۍ په نوم پاڼه جوړه کړي او
نجوني به غولي.

که چا خوب لیده چې پرتوگ یې ایستلی او پرتوگانښ یې تر سر تړلی، نو تعبیر
یې دا دی چې د ریا او شهرت لپاره به حج ته ولاړ شي، د حج د ټولو مراسمو
سیلفي عکسونه به واخلي او د فیسبوک له لارې به یې خپاره کړي.

ولسمشر خپلې مېرمنې ته څه وويل؟

(ډرامه)

لومړۍ صحنه:

وزير: (په قهر) ته دلته راشه، دا وگوره په دې ورځپاڼه کې څه لیکل شوي دي!

د نشراتو رئیس: (په وراخطیې او بنده بنده ژبه) صاحب تاسې یې راته وښایاست، څه لیکل شوي دي؟

وزير: دا ژورنالستان خو د بیان له ازادۍ څخه دومره ناوړه گټه اخلي چې اوس نژدې دي زموږ پر اوږو راسپاره شي، په وزیرانو پسې خو هره ورځ چټیات لیکل کېږي، اوس یې ولسمشر ته هم لاس ور واچاوه

رئیس: (په عاجزۍ) وزیر صاحب ډېر وبخښئ زه پوه نه شوم؟
وزير: (رئیس ته گوته نیسي) ته څنگه د نشراتو رئیس یې چې تر اوسه نه یې خبر؟

د نشراتو رئیس: (په عاجزۍ) صاحب زما سترگې خو کار نه کوي، عینکې مې هم په شعبه کې راڅخه پاته شوي دي
وزير: (په پټکه) که سترگې دې کار نه کوي، عقل خو به دې کار کوي، دا ټول ستا له لاسه چې اوس ژورنالستان د جمهور رئیس هغه شخصي خبرې هم چاپوي چې په خپل کور کې یې له خپلې مېرمنې سره کړي وي.

رئیس: (په حیرانتیا) څه شی؟ د ولسمشر په اړه یې څه شی لیکلي

دي؟ تاسې يې راته ولولئ!

وزير: (د ملنډو په ډول خاندې) اوس ښه شو، درته لولم به يې هم زه ها؟ (تندی ټکوي) دا زما تور بخت دی چې د نشراتو د رئیس مې نه سترگې کار کوي او نه عقل، ښه سانسور به وکړې ها؟ احمقه راکه ورځپاڼه!

رئيس: (د غوړه مالۍ په ډول) ها صاحب! دا ده ورځپاڼه واخلي! وزير: (د خواشینی په ډول) ډېره د شرم خبره ده، مطبوعات يې وشرمول، دا دی دا وگوره! دلته يې ليکلي چې ولسمشر بي بي ته وويل: ((زموږ دولت د ښځو حقوقو ته ځانگړې پاملرنه کوي)).

دومره سپين سترگي مې په خپل ژوند کې نه وه ليدلې رئيس: (د تائيد په ډول) ياره دا خو يې رښتيا هم چې ډېره بده خبره ليکلي ده.

وزير: (د عينکو له پاسه رئيس ته گوري) بده خبره څه چې بيخي ملي خيانت دی، له خپلې مېرمنې سره خو سپری هر څه وايي، بس دا سپين سترگې ژورنالستان به يې چا پوي؟

رئيس: (نه پوهېږم ژورنالستان څنگه خبر شول چې جمهور رئيس خپلې مېرمنې ته داسې خبره کړې ده؟

وزير: (د افسوس په ډول سر ښوروي او سوږ اسوبلی باسي) زه هم نه پوهېږم چې دا ژورنالستان دي که جاسوسان؟ د دې ورځپاڼې چلوونکی خامخا د داعش او القاعده شبکې سره اړيکي لري او بايد سزا وويني.

رئيس: (د غورمالي په ډول) هو صاحب بايد داسي سزا ورکو چي بيا بل څوک داسې بې ادبي و نه کي.

وزير: (سور اسوبلی کاري او سر ښوروي) که جمهور رئيس خبر شي، نو ډېره به بده شي، شرم دی شرم، خو په هر صورت ته اوس يو کار وکه!

رئيس: (د غورمالي په ډول) قربان مو شم، امر وکئ!
وزير: مخکي تر دې چې ولسمشر د خپل کار دفتر ته ولاړ شي او دا ورځپاڼه وويني، د دې ورځپاڼې د بندېدو خبر له دولتي راډيو او ټلوېزون څخه خپور که!

رئيس: (د غورمالي په ډول) صاحب پر دواړو سترگو، پر دواړو سترگو! همدا اوس دسټي دا کار کوم

وزير: گوره يو بل کار هم وکه

رئيس: مهرباني وکئ، کوم کار وکم؟

وزير: نن لسو بجو ته يوه خبري غونډه هم راوغواړه چې زه وينا ورته کوم

رئيس: پر غبرگو سترگو صاحب، دا دی همدا اوس دسټي ځم
وزير: (د ملنډو په ډول خاندې) ولاړ خو به شې، خو چې بېرته ژر راشې، ته خو په درې ساعته په زينو کې نه شې راپورته کېدای، (خپل تندي ټکوي) ته دا تور بخت وگوره چې ټول بوداگان زما په پېڅکه شوي دي

رئيس: نه صاحب، تاسې ډاډه اوسئ، ژر ځم او ژر بېرته راځم (لرې)

کېږي)

وزير: (په برېتوکې خاندي او له ځان سره وايي) ياره که جمهور
رئيس خبر شي، چې ورځپاڼه مې ده ته د سپکاوي په تور بنده کړې
ده، نو خامخا د سرو زرو مډال راکوي او ډېر به ورباندې گران شم.

دوهمه صحنه

وزير: (د تېلفون غوږۍ راپورته کوي او نومره وهي)

بلې!

وزير: سلام عيلکم!

لوی څارنوال: وعليکم السلام!

وزير: څارنوال صاحب زه د اطلاعاتو او فرهنگ وزير خبرې کوم.
لوی څارنوال: (په خدا) او هو وزير صاحب جوړ په خير، جوړ په
خير، څنگه ياست، صحت مو ښه دی؟

وزير: مننه، خير يوسئ!

لوی څارنوال: وزير صاحب مهرباني وکړئ، موږ ته خدمت
ووياست!

وزير: څارنوال صاحب تاسې د نن ورځپاڼې لوستي؟

لوی څارنوال: (په خدا) نه ولا وزير صاحب زه ورځپاڼې دومره نه
لولم، که رښتيا درته ووايم وخت هم نه لرم، ولې څه نوې پېښه ده که
څنگه؟

وزير: نوې څه چې ډېره بده پېښه ده

لوی څارنوال: (په حيرانتيا) ولي خداي دې خير کي، څه بده پېښه

ده؟

وزير: (شهرناپرسان) ورځپاڼې د جمهور رئيس سپکاوی کړی دی، داسې سپکاوی چې زموږ او ستاسې ټولو لپاره د شرم خبره ده. لوی څارنوال: (په خواشینۍ) که داسې وي، دا خو رښتیا هم چې ډېر بد کار شوی دی.

وزير: بد کار خو وشو، خو اوس باید مجرمین سزا وويني. لوی څارنوال: مجرمینو ته خو به سزا ورکو، خو لومړی باید جرم وگورو او بل باید خپله جمهور رئيس هم څارنوالۍ ته شکایت وکړي. که موږ خپله سزا ورکو بیا به جمهور رئيس وايي چې دا دومره خبره نه وه، ولې مو ورځپاڼه بندوله.

وزير: څارنوال صاحب! د جمهور رئيس په شکایت پسې مه گرځئ، زموږ د شکایت په اساس دوسیه ورته جوړه کئ! د اطلاعاتو او فرهنگ وزارت د مطبوعاتو د څارنې کمېسیون د دې ورځپاڼې چلوونکی مجرم گڼلی دی، ان دا چې موږ د دې ورځپاڼې د بندېدو اعلان هم خپور کړ.

لوی څارنوال: موږ خو به دوسیه ورته جوړه کو، خو زموږ جمهور رئيس ډېر ډیموکرات او د بیان د ازادۍ پلوی دی، که دغه مجرم ورته مراجعه وکړي، نو خامخا یې بخښي، هسې نه چې بېځایه د ژورنالستانو بدي را په غاړه شي.

وزير: (په خدا) د ژورنالستانو بدي په ما پورې اړه لري، ته خو ما پېژنې چې د څو ژورنالستانو خولې مې ور پټې کړي دي.

(وزير او څارنوال دواړه ځاندي)

لوی څارنوال: (په ځندا) بس چې دعوه ستا له خوا را پیل شي، نور نوزه هم نه يم ورته وارخطا.

وزير: (په ځندا) زما يې چل زده دی، خو تاسې داسې وکړې چې د دې ورځپاڼې چلوونکي ته د داعش او القاعده په نوم دوسيه جوړه کړې، تر هغو چې جمهور رئيس خبرېږي او يا دی ځان ته مدافع وکیل نيسي، نو د مور نوم به يې شاه بېو وي.
(دواړه ځاندي).

لوی څارنوال: صاحب تاسې ډاډه اوسئ، دوسيه جوړول اسانه خبره ده، خو زه به يو وار د ورځپاڼې مقاله هم ولولم چې څه خبره ده؟
وزير: سمه ده، مقاله ولوله، خو مخکې تر دې چې جمهور رئيس دا مطلب ولولي، بايد موږ او تاسې خپل اجراءات وکو.
لوی څارنوال، بېخي سمه ده، تاسې ډاډه اوسئ.
وزير: د خدای پامان.
لوی څارنوال: په مخه مو ښه.

دربيمه صحنه

(د شعبي دروازه ټکېږي)

وزير: (په لوړ اواز) راځه

(د شعبي دروزه خلاصېږي)

د نشراتو رئيس: جناب وزير صاحب اجازه ده؟

وزير: راځه راځه!

د نشراتو رئيس: وزير صاحب ما خو دا ورځپاڼه ولوسته، خبره...
وزير: (په خدا په خبره کې ورلوېږي) و دي لوسته؟ ښه شو چې
اوس دي سد سر ته راغی

رئيس: صاحب خبره هغسې نه ده لکه موږ چې فکر کړی و.
وزير: (د ملنډو په ډول خاڼدي) نو خبره څنگه ده؟ ستا سترگې تر ما
ښه کار کوي او که دي عقل؟

رئيس: نه صاحب زما خو نه سترگې دومره کار کوي او نه عقل، خو
زما په شعبه کې يوه بل مامور را پام کړ
وزير: څه شي ته يې درپام کړ؟

رئيس: صاحب! د ورځپاڼې اصلي سرليک داسې دی: (جمهور
رئيس بي بي سي ته وويل چې...) خو په چاپ کې له بي بي سي
څخه (سي) کلمه پاته شوې ده، ځکه نو (بي بي) ځنې جوړه شوې
ده، خو په حقيقت کې بي بي نه ده، صاحب که تاسې وخت لرئ،
نو دغه پاراگراف ولولئ، د دې سرليک په تفصيل کې خبره بيخي
سپينه ده.

وزير: (په وارخطايۍ سره) څه شی! بي بي سي؟

رئيس: بلې صاحب، بي بي سي

وزير: بي بي سي راډيو يادوې؟

رئيس: هو بي بي سي راډيو يادوم

وزير: (په وارخطايۍ) اوففف دا خو ډېره بده شوه، ښه په راډيو او

ټلويزيون کې د ورځپاڼې د بندېدو اعلان څنگه شو؟

رئيس: صاحب اعلان خپور شو

وزير: مطبوعاتي کنفرانس خو به دې نه وي راغونښتی؟

رئيس: صاحب مطبوعاتي کنفرانس مې هم را وغونښت

وزير: (په قهر) خدای دی وړک که، نور وختونه هم دغسې گړندی وې، که یوازې نن گړندی شوې؟ (دېوالي ساعت ته متوجه کېږي او په زوره چیغه کوي) اوف! د کابینې غونډه راڅخه تېره شوه، نن خو کلنۍ بودیجه هم تصویب کېده

رئيس: (په غوږه مالۍ) خیر دی وزیر صاحب، تاسې ډېر مصروفه یاست.

وزير: (په درد) مصروفه دي تا ووهي، اوس ورشه یو بل اعلان خپور که، ووايه چې دا ورځپاڼه د تخنیکي کیفیت د کمزوری له امله بنده شوه، زموږ سره دومره وخت نه شته چې د ورځپاڼو پروف هم وگورو او نه دا زموږ وظیفه ده، ته دا یوویستمه پېړۍ وگوره او د دوی پروفې غلطۍ وگوره، دا ټوله د دوی له لاسه چې زما څخه نن د کابینې غونډه تېره شوه.

رئيس: هو صاحب ډېره بڼه فیصله مو وکړه، د دې ورځپاڼې دغه سزا ده.

وزير: ته اوس ژر ورشه ماته د اېران د سفر لپاره یو ټکټ رابرابر که، پاسپورټ خو تیار لرم او بل ټولو دولتي خپرونو ته اعلان ورکړه چې زه د صحي معایناتو لپاره اېران ته ولاړم. بله خبره دا ده چې زما دواړو معینانو ته ووايه چې د دې ورځپاڼې په باب پټه خوله پاته شي.

رئيس: بېخي سمه ده، پر دواړو سترگو.
وزير: يو خو به ټكټ راوړې او بل دا چې د مطبوعاتي كنفرانس په
تالار كې يو ياداشت وڅړوه چې زما د ناروغۍ له امله مطبوعاتي
كنفرانس وځنډېد.

رئيس: پر غبرگو سترگو صاحب، دغسې به وكم.
وزير: زه اوس يو وار كورته ځم، تر څو چې راځم بايد ټكټ تيار
وي (له شعبي وزي)

چوپ شاه بی ادبه مری خبری نه کوی

(ډرامه)

کلیوال: (په زگېروي او ټيټ اواز) ډاکټر صاحب! وا ډاکټر صاحب
 ډاکټر: (په قهر) بې ادبه دا کوم یو بې چې د مړو په سره خونه ننوتلی
 یې؟ ته نه پوهېږې چې دا د مړو سپکاوی دی؟
 کلیوال: ډاکټر صاحب زه ژوندی یم، خو تاسې له مړو سره یو ځای
 ایښی یم

ډاکټر: احمقه مړی نو کله خبرې کولای شي، خامخا روغ سړی یې
 کلیوال: روغ سړی نه یم، د سختو ټپونو له خاطره بې سده شوی وم،
 خو تاسې مړ وگنلم
 ډاکټر: چوپ شه احمقه! ټول ډاکټران وايي چې ته مړ یې او ته وایې
 چې زه ژوندی یم؟

کلیوال: ډاکټر صاحب قسم په خدای چې زه ژوندی یم
 ډاکټر: احمقه ډاکټران پوهېږې که ته؟ چې ډاکټران وایې مړ یې،
 بس مړ یې نو

کلیوال: ډاکټر صاحب ته خو مې یو ځل له دې ځایه دروباسه، بیا به
 مې خپله ووينې چې زه ژوندی یم
 ډاکټر: چوپ شه نورې خبرې مه کوه
 کلیوال: ولې؟

ډاکټر: ځکه چې مړی خبرې نه کوي ارام پروت وي
 کلیوال: نو زه خو ژوندی یم

ډاکټر: که ژوندی هم یې نو اوس په مړو کې شمار شوی یې
 کلیوال: ډاکټر صاحب خیر دی ما دروباسه، واړه واړه بچي لرم
 ډاکټر: ښه سمه ده راباسم دي، خو یو شرط لرم
 کلیوال: څنگه شرط؟

ډاکټر: هغه دا چې سیده به کور ته ځي، چا ته به نه وایي چې څوک
 په چاودنه یا بمبارد کي ټپي یا ووژل شي، نو د روغتون ځنې
 کارکوونکي د هغه موبایل، پیسې او نور قیمتي وسایل ځنې غلا
 کوي

کلیوال: پر غبرگو سترگو ډاکټر صاحب، کالي مې هم نه غواړم، په
 همدې کفن کې کور ته ځم، چا ته بیخي دا کیسه نه کوم چې زه په
 فلاني روغتون کې بستري وم، خو د خدی پار دی، ژر مې له دې
 ځایه دروباسه، له یخنی څخه مړ کېرم
 ډاکټر: سمه ده راباسم دي (دروازه خلاصوي) هله ژر راووځه چې
 څوک دې ونه ویني.

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library